

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΣΕΡΑΦΕΙΜ

τοῦ ἐν τῷ ὄρει τοῦ Λομποῦ τῆς Λεβαδείας ἀσκήσαντος καὶ ἐορταζομένου
τῇ ΣΤ' τοῦ μηνὸς Μαΐου, ἥτις ἐξεδόθη μὲν τὸ πρῶτον ἐκ χειρο-
γράφου κειμένου ὑπὸ τοῦ πρῶτου Μητροπολίτου Ἀθηνῶν, κυρίου
Νεοφύτου Μεταξᾶ, ἐκδίδεται δὲ νῦν ἐπιδιωρθωμένη καὶ
ἐπηρυξημένη ὑπὸ τοῦ ἐκ τῆς αὐτῆς Μονῆς τοῦ
Λομποῦ ἱερομονάχου

ΕΥΘΥΜΙΟΥ Γ. ΚΑΒΒΑΘΑ

Προέστου τῆς θεολογίας.

«Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ
» ἐθαυμάστωσαν ὁ Κύριος.»
(Ψαλμ. ιε 3.)



ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΙΣ ΑΤΤΙΚΟῦ ΜΟΥΣΕΙΟΥ

1885

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΣΕΡΑΦΕΙΜ

τοῦ ἐν τῷ ὄρει τοῦ Δομποῦ τῆς Λεβαδείας ἀσκήσαντος καὶ ἑορταζομένου τῇ ΣΤ' τοῦ μηνὸς Μαΐου, ἣτις ἐξεδόθη μὲν τὸ πρῶτον ἐκ χειρογράφου κειμένου ὑπὸ τοῦ πρώην Μητροπολίτου Ἀθηνῶν Κυρίου Νεοφύτου Μεταξᾶ, ἐκδίδεται δὲ νῦν ἐπιδιωρθωμένη καὶ ἐπηυξημένη ὑπὸ τοῦ ἐκ τῆς αὐτῆς Μονῆς τοῦ Δομποῦ ἱερομονάχου

ΕΥΘΥΜΙΟΥ Γ. ΚΑΒΒΑΘΑ

Προτύπου τῆς θεολογίας.

«Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ
» ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.»
(Ψαλμ. ιε 3.)



ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΙΣ ΑΤΤΙΚΟΥ ΜΟΥΣΕΙΟΥ

1885



Ο ΟΣΙΟΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΡΟΣ ΤΩΝ ΙΕΡΑΝ ΣΥΝΟΔΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. Πρωτ. 4863

Διεκ. 124

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΘΗΒΩΝ ΚΑΙ ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

Ὑποβάλλων ὡδε ἐγκλείστως ἀναφορὰν τοῦ ἡγουμενοσυμβουλίου τῆς ἐν τῷ Δήμῳ Πέτρας τῆς Λεβαδείας ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ὁσίου Σεραφεῖμ, Δομποῦ, δι' ἧς αἰτεῖται παρὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἄδειαν νὰ ἀνατυπώσῃ τὴν ὑπὸ τοῦ ἐκ τῆς αὐτῆς Μονῆς ἱερομονάχου κυρίου Εὐθυμίου Γ. Καββάθα, προλύτου τῆς Θεολογίας ἐπεξεργασθεῖσαν καὶ ἐπιδιορθωθείσαν ἱεράν τοῦ Ὁσίου Σεραφεῖμ ἀκολουθίαν —, παρατηρῶ ὅτι ἡ αἴτησις αὕτη τοῦ ἡγουμενοσυμβουλίου εἶναι δικαιοσάτη καὶ παρακαλῶ θερμῶς τὴν Σ. Ἱεράν Σύνοδον ἵνα, εὐαρεσθηθεῖσα, ἐγκρίνῃ τὴν ὑπὸ τοῦ κυρίου Εὐθυμίου Γ. Καββάθα ἐπιδιορθωθείσαν εἰρημένην ἀκολουθίαν· διότι οὐ μόνον ἐξηντλήθησαν τὰ ἐν δυσὶν ἐκδόσεσιν ἐκδοθέντα ἀντίτυπα αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ ἔλλειπεσάτη ὑπῆρχεν ἐν πολλοῖς ἢ τέως ἐν χρήσει οὖσα.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 16 Δεκεμβρίῳ 1884.

Εὐπειθέστατος

(Τ. Σ.)

Θηβῶν καὶ Λεβαδείας ΔΟΞΙΘΕΟΣ.

Ἀριθ. Πρωτ. 4873

Δεκ. 2

Ο Ἐπίσκοπος Θηβῶν καὶ Λεβαδείας
πρὸς τὸν Ἱερομόναχον κύριον Εὐθύμιον Γ. Καθβελθῶν,
προλύτην τῆς Θεολογίας

Κοινοποιεῖται ὅτι τὸν ἀπὸ 16 Ἰανουαρίου ε. ε. καὶ ὑπ' ἀριθ. 736 ἔγγραφο τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, δι' οὗ ἐγκρίνεται τὴν τύπωσιν τῆς ἐπεξεργασθεῖσας τοῖς Ἱερᾶς ἀκολουθίας τοῦ Ὁσίου Σεραφεῖμ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 Ἰανουαρίου 1883

Ο Ἐπίσκοπος

(Τ. Σ.) Θηβῶν καὶ Λεβαδείας ΔΟΣΙΘΕΟΣ.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. Πρωτ. 736

Δεκ. 13

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος
πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Ἐπίσκοπον Θηβῶν καὶ Λεβαδείας

Ἀπαντᾷται εἰς τὸ Ὑμέτερον ἔγγραφο, ἀπὸ 16 Δεκεμβρίου π. ε. καὶ ὑπ' ἀριθ. 4863 ὅτι ἡ Σύνοδος διεξελθοῦσα τὴν ὑπὸ τοῦ Πανοσιωτάτου Ἱερομονάχου Εὐθυμίου Γ. Καθβελθῶν, προλύτου τῆς Θεολογίας, ἐπεξεργασθεῖσαν ἱερὰν ἀκολουθίαν τοῦ Ὁσίου Σεραφεῖμ, καὶ μὴ εὐρούσα ἐν αὐτῇ μηδὲν τὸ ἀπῶδες πρὸς τὰ δόγματα τῆς καθ' ἡμᾶς, ἐκκλησίας, ἐγκρίνεται αὐτήν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 16 Ἰανουαρίου 1883.

Ο Ἀθηναῖος ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ

Ο Ἀκαρνανίας καὶ Αἰτωλίας ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ

Ο Μαινακίας ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ

Ο Καλαβρύτων καὶ Αἰτωλίας ΕΥΘΥΜΙΟΣ

Ο Οἰτύλου ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ

Ο Γραμματεὺς

(Τ. Σ.) ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ Β. ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝΣ.

Πρὸς τὸ Σεβαστὸν ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς

τοῦ Ὁσίου Σεραφεῖμ, Δομποῦ.

Ἀποδεξάμενος ἀσμένως τὴν ὑφ' ὑμῶν ἀνατεθεῖσάν μοι ἀναθεώρησιν καὶ ἐπεξεργασίαν τῆς Ἱερᾶς ἀκολουθίας τοῦ Κτίτορος καὶ προστάτου τῆς ἐν ἡ διατελοῦμεν ἱερᾶς Μονῆς, Ὁσίου Σεραφεῖμ, καὶ διεξελθὼν αὐτὴν ἐταστικῶς εὗρον κατὰ πολλὰ ἔλλειπῃ, οὐ μόνον κατὰ τὸ γράμμα καὶ τὴν σύνταξιν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ἐννοίαν καὶ τὸν ρυθμὸν τῆς μελωδίας. Τοῦτου ἕνεκα ἠναγκάσθην νὰ ποιήσω ἀλλοιώσεις τινὰς καὶ προσθήκας, ὡς ἐμφαίνεται ἐν τῷ ὡδε ἐγκλεισμένῳ χειρογράφῳ μου, χωρὶς νὰ παραβλάψω τὸ παράπαν τὴν ἐννοίαν καὶ τὸν σκοπὸν τῆς τέως ἐν χρήσει οὔσης ἱερᾶς τοῦ Ἁγίου ἀκολουθίας.

Καὶ πρῶτον μὲν διεξελθὼν ἅπασαν τὴν ἱερὰν ἀκολουθίαν διώρθωσα τὰ γραμματικὰ καὶ συντακτικὰ αὐτῆς σφάλματα· εἶτα δὲ προσέθηκα δύο ἰδιόμελα εἰς ἧχον ἅ εἰς τὴν λιτὴν, ὡς λίαν συντόμου τῆς ὑπαρχούσης καὶ ἀνεπαρκούς εἰς τὴν μεγάλην τοῦ ἁγίου εὐροτῆν. Συνέταξα νέον παρακλητικὸν εἰς τὸν ἅγιον Σεραφεῖμ κανόνα, φέροντα ἀκροστιχίδα κατ' ἀλφάβητον, ἀντὶ τοῦ τέως ἐν χρήσει ὄντος, μὴ ἀνταποκρινομένου εἰς τὸν ρυθμὸν τῆς μελωδίας καὶ τὸν σκοπὸν. Μετέφρασα τὸν βίον τοῦ Ἁγίου ἐκ τῆς χυδαίας εἰς καθαρὰν καὶ εὐληπτον γλῶσσαν, διαιρέσας αὐτὸν εἰς δύο μέρη, ὧν τὸν πρῶτον περιέχει τὸν βίον, τὸ δὲ δεῦτερον τὰ θαύματα τοῦ Ἁγίου. Καὶ τέλος, πρὸς εὐκολίαν τῶν ἱερέων, προσέθηκα εὐχὰς τινὰς εἰς τὸ τέλος τοῦ φυλλαδίου, ἀναγινωσκομένας εἰς διαφόρους περιστάσεις, ἐρανισάμενος ταύτας ἐκ τοῦ εὐχολογίου τῆς ἐκκλησίας καὶ ἐξ ἄλλων ἱερῶν τῶν ἁγίων βιβλίων.

Ὅθεν ὑποβάλλων Ὑμῖν εὐσεβάτως ἐν ἀντιγράφῳ τὴν ἐπεξεργασθεῖσάν μοι ἱερὰν τοῦ προστάτου ἡμῶν ὁσίου Σεραφεῖμ ἀκολουθίαν, πέποιθα ὅτι τὸ προῖόν τοῦτο τῶν ἀπαρχῶν μου θέλει εὐρεῖ εὐμενῇ μὲν ὑποδοχήν παρ' Ὑμῶν, ἐπιεικῇ δὲ κρίσιν παρὰ τῶν ἐμπειροτέρων καὶ λογίων.

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Δομποῦ τῇ 25 Ὀκτωβρίου 1884.

Ὑποσημειοῦμαι μετὰ τοῦ ἀνίχοντος σεβασμοῦ

ΕΥΘΥΜΙΟΣ Γ. ΚΑΒΒΑΘΑΣ

Προλύτης τῆς Θεολογίας.

Πρὸς τὴν Σεβαστὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Διὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου ἐπισκόπου Θηβῶν καὶ Λεβαδείας.

Ἀριθ. Πρωτ. 281.

Δεκ. 248.

Ἐπειδὴ τὰ ἐν δυσὶν ἐκδόσεσιν, ἐν Αἰγίνῃ τὸ πρῶτον ἐν ἔτει 1828 καὶ ἐν Ἀθήναις τὸ δεύτερον ἐν ἔτει 1855, ἀντίτυπα τῆς Ἱερᾶς Ἀκολουθίας καὶ τοῦ βίου τοῦ Ὁσίου Σεραφεῖμ, τοῦ κτίτορος τῆς ἡς προΐστάμεθα Μονῆς, ἐξηντλήθησαν, πολλοὶ δὲ ἐκ διαφόρων μερῶν εὐσεβεῖς χριστιανοὶ καθ' ἑκάστην ζητοῦσι τοιαῦτα. Διὰ τοῦτο ἀνεθέμεθα τὴν ἀναθεώρησιν καὶ ἐπεξεργασίαν τῆς εἰρημένης ἀκολουθίας εἰς τὸν ἐκ τῆς Μονῆς ἡμῶν ἱερομόναχον, κύριον Εὐθύμιον Γ. Καββαθᾶν, προλύτην τῆς θεολογίας, ὅπως ἀνατυπώσωμεν αὐτὴν καὶ διανείμωμεν ἀντίτυπα ταύτης εἰς τοὺς αἰτοῦντας εὐσεβεῖς χριστιανούς.

Ὅθεν ὑποβάλλοντες εὐσεβάστως τό τε πρωτότυπον καὶ τὸ χειρόγραφον τοῦ κυρίου Εὐθυμίου Γ. Καββαθᾶ μετὰ τῆς πρὸς ἡμᾶς ἀναφορᾶς αὐτοῦ, ἐν ἣ ἐκτίθησι λεπτομερῶς τὰς διορθώσεις καὶ προσθήκας αὐτοῦ, παρακαλοῦμεν θερμῶς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ἵνα, εὐαρεστηθεῖσα, παραθέσῃ τὴν χειρόγραφον πρὸς τὴν τέως ἐν χρήσει οὖσαν ἱερὰν ἀκολουθίαν καὶ ἐγκρίνῃ τὴν κανονικωτέραν πρὸς τύπωσιν· ἐπιστρέψῃ δ' ἡμῖν ἀμφοτέρω τὰ ἀντίτυπα πρὸς τὴν περαιτέρω ἐνέργειαν.

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Δομποῦ τῇ 24 Νοεμβρίου 1884.

Ὑποσημειούμεθα εὐσεβάστως

Τὸ Μοναστηριακὸν Συμβούλιον

(Τ. Σ.)

Ἀρχιμ. ΔΟΣΙΘΕΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ Ἡγουμένου

ΔΗΡΟΘΕΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ (Σύμβουλος)
ΠΑΝΑΡΕΤΟΣ ΦΙΛΙΠΠΟΥ (Σύμβουλος)



ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΣΕΡΑΦΕΙΜ

Τῇ στ'. Μαΐου

ΕΝ Τῷ ΜΙΚΡῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν
Στιχηρά, προσήμοια τρία, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

ἤχος α'.

Τῶν οὐρανίων Ταγμάτων

Εξ ἀγκαλῶν μητρικῶν σε Θεὸς ἡγίασε, καὶ ἐκ σπαργάνων σκεῦος, Σεραφεῖμ Σὺ ἐγένου, Πνεύματος Ἁγίου. Ὅθεν πιστῶς, τῇ σορῶ τῶν λειψάνων σου, οἱ προσιόντες παντοίων νόσων δεινῶν, τὰς ἰάσεις ἀρϋόμεθα.

Επὶ τῆς γῆς ὥσπερ ἄγγελος ἱερώτατε, πολιτευθεὶς παρμάκαρ, σὺν ἀγγέλοις χορεύεις, τῷ Θρόνῳ τοῦ Δεσπότου παρεστηκώς, ὑπὲρ τῶν ἐκτελούντων σου, τὴν θείαν μνήμην μὴ παύσῃ ἐκδυσωπῶν, τὸν Σωτῆρα καὶ Θεὸν ἐκτενῶς.

Τὴν παμφαῆ καὶ σεβάσμιον τοῦ θεόφρονος, ἐπιτελοῦντες μνήμην, ὧ φιλέορτοι δεῦτε, βοήσωμεν ἐν πίστει τῷ ποιητῇ, ὁ Θεὸς ὁ τρισάγιος, καὶ θαυμαστός ἐν ἀγίοις ταῖς προσευχαῖς, τοῦ Ὁσίου ἡμᾶς οἰκτερον.

Δέξα ἦχος β'.

Ο ἐν ἀγίοις ἅγιος ὄντως ἀναπαυόμενος Θεός, τὴν καθαρὰν σου ψυχὴν καταγώγιον θεῖον ἀπειργάσατο, καὶ ἐν αὐτῇ κατοικήσας, βολὰς θαυμάτων τοῖς πιστοῖς, ἐκπέμπειν ἀνέδειξεν. Ὅθεν κατὰ χρέος σε συνελθόντες τιμῶμεν θεοφόρε πατὴρ ἡμῶν ὅσιε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρῶν.

Στήσον τοῦ νοός τὰς ἐκτροπὰς καὶ τὰς τῶν αἰσθήσεων πλάνας, καὶ τὰ ἰνδάλματα, τέλεον ἐξάλειψον τῶν ψυχοφθόρων παθῶν, καὶ ψυχῆς μου τὸν τάραχον, κατεύνασον Κόρη, ἵνα μεγαλύνω σου τὴν ἀγαθότητα. Σὲ γὰρ τῆς ζωῆς μου ἀπάσης, κέκτημαι προστάτιν Παρθένε, καὶ τῆς ἀσθενείας μου βοήθειαν

Εἰς τὸν στίχον στιχηρὰ προσήμια.

ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθά.

Αἱ γλῆς τῆς ὑπὲρ νοῦν, καὶ θείας χαρμοσύνης, τῶν μοναστῶν τὸ στίφος, ἐπὶ τῇ πανηγύρει, συναθροισθὲν ἐμπίπλῃται.

Στίχ. Τῆμιος ἐναντίον Κυρίου.

Δεῦρό μοι ὁ χορὸς, τῶν μοναστῶν πανδήμως καὶ ἄσμασιν ἀνθέοις, στεφάτω χαρμοσύνως τὴν μνήμην τοῦ τρισμάκαρος.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος.

Λύσιν τῶν δυσχερῶν, δυσώπει θεοφόρε, τυχεῖν οἱ τῇ πανσέπτῳ, σορῷ σου προσδραμόντες, πατὴρ ἡμῶν τρισόλβιε

Δέξα ἦχος δ'.

Τοῦ πνεύματος τὴν χάριν τοῦ παναγίου, ἐν τῇ ψυχῇ σου δεξάμενος, πατὴρ ἡμῶν Σεραφεῖμ, νηστεῖαις καὶ ἀγρυπνίαις τὸ σῶμά σου κατεκάλλυνας σκεῦος ἔντιμον τῆς ἀγίας Τριάδος καὶ δοχεῖον γενόμενος μακάριε. Καὶ νῦν μετὰ ἀγγέλων συναυλιζόμενος, τῷ Σωτῆρι τῶν ὅλων πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σε δοξάζωμεν τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τὸ, Νῦν ἀπολύεις τὸ τρισάγιον καὶ τὸ ἀπολυτίκιον.

ἦχος δ'.

Εκ γῆς ἀνατείλασα, ὡς τῆς Ἑλλάδος βλαστός, ἡ πάντιμος Κάρα σου, Πατὴρ ἡμῶν Σεραφεῖμ, ἐκ-

βλύζει ιάματα, καὶ ἐκπλήττει ἡμᾶς τοὺς πόθῳ τιμῶντάς σε. Ὅθεν οἱ τῇ σοφῇ σου εὐλαβῶς προσιόντες, λαμβάνουσι θεραπείαν, καὶ ἰάσεις τελείας. Διό σε τιμῶμεν πατὴρ ἡμῶν Ὅσιε.

Καὶ τῆς ἐορτῆς καὶ ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Μετά τὸν προοιμιακόν, τὸ Μακάριος ἀνὴρ. εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰστώμεν Στίχους ἢ καὶ ψάλλομεν τῆς ἐορτῆς δ', καὶ τοῦ Ἁγίου δ'. Δόξα τοῦ Ἁγίου, καὶ νῦν τῆς ἐορτῆς.

ἦχος πλ. δ'.

ᾠ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Πάτερ Σεραφεῖμ τρισόλβιε, ἐν ἀγρυπνίαις πολλαῖς, καὶ συντόνοις δεήσεσι, καὶ παννύχοις στάσεσι, τὴν ψυχὴν καθηράμενος καὶ ὅλος οἶκος Θεοῦ γεγόμενος, χάριν θαυμάτων ἀξίως εἴληφας, νόσους ἐκαστοτε, θεραπεύειν Ὅσιε. Ὅθεν πιστῶς τὴν σεπτὴν σου Κοίμησιν πανηγυρίζομεν.

Μάκαρ Σεραφεῖμ θεόληπτε, ὁ τῆς Ἑλλάδος βλαστός, τῆς ἐρήμου ὁ κάλλιστος, πολιστής καὶ πρόμαχος, τῶν καμνόντων θερμότατος, τῶν θλιβομένων σεπτὴ παράκλησις, καὶ πενομένων χορηγὲς ἐνδοξε. Ὅθεν τὴν μνήμην σου, συνελθόντες ἄσμασι πνευματικοῖς, πόθῳ ἐορτάζοντες, Χριστὸν δοξάζομεν.

Τὸν τῆς ἐρήμου κοσμήτορα, καὶ πολιοῦχον στερρόν, Σεραφεῖμ τὸν τρισόλβιον, φιλεόρτων σύστημα, δεῦτε χεῖρας κροτήσωμεν, καὶ ἐγκωμίων ἄνθεσι στέψωμεν, καὶ πρὸς αὐτὸν θερμῶς ἐκδοήσωμεν, ῥῦσαι τὴν ποίμνην σου, πειρασμῶν καὶ θλίψεων καὶ χαλεπῶν, νόσων ταῖς πρεσβείαις σου θείαις πρὸς Κύριον

Δόξα ἦχος πλ. δ'.

Τῷ θείῳ πόθῳ τρωθεὶς τὴν ψυχὴν, καὶ τῇ αἴγλῃ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τὴν διάνοιαν ἐλλαμφθεὶς πατὴρ ἡμῶν Ὅσιε, ὥσπερ ἔλαφος διψῶσα, ἐν ταῖς ἐρήμοις περιπολῶν, τὴν πηγὴν τὴν αἰείζωνον εὔρες αἰοῖδιμε. Ὅθεν καὶ τοῦ νάματος τῆς ἐγκρατείας ἐμφορηθεὶς, πηγὰς θαυμάτων τοῖς προσιοῦσι πιστῶς, τῇ σοφῇ τῶν λειψάνων σου ἀναβλύζεις διηνεκῶς. Διὸ συνελθόντες ἐν τῇ ἀγίᾳ σου μνήμῃ πνευματικῶς ἐορτάζομεν λέγοντες, μὴ διαλίπης δεόμενος ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν, διὰ φιλανθρωπίαν, ἐπὶ τῆς γῆς ὥφθη, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη· ἐκ Παρθένου γὰρ ἀγνῆς σάρκα προσλαβόμενος, καὶ ἐκ ταύτης προελθὼν μετὰ τῆς προσλήψεως, εἰς ἔστιν Υἱὸς διπλοῦς τὴν φύσιν, ἀλλ' οὐ τὴν ὑπόστασιν. Διὸ τέλειον αὐτὸν Θεόν, καὶ τέλειον ἄνθρωπον, ἀληθῶς κηρύττοντες ὁμολογοῦμεν Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ὃν ἱκέτευε Μητὴρ ἀνύμφευτε ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἵσοδος, τὸ : Φῶς ἱλαρὸν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας,
καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Κεφ. γ'. 1 **Δ**ικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ καὶ οὐ μὴ ἄφηται αὐτῶν βάσανος, ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθῆναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἐξόδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα. Οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὅψει ἀνθρώπων, ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης, καὶ ὀλίγα παιδευθέντες μέγала εὐεργετηθήσονται. Ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξιούς ἑαυτοῦ, ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς, καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται· κρινοῦσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαόν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα,

Κεφ. δ'. 13 **Δ**ίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου, ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν, λήφεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὅπλο-

ποιήσῃ τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν, ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης, καὶ περιθήσεται κόρυθα κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχτην ὁσιότητα. Ὁξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ῥομφαίαν, συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas. Πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπῶν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφθήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως, ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς· καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς καὶ σύνετε, μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς, ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν, ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Κεφ. δ'. 7 **Δ**ίκαιος, ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δ' ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γῆρας, βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἡγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη· ἡρπάγη μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν, ἡ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλὰ, καὶ ρεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλεύει νοῦν ἄκακον· τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακροὺς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ

ψυχὴ αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες, καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ. καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ

Εἶτα ἐξερχόμεθα εἰς τὸν νάρθηκα μετὰ λαμπάδων
καὶ θυμιατῶν, ἔνθα ψάλλομεν τὰ.
Ἰδιόμελα τῆς Λιτῆς, ἤχος α΄.

Ο τῆς Ἑλλάδος βλαστὸς καὶ τῆς ἐρήμου τὸ κάλλιστον θρέμμα, Σεραφεῖμ ὁ θαυμάσιος· σήμερον συγκαλεῖ ἡμᾶς ἐπὶ τῇ θείᾳ αὐτοῦ μνήμῃ, καὶ πνευματικὴν παρατίθησι τράπεζαν. Δεῦτε οὖν καὶ ἡμεῖς κεκαθαρμέναις διανοίαις, πνευματικῶς περιπτύξωμεθα καὶ εὐφροσύνως ἀνακράζωμεν· χαίροις ἀσκητῶν ἐγκαλλώπισμα, καὶ γνήσιε φίλε τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ· χαίροις τῶν θλιβομένων ἢ παράκλησις, καὶ πενομένων ἢ χορηγία· χαίροις ἀδικουμένων προστάτης, καὶ μέγιστος πρόμαχος· χαίροις τῶν Ἀθηναίων ὁ ῥύστης, καὶ τῆς Ἑλλάδος τὸ ἄριστον Κεϊμήλιον.

ὁ αὐτός.

Τὸν θεῖον ἀγῶνα καλῶς ἀγωνισάμενος, πατὴρ ἡμῶν Σεραφεῖμ· καὶ τὰς ἐρήμους οἰκήσας, τοῦ Ἑλικῶνος τὰς νάπας, ἔνθα οὐρανοβάμων γενόμενος, ταῖς θείαις ἀναβάσεσι, τῶν ἀρετῶν τὸν δρόμον διήνυσας· καὶ ταῖς παννύχιοις προσευχαῖς, καθηγητῆς ἀνεδείχθης τοῖς προσιούσί σοι σοφέ. Ὅθεν καὶ ἡμεῖς πανευ-

λαβῶς ἀσπαζόμενοι τὴν πανσεβάσμιον Κάραν σου τὰς ἰάσεις τῶν παθῶν ἀπεκδεχόμεθα. Διὸ πρέσβευε ἐκτενῶς πρὸς Κύριον τοῦ ἐλεῆσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ἤχος β΄.

Τῶν μοναζόντων ἀκρότης καὶ τῆς ἀγνείας διδάσκαλος, ὁ πολιστής τῆς ἐρήμου, καὶ τῶν χειμαζομένων λιμὴν σωτήριος, τῶν ἐπικαλουμένων σοι πίστει πρέσβυς θερμότατος, φάνηθι λυτρούμενος ἡμᾶς, ἐκ τῶν παγίδων τοῦ ἀλάστορος, καὶ μελλούσης κρίσεως Σεραφεῖμ ὁσιώτατε.

ἤχος γ΄.

Εν τῇ ὑπομονῇ σου τὸν μισθόν σου ἐκτήσω, πατὴρ ἡμῶν Σεραφεῖμ, τὰ γὰρ σαρκὸς πάθη τοῖς τῆς ἀσκήσεως πόνοις, καθυποτάξας Μακάριε, τοῦ ἁγίου Πνεύματος ναὸς ἔμψυχος ἐχρημάτισας· καὶ παρ' αὐτοῦ τῶν θαυμάτων λαβεῖν τὴν ἐνέργειαν ἡξιώτης, τοῦ ἰᾶσθαι τὰς νόσους τῶν πιστῶς σου τελούντων τὰ μνημόσυνα.

ἤχος δ΄.

Τῷ ζυγῷ τοῦ Χριστοῦ συντόνως ὑπέθου ἀπὸ νεότητος, τὸν βίον ζηλώσας τοῦ πάλαι Ἀντωνίου τοῦ θείου, τὸ σῶμά σου κατεμάραντας ἐγκρατεῖα, ὡς ὠφελον τῇ ψυχῇ καθυποτάσσεσθαι, καὶ τὸν δρόμον τῆς ἀσκήσεως ἐξετέλεσας. Ἀλλ' ὦ πατέρων ἀγλαΐσμα αἰτῆσαι τοῖς ἐκ πόθου τελούσι τὴν μνήμην σου, ἰλασμὸν ἀμαρτιῶν παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δέξα ἥχος πλ. α.

Οσιε Πάτερ, τῆς φωνῆς τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Κυρίου ἀκούσας τὸν κόσμον κατέλιπες, τὸν πλοῦτον καὶ τὴν δόξαν εἰς οὐδὲν λογισάμενος. Ὅθεν πᾶσιν ἐδόξας, ἀγαπήσατε τὸν Θεὸν καὶ εὐρήσετε χάριν αἰώνιον, μηδὲν προτιμήσητε τῆς ἀγάπης αὐτοῦ, ἵνα, ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ, εὐρήσετε ἀνάπαυσιν μετὰ πάντων τῶν ἀγίων. Αὐτοῦ ταῖς ἰκεσίαις Χριστὲ φύλαξον, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Σὲ δυσωποῦμεν ὡς Θεοῦ Μητέρα, εὐλογημένη, πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἶτα αἱ συνήθεις εὐχαὶ τῆς Λιτῆς. Εἴθ' οὕτως εἰσερχόμεθα εἰς τὸν ναὸν ψάλλοντες τὰ παρόντα στιχηρὰ προσόμοια.

*Ηχος δ'. ἔθωκας σημείωσιν.

Δεῦτε τὴν ἐτήσιον ἁσματικῶς ὦ φιλέορτοι, ἐορτάσωμεν σήμερον, μνήμην τοῦ θεόφρονος Σεραφεῖμ τοῦ πάνυ, καὶ σεπτὴν χορείαν, ἐπικροτήσωμεν φαιδρῶς, καὶ τὸν Σωτῆρα ἐξιλεώσωμεν, ὅπως τῶν περιστάσεων, καὶ τῶν κινδύνων καὶ θλίψεων, ταῖς αὐτοῦ ἡμᾶς ῥύσεται, ἰκεσίαις ὡς εὐσπλαγχνος.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου.

Φαιδρῶς ἀνατέταλκεν, οἷά περ ἄστρον πολύφωτον, ἡ πανένδοξος μνήμη σου, ἀκτῖσιν ἀστράπτουσα, τῶν

σῶν ἐναρέτων, πράξεων παμμάκαρ, καὶ κατευφραίνουσα πιστῶν, τὰς διανοίας τῇ τῶν θαυμάτων σου, αἴγλῃ θεομακάριστε, ἣν εὐλαβῶς ἐορτάζοντες, ἐπαξίως τιμῶμέν σε, μοναζόντων ἀγλαῖσμα.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος.

Αγγελος ἐπίγειος, καθάπερ ἄλλος ἐβίωσας, ἐγκρατεία πανεύφημε, μαράνας τὸ σῶμά σου, καὶ ταῖς ἀγρυπνίαις τὴν μνήμην θανάτου, διὰ παντὸς ἐμμελετῶν, τὰ θεῖα Πάτερ καὶ αὐξανόμενος, ταῖς θεαῖς ἀναβάσσει, πρὸς ἐφετὸν τὸ ἀκρότατον. Ὅθεν μάκαρ κατήνησας πρὸς αὐτὴν τὴν ἀκρόρειαν.

Δέξα ἥχος πλ. β'.

Πνεύματος ἀγίου πλησθεῖς, θεοφόρε Πατὴρ ἡμῶν, τὰς ἐπινοίας τῶν δαιμόνων κατήρησας. Τῷ γὰρ Σταυρῷ τοῦ Κυρίου σου ὀπλισάμενος, καὶ ἐν τούτῳ θαρρῶν παντοίας νόσους ἐξ ἀνθρώπων ἀπήλασας, ψυχῶν μὲν πάθη ἀλλόκοτα, σωμάτων δὲ ἀλγηδόνες ἀνιάτους. Διό σου δεόμεθα ταῖς πρὸς Θεὸν μεσιτείαις σου, εἰρήνην τῇ ποίμνῃ σου δωρηθῆναι παρ' αὐτοῦ, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς. Σὲ ἰκετεύομεν, πρέσβευε Δέσποινα, μετὰ τοῦ σοῦ Ὁσίου, καὶ πάντων τῶν ἀγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον ἤχος δ'.

Εκ γῆς ἀνατείλασα, ὡς τῆς Ἑλλάδος βλαστὸς, ἡ πάντιμος Κάρχ σου, Πατὴρ ἡμῶν Σεραφεῖμ, ἐκβλύζει ἰάματα, καὶ ἐκπλήττει ἡμᾶς τοὺς πόθῳ τιμῶντάς σε. Ὅθεν οἱ τῇ σοφῇ σου εὐλαβῶς προσιόντες λαμβάνουσι θεραπείαν καὶ ἰάσεις τελείας. Διό σε τιμῶμεν πατὴρ ἡμῶν Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Τὸ φαιδρὸν τῆς ἀναστάσεως κήρυγμα,

Εἴτα γίνεται ἡ εὐλόγησις τῶν ἄρτων, καὶ εὐθὺς τὸ: Εὐλογήσω τὸν Κύριον ἐν παντὶ καιρῷ, ἕως τοῦ: οὐκ ἐλαττωθήσονται πάντες ἀγαθοί. Ὁ ἱερεὺς, Εὐλόγια Κυρίου καὶ ἔλεος ἔλθοι ἐφ' ἡμᾶς. Καὶ εὐθὺς ἀναγινώσκεται ὁ βίος τοῦ Ἀγίου. Εἴτα Δόξα τῇ ἀγίᾳ καὶ ὁμοουσίᾳ. Ὁ ἐξάψαλμος. Ἐκτενὴς μεγάλη. Θεὸς Κύριος τροπᾶριον τοῦ Ἀγίου δις καὶ τῆς ἑορτῆς ἅπαξ καὶ ἡ συνήθης στιχολογία. Μετὰ τὴν πρώτην στιχολογίαν, κᾶθισμα τοῦ ἀγίου.

Ἦχος α. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τὸ σῶμά σου πολλαῖς, ἀγρυπνίαις ἐκτῆξας ἀμέτροις προσευχαῖς, τὴν ψυχὴν σου λαμπρύνας, Θεοῦ οἰκητήριον, Σεραφεῖμ ὅλος γέγονας. Ὅθεν εἴληφας, τῶν ἰαμάτων τὴν χάριν, καὶ τὰ πνεύματα τὰ πονηρὰ ἐκδιώκεις, διὸ εὐφημοῦμέν σε.

Δόξα τὸ αὐτό· καὶ νῦν, τῆς ἑορτῆς, ἡ τὸ

Θεοτοκίον.

Απόθου ὦ ψυχὴ, ῥαθυμίας τὸν ὕπνον, καὶ ἀναψον φαιδρὰν, μετανοίας λαμπάδα· καὶ ἐξέλθε νῦν

χαίρουσα, τῆς τοῦ βίου συγχύσεως, εἰς ὑπάντησιν τοῦ οὐρανοῦ νυμφίου, δέξαι λέγουσα, καὶ μὴ ἀπόσῃ με Λόγε, λιταῖς τῆς τεκούσης σε.

Μετὰ τὴν β' στιχολογίαν.

Ἦχος δ'. ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Απὸ νεότητος σοφὲ τὰ τοῦ βίου, καταλιπὼν καὶ τὸν Σταυρὸν ἐπὶ ὤμων ἀναλαβὼν, ἐμάκρυνας σαυτὸν Σεραφεῖμ. Ὅλον δὲ ἀνέθηκας τῷ Κυρίῳ παμμάκαρ, καὶ πρὸς ζῆλον ἔνθεον τοὺς πιστοὺς ἐπανάγων· καὶ μετ' ἀγγέλων συγχορεύεις νῦν, ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Θεὸν ἐκδυσωπούμενος.

Δόξα τὸ αὐτό, καὶ νῦν, τῆς ἑορτῆς, ἡ τὸ

Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσωμεν ποτὲ Θεοτόκε, τοῦ εὐχαρίστως ἀνυμνεῖν ἐκ καρδίας, τὰ σὰ ἐλέη Δέσποινα οἱ δοῦλοί σου, κράζοντες καὶ λέγοντες Παναγία Παρθένε, πρόσφθασον καὶ λύτρωσαι, ἐξ ἐχθρῶν ἀοράτων, καὶ ὁρατῶν καὶ πάσης ἀπειλῆς· σὺ γὰρ ὑπάρχεις, ἡμῶν ἡ ἀντίληψις.

Μετὰ τὸν πολυέλεον.

Ἦχος πλ. δ'. τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Εγκρατεία καὶ πόνοις καὶ προσευχαῖς, τὴν ψυχὴν σου κοσμήσας θεοπρεπῶς, γέγονας συνόμιλος, τῶν ὁσίων αἰοίδιμε, καὶ θαυμάτων χάριν, ἀξίως ἀπέιλη-

φας, τοῦ ἰᾶσθαι τὰς νόσους, τῶν πίστει τιμώντων σε. Ὅθεν καὶ θαλάσσης ἀλμυρᾶς τῇ εὐχῇ σου, τὸ νάμα ἐγλύκανας, καὶ αὐθάδῃ ἐνέκρωσας. Διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι, Σεραφεῖμ ἱερώτατε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαριστήριον αἶνον χρεωστικῶς, ὡς ἡ χήρα ἐκείνη δύο λεπτά, προσφέρω σοι Δέσποινα, ὑπὲρ πασῶν τῶν χαρίτων σου. Σὺ γὰρ ὥφθης σκέπη, ὁμοῦ καὶ βοήθεια, πειρασμῶν καὶ θλίψεων, αἰεὶ με ἐξαίρουσα. Ὅθεν ὡς ἐκ μέσου, φλογιζούσης καμίνου, ῥυσθεὶς τῶν θλιβόντων με, ἐκ καρδίας κραυγάζω σοι, Θεοτόκε βοήθει μοι, πρεσβεύουσα τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναί μοι. Σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα ὁ ἀνάξιος δοῦλός σου.

Οἱ ἀναβαθμοὶ, τὸ α. ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου· προκείμενον ἤχος δ'. « Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ » Στίχ. τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων· τὸ, πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον, « Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς, πάντα μοι παρεδόθη » (ζήτει Ἰαν. ιζ'). Ὁ ν. Δόξα· ταῖς τοῦ σου Ὁσίου. Καὶ νῦν· ταῖς τῆς Θεοτόκου. Ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Τὸ ἰδιόμελον ἤχος β'.

Εν πάσῃ τῇ γῇ ἐξεχύθη ἡ χάρις σου, πατὴρ ἡμῶν Σεραφεῖμ. Διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς μετ' εὐλαβείας προστρέχομεν, τῇ σεβασμῇ σορῷ σου, καὶ πόθῳ ἀσπα-

ζόμεθα τὴν πανσεβασμιον Κάραν σου, ἵνα λάβωμεν σωμάτων θεραπείαν καὶ πλημμελημάτων τὴν συγχώρησιν. Διὸ ὡς παρρησίαν ἔχων πρὸς Θεόν, αὐτὸν ἐκτενωδὶς ἰκέτευε ὑπὲρ ἡμῶν ἀειμακάριστε.

Σῶσον ὁ Θεός τὸν λαόν σου κτλ.

Οἱ κανόνες τῆς ἐορτῆς καὶ εἴτα τοῦ Ὁσίου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.
« Τὸν θαυματουργὸν ἐν ἀσκηταῖς αἰνέσω Σεραφεῖμ.. »

Ὡδὴ α. ἤχος δ'.

Ἀνοιξω τὸ στόμα μου.

Τριάς ὑπεράρχιε, Πάτερ, Υἱέ, σὺν τῷ Πνεύματι, οὐσία καὶ δύναμις ἡ ἀδιαίρετος, χάριν δέομαι, παράσχου μοι ἐξ ὕψους, ὅπως τὸν ἐν θαύμασιν ὑμνήσω Ὁσίον.

Ο μέγας ἐν θαύμασι, πρὸς εὐωχίαν προτρέπεται, δεῦτε οὖν τοῖς ἄσμασι σήμερον στέψωμεν, τὴν ἐτήσιον αὐτοῦ καὶ θείαν μνήμην, καὶ πανηγυρίσωμεν φαιδρῶς φιλέορτοι.

Ναὸς Θεοῦ ἔμψυχος, καὶ οἰκητήριον Πνεύματος, γενόμενος ἐνδοξε ἀπὸ νεότητος, πᾶσιν αἶτησαι, λύσιν τῶν ἐγκλημάτων, τοῖς ἐπιτελοῦσί σου τὴν θείαν κοίμησιν.

Θεοτοκίον.

Θανάτου ἀναίρεσις, Ἀγνή ὁ τόκος σου γέγονε,

καὶ ἄδου κατάλυσιν· ὅθεν προσπίπτω σοι, τὴν θανοῦ-
σάν μου ψυχὴν ταῖς ἀμαρτίαις, ἀνάστησον δέομαι
τῇ μεσιτείᾳ σου.

ᾠδὴ γ'. Οὐκ ἐν σοφίᾳ καὶ δυνάμει.

Ανακαθάρας σεαυτὸν τῷ πυρὶ τῷ τοῦ Πνεύματος,
θεοφόρε Σεραφεῖμ, ἐπὶ τῆς γῆς ἐχρημάτισας, ἀνθραξ
τηλαυγέστατος, φλέγων τοὺς δαίμονας.

Υποχωρήσας τῶν τοῦ βίου ἡδέων μακάριε, καὶ
τὴν σάρκα ἀνδρικῶς καθυποτάξας τῷ πνεύματι, θεῖον
καταγώγιον τῷ ὄντι γέγονας.

Μὴ ὑποπτῆξας τοῦ ἐχθροῦ, τὰς παγίδας καὶ ἐνέ-
δρας, ταπεινώσεως πτεροῖς, τελείως Πάτερ ἠφάνισας,
καὶ πρὸς ἐπουράνιον ὕψος ἀνέδραμες.

Θεοτοκίον.

Αγία Κόρη ἡ Θεὸν τὸν Πανάγιον τέξασα, ταῖς
ἀτόποις ἡδοναῖς, τὴν ρυπωθεῖσαν καρδίαν μου, κα-
θαράν ἀπέργασαι, ἵνα δοξάζω σε.

Κάθισμα τοῦ Ἀγίου.

ᾠχὸς ἀ. τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Ως ἄσαρκος ἐν κόσμῳ ἡγωνίσω Πατὴρ ἡμῶν, ἐκ
βρέφους ἐγκρατεία καὶ εὐχὴ σὺν τοῖς δάκρυσιν, ἐπ'
ὧμων τὸν Σταυρὸν ἀναλαβὼν, καὶ κόσμον ὡς ὁ Παῦ-
λος σταυρωθεὶς, εἰς οὐρανίους σκηνώσεις μακάριε

ἐνώκησας· δόξα τῷ εὐδοκήσαντι ἐν σοί, δόξα τῷ σέ
θαυμαστώσαντι· δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν
ιάματα.

Θεοτοκίον.

Θεοτόκε Παρθένε ὑμνοῦμέν σε, ὡς Μητέρα οὔσαν
τοῦ Κτίστου σου. Τοῦτον οὖν δυσώπει ἐκτενῶς, ἵνα
σώσῃ ἡμᾶς ἐκ τῆς παγίδος τοῦ ἐχθροῦ, καὶ παράσχῃ
ἡμῖν ζωὴν τὴν αἰώνιον. Χαῖρε Παρθένε μήτηρ τοῦ
Θεοῦ, χαῖρε μεσίτρια ἡμῶν, χαῖρε νύμφη ἀνύμφευτε.

ᾠδὴ δ'. ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Τῶν δαιμόνων τὰς ἐνέδρας, ἐξηφάνησας Ὅσιε,
καὶ τὰς πανουργίας τούτων ταῖς σοφαῖς νοουθεσίαις
σου, καὶ ἀγωνίσμασι θείοις τὰ σκιρτήματα, τῆς σαρ-
κὸς καθυπέταξας μάκαρ τῷ πνεύματι.

Θλοτρόπῳ διαθέσει, πρὸς Θεὸν καὶ φρονήματι,
ὅλῳ θεοφόρε, πάντων νοσημάτων ἐξέφυγες, τὰς τῶν
παθῶν προσβολὰς, καὶ ταῖς θείαις ἐλλαμπόμενος, φω-
τοδόλοις ἀκτῖσιν, ἐγένου φῶς δεύτερον.

Υπὲρ τῶν ἐκτελούντων τὴν ἀγίαν σου Κοίμησιν,
Ὅσιε παμμάκαρ, τῶν πειρατηρίων καὶ θλίψεων, λύ-
σιν παράσχου ταῖς πρεσβείαις σου, παρρησίαν ὡς
ἔχων πρὸς Κύριον Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Ρητορεύουσα οὐ σθένει τὸ καινότατον ἄκουσμα,

γλῶσσα ἐξεipeῖν σου, βρότειος καὶ γὰρ ἀπεκύησας,
ἀπειρογάμως τὸν Λόγον τοῦ Γεννήτορος, τὸν ὁμό-
τιμον Πατρὶ καὶ Πνεύματι Δέσποινα.

ᾠδὴ εἰ. Σὺ Κύριε μου φῶς.

Γηθόμενος σοφὲ, τοῦ Δεσπότη τοῖς ἴχνεσιν, ἀρά-
μενος τὸν Σταυρὸν σου, καὶ προθύμῳ καρδίᾳ καὶ νῷ
ἐπηκολούθησας.

Ομόνος ἀγαθός, καὶ πηγὴ ἀγαθότητος, ἀνέδειξε
τοῖς ἐν κόσμῳ, τῶν θαυμάτων ἀκτίσι φωστῆρά σε
πανεύφημε.

Νεκρώσας τῶν παθῶν, τὰς κινήσεις μακάριε, ἐμ-
φρόνως τὰς αἰσθήσεις Σεραφεῖμ, διηύθυνας τοῦ σώ-
ματος πανόλβιε.

Θεοτοκίον.

Εκύησας Ἀγνὴ τὸν Θεὸν ὑπὲρ ἔννοιαν, καὶ ἔμει-
νας ὡς πρὸ τόκου, Θεομητορ, Παρθένος, σαφῶς καὶ
μετὰ γέννησιν.

ᾠδὴ εἰ. Ἐβόησε προτυπῶν.

Νοήματα Σεραφεῖμ, ἐκ καρδίας ἐλαύνοντα, ἀ-
γνωσίας θεοφόρε, πλουσίως καὶ ῥήματα σωτηρίαν,
ἐβλύσας προξενούντα· διό σε γεραίρομεν.

Απήλασας νοσημάτων παντοίων ἐπήρειαν, ἐξ ἀν-
θρώπων καὶ κτηνῶν θεοφόρε, Πατὴρ ἡμῶν εὐχῇ ἐπι-
μόνῳ, καὶ ἐντόμων πληθύν ἐξωστράκισας.

Συνόμιλος τῶν ἁγίων ἀγγέλων γεγένησαι· τὴν γὰρ
τούτων ἐπὶ γῆς, πολιτείαν ἐκέκτησο· ὅθεν εἰς τὰ ἄνω
συναυλίζῃ αὐτοῖς οἰκητήρια

Θεοτοκίον.

Κυμάτων με ἀμετρήτων, πληθὺς κατεκάλυψε,
θεομητορ καὶ πταισμάτων, χειμάζει τὸν δαίλαιον,
ἀλλ' αὐτὴ πρὸς ὄρμον τοῦ Υἱοῦ σου κατεύθυνον δέο-
μαι.

Κοντάκιον.

Ἦχος δ' ἐπεφάνης σήμερον.

Εν τοῖς ρεῖθροις ἁγίε, πικρᾶς θαλάσσης, τὸν
Σταυρὸν ἀφάμενος ταύτην ἐγλύκανας σοφὲ, καὶ τοὺς
διψῶντας ἐπότισας· διό σε τιμῶμεν πατὴρ ἡμῶν
Ὅσιε.

Ἔτερον

Ἦχος πλ. δ' τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ.

Επὶ τῆς γῆς τὰ ἐπὶ γῆς ὥσπερ τις ἄσαρκος, κατα-
λιπὼν καὶ τὸν Σταυρὸν μάκαρ ἀράμενος, τῷ Δε-
σπότη σου κατηκολούθησας κατ' ἴχνος, τὰς ἐρήμους
ἄλλας πόλεις ἐργασάμενος· μοναζόντων ἀρχηγὸς
ἐγένου ἄριστος διὸ κράζομεν, χαίροις Πάτερ τρισόλβιε.

Ὁ οἶκος.

Ανθρώπος μὲν τῇ φύσει Σεραφεῖμ σὺ ὑπάρχων,
ἀγγέλοις ὁμοιωθῆς τῷ βίῳ, τοῖς θαύμασι γὰρ καὶ

ταῖς ἀρεταῖς ἐδόξασέ σε Χριστὸς ἐν κόσμῳ σοφές, διὸ καὶ ἄσμασι τιμῶμέν σε πιστῶς βοῶντες ταῦτα.

Χαῖρε τερπνὸν τῆς Ἑλλάδος ἄνθος.

Χαῖρε τῶν Ἀθηναίων ταχὺς προστάτης.

Χαῖρε τῆς ἐρήμου λαμπρὸν καλλιέργημα.

Χαῖρε μοναζόντων σεμνότατον καύχημα.

Χαῖρε ὅτι ἐκ νεότητος ἠκολούθησας Χριστῷ.

Χαῖρε ὅτι θάλασσαν μετέβαλες εἰς γλυκύ.

Χαῖρε τῶν ἀθυμούντων ἡ μόνη παραμυθία.

Χαῖρε ἀπεγνωσμένων ἀληθὴς σωτηρία.

Χαῖρε ἡ ἀπολύτρωσις τῶν κινδυνευόντων.

Χαῖρε ὁ εὐεργέτης τῶν σοὶ προσφευγόντων.

Χαῖρε πηγὴ θαυμάτων θεόβρυτος.

Χαῖρε τῆς τῶν ἀνθρώπων ἀνάγκης ὁ πρόμαχος.

Χαῖρε δεινὸν νοσημάτων ὁ ἀκέστωρ.

Χαῖρε πολλῶν ὁ προστάτης καὶ ρύστης.

Χαίροις Πάτερ τρισόλβιε.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ εἴ'. Μνήμη τοῦ Ὁσίου καὶ θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Σεραφείμ, τοῦ ἐν τῷ ὄρει τοῦ Δομποῦ ἀσκήσαντος.

Στιχ. Λιπὼν Σεραφεῖμ τῶν κάτω καὶ τοῖς ἄνω,

Φλογόφοις σύνεστι Σεραφεῖμ χάρον.

Ταῖς Αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις ὁ Θεὸς, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ. Ἀβραμιαῖοί ποτε ἐν Βαβυλῶνι.

Η καταιγὶς νῦν τὴν σὴν, ὀλκάδα Πάτερ βυθίσαι ὅλως οὐ κατίσχυσε, Χριστῷ ἀναμέλπουσαν, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τὰς σωτηρίους ὁδοὺς, τὰς πρὸς ζωὴν φερούσας, τοῖς πᾶσι μάκαρ καθυπέδειξας, καὶ βοᾶτε ἐδίδαξας, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Αδύτος ὥφθης ἀστήρ, ἀποσκοπῶν δι' ὅλου πρὸς θεῖον ὕψος ἀναβάσεως, καὶ μέλπων γηθόμενος, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ινα λυτρώσῃ βροτοὺς, ἐκ σῶν ἀγνῶν αἱμάτων, Θεὸς ὠράθη σωματούμενος Παρθένη· ὦ ψάλλομεν, ὁ τῶν πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὡδὴ ἡ. Λυτρωτὰ τοῦ παντὸς παντοδύναμις.

Στομωθεὶς τῷ πυρὶ τῷ τοῦ Πνεύματος, τοῦ βελίαρ τὰ κέντρα συνέτριψας, καὶ χαλεπὰ νοσήματα, ἀπελάυνεις τῶν πίστει ἀναβοώντων, εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ακλινῶς τὴν στενὴν τρίβον ἤνυσας, καὶ πρὸς ἄνω χορεῖαν κατήντησας, μετὰ ἀγίων Ἁγιε, εὐφραινόμενος μέλπεις, πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε τὸν Κύριον.

Ιερεῦσι σαυτὸν συνηρίθμησας, ἀσκηταῖς καὶ διακείοις Μακάριε, ἐκδυσωπῶν τὸν Κύριον, ὑπὲρ τῶν ἐκτελούντων, τὴν σεπτὴν καὶ ἁγίαν σου Κοίμησιν.

Θεοτοκίον.

Νοερὰν σε λυχνίαν καὶ τράπεζαν, οἱ προφῆται Ἀγνή προδιέγραψαν, χρυσοῦν θυμιατήριον, καὶ παστάδα καὶ πύλην, δι' ἧς διήλθεν Ἰησοῦς, τῶν βροτῶν ἡ ἀνάκλησις.

Ἐπὶ θ'. ὁ τόκος σου ἄφθορος ἐδείχθη.

Επέστη φαιδρῶς λελαμπρυσμένη, ἡ θεία καὶ εὐσημος μνήμη σου Ὅσιε, τῇ τοῦ Πνεύματος αἴγλη τοὺς πιστοὺς κατα φωτίζουσα, ἣν ἐκτελοῦντες, τὸν Σωτῆρα μεγαλύνομεν.

Συνδράμωμεν ἅπαντες προθύμως, φαλμοῖς καὶ ὠδαῖς ἐπὶ τῇ μνήμῃ, Σεραφεῖμ τοῦ πανσόφου καὶ Χριστὸν αἰνέσωμεν ἐν εὐφροσύνῃ, τὸν ἐν ταῖς μνήμαις τῶν ἁγίων δοξαζόμενον.

Ως παραστάτης τῆς ἁνω βασιλείας, τὴν ποίμνην σου φίλαςτε Πατὴρ ἡμῶν θεοφόρε, καὶ ἐκτενῶς ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν ἐκτελούντων τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Η πάντων ταγμάτων ὑπερτέρα, καὶ Μήτηρ τοῦ πάντων Βασιλέως. Θεοτόκε Μαρία τῶν δεινῶν, ἡμᾶς ῥῦσαι ταῖς σαῖς πρεσβείαις, ἵνα σε πόθῳ Παναγία μακαρίζωμεν.

Ἐξαποστειλᾶριον.

Ἐπεσκέψατο ἡμᾶς

Ικεσίαις ὁ Θεός, τοῦ σοῦ Ὁσίου Σεραφεῖμ, ῥῦσαι ἡμᾶς παντοδαπῶν, κινδύνων τε καὶ θλίψεων, καὶ τῆς μελλούσης κρίσεως, τοὺς ἐπὶ σοὶ πεποιθότας, τῷ Κτίστῃ τῆς κτίσεως.

Θεοτοκίον.

Ικέτευε Θεόνυμφε, ἀδιαλείπτως τὸν Χριστόν, τὸν σὸν Υἱὸν καὶ Δεσπότην, τοῦ λυτρωθῆναι τῶν δεινῶν, καὶ πάσης περιστάσεως, τοὺς ἐπὶ σέ κεκτημένους, μετὰ Θεὸν τὰς ἐλπίδας.

Εἴτα ψαλλομένου τοῦ Πᾶσα πνοή, δίδεται παρὰ τοῦ ἡγουμένου ἑλαιὸν τοῖς ἀδελφοῖς ἐκ τῆς κανθῆλας τοῦ ἁγίου. Εἰς δὲ τοὺς αἶνους, ἱστῶμεν στίχους δ'. καὶ ψαλλομεν τρία Στιχηρὰ προσόμοια, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Μέγας ἀνεδείχθης τοῖς πιστοῖς, καὶ θαυματουργὸς τοῖς ἀπίστοις, πατὴρ ἡμῶν Σεραφεῖμ, λίθον γὰρ ἀνέστειλας ἐπὶ τὰ κάτω χωρεῖν, καὶ τὸν ἄνομον ἔδωκας θανάτῳ αἰπόλον, τὸν σὸν καθυβρίσαντα τὸ περικάλυμμα· σμῆνός τε ἀκρίδων διώκεις, τῶν καρποὺς φθειρόντων εὐχαῖς σου, καὶ πικρὰ γλυκαίνεις ὕδατα.

Λόγῳ διευθύνων τὰς ψυχὰς, τῶν σοὶ προσιόντων παμμάκαρ, ἐν μετανοίᾳ θερμῇ, θεῖος ἀναδέδειξαι, μυσταγωγὸς αὐτοῖς, καὶ σωμάτων ἀπήλασας ἀνίατα

πάθη, πνεύματα ἀκάθαρτα ἀπεσκοράκισας, τῇ πρὸς τὸν Σωτῆρα ἐντεύξει. Ὅθεν τὴν σεπτὴν σου καὶ θείαν, μνήμην ἐορτάζομεν Πατὴρ ἡμῶν.

Δεῦτε μοναστῶν οἱ ἀρχηγοί, καὶ τῶν ἀσκητῶν ἡ χορεία, καὶ φιλεόρτων πληθὺς, ἄσμασι τὴν ἐνδοξον πανηγυρίσωμεν, τοῦ σοφοῦ καὶ τρισμάκαρος καὶ πάμφωτον μνήμην, χεῖράς τε κροτήσωμεν, Χριστὸν δοξάζοντες. Ὅπως ταῖς αὐτοῦ ἰκεσίαις, εὐρωμεν, ψυχῶν σωτηρίαν, καὶ πλημμελημάτων ἀπολύτρωσιν.

Δέξα' ἥχος πλ. δ'.

Τῶν μοναστῶν ἡ ἀκρότης, τῆς ἐγκρατείας τὸ θεῖον κειμήλιον, τῆς Βοιωτίας ὁ βλαστός, καὶ τῆς Ἑλλάδος τὸ κλέος. Σεραφεῖμ ὁ τριτόλβιος, πάντας ἡμᾶς πρὸς ἐστίαν πνευματικὴν συνεκάλεσε. Διὸ δεῦτε ἐν ἄσμασι, τὴν σεβάσμιον αὐτοῦ Κοίμησιν, χαρμονικῶς ἐορτάσωμεν, καὶ ἐν ψαλμοῖς καὶ ὑμνωδίαις αὐτὴν στεφανώσωμεν, καὶ βοήσωμεν ἱκετικῶς πρὸς αὐτόν· μὴ ἐπιλάθου δεόμενος, ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Δέσποινα πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν τὰ τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ κανόνος ἡ γ' καὶ ε'. ὥδῃ. Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον (ζήτει Δεκεμβρίῳ ε').

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.



Κανὼν παρακλητικὸς

Πρὸς τὸν Ἅγιον Σεραφεῖμ, φαλλόμενος εἰς διαφόρους λιτάς.

Οὐ ἡ ἀκροστιχὶς κατ' ἀλφάβητον.

Ὡδὴ α'. ἥχος πλ. δ'.

Ὁ εἰρμός, Ὑγρὰν διοδεύσας ὥσπερ ξηράν.

Αγιε πατὴρ ἡμῶν Σεραφεῖμ, δέχου παρακλήσεις ἀναξίων σῶν ἱκετῶν, καὶ ταύτας ὡς μεσίτης καὶ πρέσβυς τῶν ἀνθρώπων, πρὸς τὸν Θεὸν ἡμῶν προσάγαγε.

Βλέφον πρὸς τὰ δάκρυα τὰ θερμά, Πάτερ καὶ τὰς θλίψεις τὰς ἐκάστοτε εὐμενῶς, καὶ ἴασαι τὰς νόσους, ἡμῶν τῶν ἀσθενούντων, τῇ βοηθείᾳ τοῦ Παντάνακτος

Γίνου τῶν παθῶν ἡμῶν ἰατρός, καὶ τῶν νοσημάτων ἡ ταχέϊα ἀντίληψις, καὶ πάντων εὐεργέτης τῶν προσ-
τρέχόντων μετὰ πίστεως.

Θεοτοκίον

Παναγία Παρθένε Μῆτερ Θεοῦ, πρόφθασον καὶ ῥῦσαι τοὺς προστρέχοντας εὐλαβῶς, τῇ σκέπῃ σου τῇ θείᾳ, ἐκ πάντων τῶν κινδύνων, τῇ μεσιτείᾳ σου Πανάχαρτε.

ᾠδὴ γ'. ὁ εἰρμός. Οὐρανίας ἀψίδος.

Δεῦρο Ὅσιώτατε Σεραφεῖμ τρισόλβιε, ἐπὶ τῇ ἐξόδῳ τῆς λιτανείας, Σὺ ἡμᾶς στήριξον, ἐν μετανοίᾳ θερμῇ τῶν δεομένων ὁ ρύστης, καὶ ἡμῶν ὁ προστάτης καὶ πρέσβυς ἀκοίμητος.

Επὶ σὲ τὰς ἐλπίδας ἡμῶν κεκτήμεθα Ὅσιε, καὶ πρὸς σὲ καταφεύγομεν, τὸν ὄντως ὄντα ἡμῶν καταφύγιον, ἐν ταῖς θλίψεσιν ἡμῶν, καὶ ταῖς ζόλαις τοῦ βίου καὶ τῶν δεινῶν τῇ χαλεπότητι.

Ζῆλον ἔνθεον ἔχων τὸν βίον διήνυσας Ὅσιε, καὶ τῆς ἐκκλησίας ἐφάνης, ἐραστὴς καὶ φύλαξ πιστότατος. Διὸ νῦν τὸν Δεσπότην, μὴ παύσῃ ἱκετεύων, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἀνυμνούντων σε.

Θεοτοκίον.

Κλίνη πορφυρόχρυσε καὶ λαμπὰς ἄσβεστε, Κυρία Θεοτόκε Παρθένε, σύ με κυβέρνησον, πρὸς τὸν λιμένα σου, τῶν ἀνθρώπων ἡ σκέπη καὶ πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνη Θεόνημφε.

ᾠδὴ δ'. ὁ εἰρμός. Εἰσακήκοα Κύριε.

Η ἀγνή καὶ ἔνθεος πολιτεία σου Ὅσιε, καὶ τὰ ἔργα σου θαυμάσιε, τῶν δαιμόνων κατετρόπωσαν τὰς φάλαγγας.

Θεῖω ζήλω ἀεὶ φλεγόμενος Ὅσιε, καὶ πρὸς θεῖον

ἔρωτα, τὴν ψυχὴν ἐκγυμνάσας, τὰ ἄνω κατέλαβες σκηνώματα.

Ιλεων ἡμῖν τὸν Θεὸν ἀπέργασαι Ὅσιε, καὶ τοῦτον ἐκδυσώπει, ὅπως ἡμᾶς λυτρώσῃ τῆς ἀσθενείας καὶ τῶν θλίψεων.

Θεοτοκίον.

Εὐσπλαγχνίας τὴν ἄβυσσον, ἐπικαλουμένοις τῆς σῆς παράσχου ἡμῖν, ἢ τὸν εὐσπλαγχνον κυήσασα καὶ Σωτῆρα πάντων τῶν ὑμνούντων σε.

ᾠδὴ ε'. ὁ εἰρμός. Φώτισον ἡμᾶς τοῖς προστάγμασί σου Κύριε.

Κάμφητι ἡμῖν, τοῖς προστρέχουσί σοι Ὅσιε, καὶ ἀπέλασον ἀφ' ἡμῶν, τὴν μαστίζουσαν ἡμᾶς ἀσθενεῖαν, τῇ μεσιτείᾳ σου μακάριε.

Δύτρωσαι ἡμᾶς, τοῦ κινδύνου, οὗ κατεχόμεθα, καὶ ἐπίχεε δαφιλῶς τὴν εὐλογίαν σου, καὶ τὴν εἰρήνην τὴν ἐκ Θεοῦ ἡμῶν Ὅσιε.

Μέγαν ἐν προστάταις, σὲ πρὸς Θεὸν κεκτήμεθα, καὶ σὲ θερμότατον πρέσβυν, ἐν πάσαις ταῖς ἀνάγκαις, πρὸς αὐτὸν ἀεὶ προβαλλόμεθα.

Θεοτοκίον.

Δέσποινα ἀγνή, τὰς ἱκεσίας ἡμῶν προσάγαγε, πρὸς τὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν σου, ὅπως γένηται ἡμῖν ἰλεως.

Ὡδὴ ε'. ὁ εἰρμός. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον.

Νόσους καὶ ψυχικὰς ἀλγηδόνας, καὶ τῶν δαιμόνων τὰ φοβερά μηχανήματα, τῇ προσευχῇ σου ἐκδιώκεις, Θεοφόρε πατὴρ ἡμῶν Σεραφεῖμ. Διό σου κατὰ χρέος καὶ ἡμεῖς, τὴν μνῆμην ἐορτάζομεν.

Εένος ἐν τῷ κόσμῳ Ὅσιε ἐβιώσω, ἐν ταῖς ἐρήμοις ἐνδιαιτώμενος, καὶ τὰς προσβολὰς τῶν δαιμόνων, ἡρωϊκῶς ἀπεμάκρυνας. Διὰ τοῦτο ἡξιώθης, πρέσβυς γενέσθαι πρὸς Κύριον.

Ολως ἐκ νεότητος τῷ Θεῷ ἀνετέθης Ὅσιε, ὑπὲρ τοῦ κόσμου αἰεὶ πρεσβεύων, τὰς νόσους τῶν ἀνθρώπων ἰώμενος. Καὶ νῦν ἐπίδεδε ἡμᾶς, τῇ σοφῇ τῶν λειψάνων σου προστρέχοντας.

Θεοτοκίον.

Προστάτιν σε τῆς ζωῆς ἐπιστάμεθα καὶ φρουρὰν ἀσφαλεστάτην Παρθένε, τῶν πειρασμῶν τὴν ἀχλὺν διαλύουσαν, καὶ ἐπηρείας δαιμόνων ἐλαύνουσαν. Διὸ δεόμεθα ἐκτενῶς, ἐκ τῶν κινδύνων ἡμᾶς ἐξάρπασον.

Ὡδὴ ε'. ὁ εἰρμός. οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας κατακτείναντες παῖδες.

Παρρησίαν ἔχων πρὸς Κύριον Ὅσιε, τοῦτον οὖν δυσώπει, ὑπὲρ τῶν σέ τιμώντων καὶ πίστει προσιόντων, τῇ βοθηρίᾳ τῶν λειψάνων σου.

Ροὖν τῆς ἀμαρτίας, τῆς ἡμᾶς τιμωρούσης κατὰ στείλον Ὅσιε, καὶ παῦσον τὰς ὀδύνας καὶ νόσους ὀλεθρίας, καὶ ἡμᾶς ἐλευθέρωσον, τὸν Ποιητὴν καὶ Θεὸν ἐκδυσωπούμενος.

Σοὶ προστρέχομεν πάντες, Θεοφόρε Πατὴρ ἡμῶν Σεραφεῖμ, καὶ λύσιν τῶν πταισμάτων, ψυχῆς τε μολυσμάτων, τῇ μεσιτείᾳ σου αἰτούμεθα. ὦ Πάτερ, μὴ παρίδῃς τὴν ἐκτενῆ ἡμῶν δέησιν.

Θεοτοκίον.

Μητέρα καὶ Παρθένον, καὶ Δέσποιναν τοῦ κόσμου Ἀγνὴ γινώσκωμεν· ἐν μήτρᾳ σου ἐδέξω, τὸν Κύριον τῆς δόξης. Αὐτὸν οὖν ἐκδυσώπει, τοῦ οἰκτεῖρῃσαι καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὡδὴ η'. ὁ εἰρμός. τὸν βασιλέα τῶν Οὐρανῶν.

Τοὺς ἐν ἀνάγκαις καὶ θλίψεσιν ὄντας, μὴ παρίδῃς Πατὴρ ἡμῶν Θεοφόρε, ἵνα σέ τιμῶμεν αἰεὶ εἰς τοὺς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Υμνους καὶ δεήσεις προσάγομεν ἐν πίστει, καὶ εὐλαβῶς ἐκβοῶμέν σοι Ὅσιε, τῷ μόνῳ εὐεργέτῃ καὶ κηδεμόνι τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Φάνηθι προστάτης ἐν πειρασμοῖς, καὶ ἐν ἀνάγκαις Πατὴρ ἡμῶν Σεραφεῖμ, τοῖς πόθῳ προσιοῦσι, τῇ σοφῇ τῶν λειψάνων σου.

Θεοτοκίον.

Ως μεσίτριαν τοῦ κόσμου, καὶ τῶν ἀγγέλων ὑπερέραν ὑπάρχουσαν, ὑμνοῦμέν Σε **Κ**όρη εἰς αἰῶνας.
Ωδὴ θ'. ὁ εἰρμός. Κυρίως Θεοτόκον.

Χάριν τῶν θαυμάτων, ἀπέληφας ἀξίως, τῶν σὼν καμάτων καὶ στερήσεων. Διὸ καὶ ἐκδιώκεις παμμάκαρ τὰς πανουργίας τοῦ ἀλάστορος.

Ψυχῶν τε καὶ σωμάτων, τῶν σοὶ προσφευγόντων γενοῦ προστάτης καὶ πρέσβυς θερμότατος, ὡς παρησίαν ἔχων πρὸς **Κ**ύριον Ὅσιε.

Ω Πάτερ Θεοφόρε, καὶ πρόμαχε τοῦ κόσμου, μὴ διαλίπης πρεσβεύων ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ πρόφθασον ἐν τάχει τοῦ ἐκδιώξαι ἀφ' ἡμῶν, τὴν ἀπειλοῦσαν ἡμᾶς ἀσθένειαν.

Θεοτοκίον.

Χαρᾶς καὶ θυμηδίας, πλήρωσον Παρθένε, τὰς τεθλιμμένας καρδίας τῶν προστρεχόντων σοι, καὶ παῦσον τὰς ὀδύνας ὡς οὔσα **Μ**ήτηρ τοῦ Παντοκράτορος.

ΤΕΛΟΣ

τοῦ παρακλητικοῦ κανόνος καὶ τῇ Θεῷ δόξα.



Βίος καὶ πολιτεία τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν **Σ**εραφεῖμ, τοῦ ἐν τῷ ὄρει **Δ**ομποῦ τῆς **Λ**εθαδεΐας ἀσκήσαντος.

ΜΕΡΟΣ Α'.

Εὐλόγησον Πάτερ

Ἡμέρα χαρμόσυνος καὶ πανήγυρις παιδρὰ συνεκάλεσεν ἡμᾶς σήμερον, φιλόχριστοι ἑορτασταί· ἡμέρα ἑαρινή, κατὰ τὴν ὁποίαν τὰ μὲν πτηνὰ μελωδικώτατα ᾄδουσι, τὰ δὲ ὠρεῖα τῆς ἀνοίξεως ἄνθη τὴν εὐωδίαν αὐτῶν ἐκπέμποντα, εὐφραίνουσι τοὺς ἀνθρώπους καὶ ζωηροτέρους αὐτοὺς καθιστῶσι.

Τὴν λαμπρὰν δὲ ταύτην τοῦ ἔαρος ἐποχὴν καὶ τὴν καλλονὴν τῆς φύσεως ἀπάσης, ἐπικοσμεῖ καὶ ἡ μνήμη τοῦ σήμερον ἑορταζομένου Ἁγίου, τοῦ ἐν ἀρεταῖς καὶ θαύμασιν ἐκλάμψαντος Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Σεραφεῖμ, ὅστις ὡς ἀστήρ φαεινὸς ἀνέτειλε κατὰ τὰς ζοφεράς τῆς δουλείας ἡμέρας ἐν τῷ λαμπρῷ τῆς Ἑλλάδος ὀρίζοντι, καὶ οὐτινὸς τὸν βίον διὰ βραχέων θέλομεν διηγήθῃ, ἐφ' ᾧ ἐπικαλούμεθα τὴν προσοχὴν Ὑμῶν.

Ὁ Ἅγιος οὗτος καὶ τῶν ἀσκητῶν μέγιστος, ὁ ἐν θαύμασι διαλάμψας Πατὴρ ἡμῶν Σεραφεῖμ, πατρίδα μὲν εἶχε τὸ νῦν καλούμενον Ζέλι, χωρίον μικρὸν καὶ ὑποκείμενον εἰς τὴν χώραν τοῦ Ταλαντίου τῆς Βοιωτίας· γονεῖς δὲ εὐσεβεῖς καὶ ἐναρέτους. Ἄμα γεννηθεὶς ὁ Ἅγιος, εἰς αὐτὰ ἔτι τὰ σπάργανα εὐρισκόμενος, μέγα ἐπεδείκνυε τῆς μετὰ ταῦτα προκοπῆς καὶ ἐπιδόσεως πρὸς τὰ πνευ-

ματικά σημείον, καὶ ἐμφανέστατα ἐδήλου ὅτι ἐμελλε νὰ γείνη οκεῦος ἐκλεκτὸν καὶ δοχεῖον τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Naί, τοι- οὔτος προεμήνυε νὰ γείνη ὁ θεοπέσιος καὶ θεοπρόδλητος οὔτος ἀνὴρ, διότι ἐν ᾧ ἀκόμη ἦτο βρέφος μικρόν, καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἦτο δυνατόν νὰ διακρίνῃ τὰς ἡμέρας, ἢ τὸ καλὸν ἀπὸ τοῦ κακοῦ· ἀλλ' ὅμως αὐτὸ τὸ Πανάγιον Πνεῦμα προγινώσκον τὴν μέλλουσαν αὐτοῦ πνευματικὴν προκοπὴν ἐφώτιζε καὶ ἐδίδασκεν αὐτὸ ὅτι ἡ Τετάρτη καὶ ἡ Παρασκευὴ εἶναι ἡμέραι τῶν Παθῶν τοῦ Κυρίου, τὰς ὁποίας χρεωστοῦμεν νὰ τιμῶμεν διὰ τῆς ἀποχῆς τῆς τροφῆς, καὶ διὰ τοῦτο τὰς δύο ταύτας ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος ἔμενε νῆστις, μὴ θέλων νὰ φάγῃ γάλα, ὡς αὐτὴ αὕτη ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἔλεγεν εἰς τοὺς γείτονας. Μόνον δὲ περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀνθέξῃ ἐπὶ πλέον νηστεῦον ἐθίλα- ζεν ὀλίγον καὶ ἐκοιμᾶτο.

Ὅταν δὲ ὁ Ἅγιος ἀφῆκε τὴν βρεφικὴν ἡλικίαν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν παιδικήν, ὅταν λέγω, ἔφθασεν εἰς ἡλικίαν ἐπὶ τὰ ἐτῶν, τότε οἱ γονεῖς αὐτοῦ παρέδωκαν αὐτὸν εἰς τὸν ἐφημέριον, ἴσως, τοῦ χωρίου νὰ μάθῃ τὰ ἱερὰ γράμματα. Ὁ δὲ φιλομαθὴς καὶ ἀγαθὸς παῖς, φύσεως ὦν δεξιᾶς καὶ ἐπιμελείας οὐ τῆς τυχοῦσης, μέγαν ἠσθάνετο ἐν ἑαυτῷ ἔρωτα πρὸς τὰ ἱερὰ γράμματα καὶ μετὰ ζή- λου πολλοῦ ἐμελέτα καὶ ἐμάνθανε τὰ ὑπὸ τοῦ διδασκάλου προσδι- οριζόμενα μαθήματα. Τίς δὲ νὰ διηγηθῇ δύναται τὴν ἐν τῷ σχο- λείῳ προσοχὴν καὶ τὴν πρὸς τὸν διδάσκαλον καὶ τοὺς συμμαθητάς αὐτοῦ ταπεινοφροσύνην καὶ κοσμιότητα, μεθ' ἧς προσεφέρετο πρὸς τοὺς συνηλικιώτας αὐτοῦ; τὴν ἄκραν ταπείνωσιν καὶ ἀπε- ριόριστον πρὸς τοὺς γονεῖς αὐτοῦ ὑποταγὴν; καὶ ἐνὶ λόγῳ τὴν πρὸς πάντας τοὺς ἀνθρώπους σεμνότητα καὶ παραδειγματικὴν αὐτοῦ διαγωγὴν; Πάντες οἱ ἀνθρώποι τοῦ χωρίου, πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας, περὶ αὐτοῦ ἔλεγον καὶ αὐτὸν ὑπογραμμὸν καὶ τύπον ἠθικῆς καὶ κοσμιότητος πρὸς τοὺς νέους προβάλλοντες εἰς μίμη- σιν τούτου αὐτοὺς προέτρεπον.

Προϊούσης δὲ τῆς ἡλικίας τοῦ Ἁγίου, ἠῤῥανεν ἔτι μᾶλλον καὶ ὁ ζῆλος αὐτοῦ, ὃν ἀπ' ἀρχῆς εἶχε πρὸς τὰ ἱερὰ γράμματα, καὶ ὡς ἀκάματος μέλισσα ἐνετρύφα εἰς τὸν εὐανθεῖ λειμῶνα τῶν ἁγίων γραφῶν, εἰς ὧν τὴν ἀνάγνωσιν μεγάλην εὕρισκε πνευματικὴν εὐ-

φροσύνην καὶ ἀνεκλάλητον χαράν, ἥτις ὡς μαγνητικὴ τις βελόνη, ἐλκύουσα τὸν σίδηρον, δὲν ἄφινεν αὐτὸν νὰ ἀποσπασθῇ ἀπὸ τῆς γλυκείας ταύτης καὶ ζωηδῶρου τραπέζης καὶ νὰ τραπῇ εἰς τὰ βιωτικά. Διὰ τοῦτο καίπερ νεώτατος ὢν τὴν ἡλικίαν ὁ Ἅγιος, οὐδεμίαν ὅμως ἄλλην ἐν ἑαυτῷ ἠσθάνετο ἡδονήν, εἰμὴ μίαν καὶ μόνην, πῶς δηλονότι νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τοῦ κόσμου καὶ νὰ ὑπηρετήσῃ ἀνενοχλήτως τὸν Δημιουργὸν ἡμῶν καὶ Πλάστην, μι- μούμενος τὰ Σεραφίμ καὶ τὰς χορείας τῶν Ὁσίων, ὅπως καὶ οὔτος καταταχθῇ μετ' αὐτῶν ἐν τῇ ἀλήκτῳ μακαριότητι.

Τοιαῦτα διαλογιζόμενος ὁ νεαρὸς οὔτος παῖς καὶ μετὰ ζήλου θερμοῦ τοὺς βίους τῶν ἁγίων ἀναγινώσκων, ἀπεφάσισε τέλος νὰ ἐγκαταλίπη γονεῖς, πατρίδα, συγγενεῖς καὶ φίλους καὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς μοναστήριον καὶ ἐκεῖ τὸ μοναχικὸν σχῆμα ἐνδυάμενος νὰ ἀφιερῶθῃ ὅλως, ψυχῇ καὶ σώματι, τῷ Θεῷ καὶ οὕτω νὰ κορέσῃ τὴν πνευματικὴν αὐτοῦ δίψαν, ἣν ἐν ἑαυτῷ ἠσθάνετο. Μίαν λοι- πὸν τῶν ἡμερῶν, προσέρχεται πρὸς τοὺς φιλότατους αὐτοῦ γονεῖς καὶ τὴν δεξιὰν αὐτῶν ἀσπασάμενος, ζητεῖ παρ' αὐτῶν τὴν εὐλογία καὶ παρακαλεῖ αὐτοὺς μετὰ δακρύων νὰ συγκατατεθῶσι καὶ νὰ συνοδεύσωσιν αὐτὸν μετὰ τὰς εὐχὰς των εἰς τὸ νέον στάδιον, τὸ μοναχικόν, ὅπερ ἐκ παιδικῆς ἡλικίας ἠγάπησε καὶ ὑπεσχέθη τῷ Θεῷ νὰ διέλθῃ τὴν ζωὴν αὐτοῦ μονάζων.

Τοὺς λόγους τούτους τοῦ προσφιλοῦς αὐτῶν υἱοῦ ἀκούσαντες οἱ εὐσεβεῖς καὶ ἐνάρετοι γονεῖς, ἐχάρησαν μὲν διὰ τὴν εὐσέβειαν καὶ τελείαν πρὸς τὸν Χριστὸν ἀφοσίωσιν τοῦ παιδός, ἐλυπήθησαν δὲ σφόδρα καὶ ὡς θανατηφόρα βέλη διεπέρασαν οἱ λόγοι οὗτοι τὰς τέως εὐφραينوμένας αὐτῶν καρδίας· διότι ἡ ἀπ' αὐτῶν ἀπο- μάκρυνσις τοῦ προσφιλοῦς αὐτῶν υἱοῦ μέγα κατέλειπε τὸ κενὸν καὶ μεγάλην κατήφειαν προεξέειν οὐ μόνον αὐτοῖς τοῖς γονεῦσιν αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις τοῦ χωρίου ἐκείνου, διότι ἐστεροῦντο τοιοῦτου ἐναρέτου νέου, τοῦ ὁποίου ὁ βίος ἦτο δι' αὐτοὺς ἄριστον παράδειγμα τῆς ἀρετῆς καὶ τοῦ καθήκοντος.

Ταῦτα διαλογιζόμενοι οἱ εὐσεβεῖς τοῦ φιλερήμου νέου γονεῖς προσεπάθουν διὰ λίαν συγκινητικῶν λόγων νὰ ἀποτρέψωσιν αὐτὸν ἀπὸ τῆς μελετηθείσης αὐτοῦ ἀποφάσεως, λέγοντες πρὸς αὐτὸν μετὰ δακρύων καὶ διακεκομμένης ὑπὸ τῶν ὁλοθυμῶν φωνῆς. Τέ-

κνον, ἐὰν σὺ ἀπέλθῃς εἰς μοναστήριον, ποῖαν θὰ ἔχωμεν ἡμεῖς παρηγορίαν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ καὶ θακτηρίαν εἰς τὸ γῆρας ἡμῶν; Τίς θέλει ἀνακουφίσει ἡμᾶς εἰς τὰς πικρίας τοῦ βίου τούτου, κατὰ τὰς πονηρὰς μάλιστα ταύτας ἡμέρας τῆς πικρᾶς δουλείας τοῦ ἀλλοφύλου ἀγαρηνοῦ; Εἰμὶ σὺ, τέκνον ποθητὸν καὶ παμφίλτατον, ὅστις διὰ τῆς καλῆς πολιτείας σου καὶ τῆς πρὸς πάντας τοὺς ἀνθρώπους συμπεριφορᾶς καὶ γλυκύτητος, ἐπιχέεις τὸ γλυκὺ τῆς παραμυθίας βάλαμον εἰς τὰς πληγωθείσας ἡμῶν καρδίας; 'Αλλ' ἐὰν σὺ τέκνον, ἐγκαταλίπῃς ἡμᾶς τοὺς γέροντας καὶ ἀσθενεῖς γονεῖς σου καὶ ἀπέλθῃς εἰς μοναστήριον, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου, πρὸς ποῖον θέλομεν προσβλέπει ἡμεῖς καὶ παρὰ τίνος θὰ ἀναμένωμεν βοήθειαν; Μὴ θελήσῃς, τέκνον, νὰ ἐγκαταλίπῃς ἡμᾶς ἐρήμους ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἀλλὰ παράμεινον, μέχρις οὗ παραδώσῃς ἡμᾶς εἰς τὴν γῆν, καὶ τότε ἀπελθε εἰς τὰ μοναστήρια καὶ τὰς ἐρήμους, ὅπως εὕρῃς τὴν ποθουμένην σοι ἐν Κυρίῳ ἀνάπαυσιν.

Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἔλεγον δακρυρροῦντες οἱ γονεῖς τοῦ 'Οσίου πρὸς σὺτὸν προσβλέποντες καὶ οἰονεῖ τὴν συγκατάθεσιν αὐτοῦ προσκαρτεροῦντες. 'Αλλ' ὁ στερρὸς οὗτος τῆς ἀρετῆς ἀδάμας, ὁ νεαρὸς Σωτήριος, οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ 'Αγιος, ρίπτει μὲν βλέμμα συμπαθείας καὶ υἱικῆς στοργῆς πρὸς τοὺς κλαίοντας καὶ κοπτομένους αὐτοῦ γονεῖς καὶ συντρίβεται ἡ εὐαίσθητος αὐτοῦ καρδιά, μένει ὁμῶς ἀμετάβλητος εἰς τὴν μελετηθεῖσαν αὐτοῦ ἀπόφασιν, ὑπήκων μᾶλλον εἰς τὴν θείαν κλῆσιν τὴν καλοῦσαν αὐτὸν εἰς τὸ στάδιον τῶν ἀγώνων καὶ τὴν τελείαν αὐταπάρνησιν, ἢ εἰς τὴν συμπαθητικὴν τῶν γονέων αὐτοῦ φωνήν. 'Ρίπτεται λοιπὸν καὶ πάλιν εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτῶν καὶ περιπτυσσόμενος αὐτοὺς ἀσπάζεται τὴν δεξιὰν αὐτῶν καὶ ἀπέρχεται εἰς τι μονίδιον, τὸ ἐπ' ὀνόματι τοῦ προφήτου 'Ηλιοῦ τιμώμενον καὶ μίαν ὥραν ἐκ τοῦ χωρίου Ζέλι ἀπέχον καὶ ἐπιλεγόμενον τὸ ὄρος Κάρκαρα. 'Εκεῖ που πλησίον τοῦ ὄρους ἀνεγείρει μικρὸν ναὸν ἐπ' ὀνόματι τοῦ Σωτῆρος καὶ οἰκίσκον ἐντὸς σπηλαίου τινός, οὗτινος ἵχνη φαίνονται μέχρι σήμερον, καὶ οἱ κάτοικοι τῶν πέριξ χωρίων καλοῦσιν ἀσκητήριον τοῦ ἁγίου Σεραφεῖμ, πέριξ τοῦ ὁποῦ ὑπάρχει ἕτερος ναὸς εἰς τιμὴν τῆς 'Υπεραγίας Θεοτόκου καὶ κελλία τινά, ἅτινα, ὡς λέγουσιν οἱ γέ-

ροντες, ἀνήγειραν οἱ τῆς 'Ελατείας κάτοικοι εἰς καιρὸν λοιμικῆς νόσου, ὁπότε ἀποφεύγοντες τὸν κίνδυνον κατέφυγον εἰς τὸν εἰρημένον ναόν, τῆς 'Υπεραγίας Θεοτόκου, ἐπιζητοῦντες τὴν τῆς Θεοτόκου καὶ τοῦ ἁγίου προστασίαν καὶ βοήθειαν.

'Εκεῖ λοιπὸν ὁ ἅγιος, ἐντὸς τοῦ εἰρημένου σπηλαίου διετέλεσεν ἱκανὸν χρόνον ἀγωνιζόμενος ἐν ἀγρυπνίαις καὶ δεήσεσιν ὡς καλὸς τοῦ μυστικοῦ τοῦ Κυρίου ἀμπελῶνος ἐργάτης καὶ γνήσιος φίλος τοῦ Δεοπότου ἡμῶν Χριστοῦ. 'Επειδὴ ὁμῶς τὴν πνευματικὴν αὐτοῦ ἡσυχίαν ἐτάραττον αἱ τῶν γονέων αὐτοῦ καὶ λοιπῶν συγγενῶν καὶ φίλων συχναὶ ἐπισκέψεις, ἐγκαταλείπει τὸ ἀγαπητὸν αὐτοῦ σπηλαῖον καὶ ἀπέρχεται εἰς τὸ πλησίον τοῦ Ταλαντίου κείμενον ἱερὸν τῶν ἁγίων 'Αναργύρων μοναστήριον. 'Αλλὰ καὶ ἐκεῖ ἐνοχλούμενος ὑπὸ τῶν συνήθων ἐπισκέψεων τῶν γονέων καὶ συγγενῶν αὐτοῦ δὲν ἠδυνήθη νὰ μείνῃ πλέον τῶν ἑξ μηνῶν. 'Εκεῖθεν δὲ φεύγων ὁ 'Οσιος καὶ τὴν ἐρημὸν ἐπιζητῶν, ὡς ἄλλη τις τρυγὼν φιλέρημος, φθάνει εἰς τὸ Σαγμάτιον ὄρος, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποῦ ὑπάρχει μοναστήριον τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος καὶ κείμενον μεταξύ Θηβῶν καὶ Εὐβοίας, ἐν ᾧ ὑπάρχει μέρος ἱκανὸν τοῦ Τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ἐξαπλωθεὶς παρέδωκε τὸ Πνεῦμα ὁ Σωτὴρ τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ τὸ ὅποσον ἐδωρήσατο τῇ Μονῇ ὁ εὐσεβὴς αὐτοκράτωρ 'Αλέξιος ὁ Κομνηνὸς διὰ χρυσοδούλου αὐτοῦ γράμματος, ἵνα οἱ ἐν τῇ Μονῇ ταύτῃ ἐνασκούμενοι μοναχοὶ ἔχωσι τὸν οὐράνιον τοῦτον θησαυρὸν βοήθειαν καὶ σκέπην ἐν τῇ σταδιοδρομίᾳ τοῦ ἀσκητικοῦ αὐτῶν βίου.

'Εν τῷ μοναστηρίῳ τούτῳ, ἐν ᾧ ἐγκέκρυπτο ὁ θεὸς οὗτος θησαυρὸς καὶ οὕτινος οἱ μοναχοὶ ἐφημίζοντο ἐπ' ἀρετῇ καὶ ἀσκήσει καταφυγὼν ὁ τῆς ἀρετῆς φίλος καὶ τῆς ἀσκήσεως ὁ πιστότατος θεράπων Σεραφεῖμ, κατετάξατο εἰς τὴν ἀγγελικὴν ἐκείνην τῶν ἐναρέτων ἀσκητῶν χορείαν καὶ ἐδόθη ὅλως εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς φίλης αὐτοῦ ἀσκήσεως, ἣν διακαῶς ἐπόθει καὶ ὡς διψῶσα τις ἐλαφος ἐζήτει νὰ εὕρῃ, πολλοὺς ἀλλάσων τόπους. Τίς δὲ νὰ διηγηθῇ δύναται τοὺς πνευματικούς αὐτοῦ ἀγῶνας καὶ πόνους, οὓς κατέβαλλε νυχθημερὸν ἀγωνιζόμενος, τὰς νηστείας καὶ ἀγρυπνίας; τὰς προσευχὰς καὶ τὰ δάκρυα; τὴν ἀπεριόριστον αὐτοῦ ὑπακοὴν πρὸς

πάντας; τὴν ὑπομονὴν ἐν ταῖς θλίψεσι, καὶ ἐνὶ λόγῳ τὴν ἐντελὴ αὐτοῦ ἀφοσίωσιν εἰς τὰ πνευματικά; Ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ διαστήματι ὁ ταπεινόφρων καὶ πρᾶος Σεραφεῖμ ὑπερέβη πάντας τοὺς συνασκητὰς αὐτοῦ κατὰ τὴν ἀρετὴν καὶ τὰ κατορθώματα τῆς ἀσκήσεως· διὸ καὶ ὡς ἀστὴρ φαεινὸς διεκρίνετο ἐν τῇ πνευματικῇ ἐκείνῃ τῶν ἀσκητῶν χορείᾳ καὶ πάντες ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τῶν ἀρετῶν αὐτοῦ φωτιζόμενοι ἐρρῦθμιζον τὴν πνευματικὴν αὐτῶν πολιτείαν.

Τὰς ἀρετὰς καὶ τὴν πρὸς τὰ πνευματικά πρόοδον τοῦ Ὁσίου βλέπων ὁ ἡγούμενος καὶ διορῶν τὴν μετὰ ταῦτα προκοπὴν αὐτοῦ καὶ ἐπίδοσιν εἰς τὰ ἔργα τῆς ἀσκήσεως, ἔκειρεν αὐτὸν μοναχὸν μετονομάσας Σεραφεῖμ, καὶ μετ' ὀλίγον προεβίβασεν αὐτὸν εἰς τὰ ἀνώτερα ἀξιώματα, εἰς τὸ τοῦ διακόνου πρῶτον καὶ εἴτα εἰς τὸ τοῦ πρεσβυτέρου. Τὸ ὕψηλόν τῆς ἱερwsύνης ἀξίωμα ἀπεδέξατο ὁ ταπεινόφρων Σεραφεῖμ, ἐνδίδων εἰς τὰς θερμὰς τοῦ τε ἡγουμένου καὶ τῶν λοιπῶν πατέρων παρακλήσεις, οἵτινες, προβλέποντες ὅτι ἔμελλε νὰ γείνη σκευὸς ἐκλογῆς τοῦ Παναγίου Πνεύματος καὶ ὁδηγὸς τῶν πλανωμένων, πολλὰς κατέβαλον προσπάθειας ὅπως πείσωσιν αὐτὸν νὰ δεχθῇ τὸ τῆς ἱερwsύνης ἀξίωμα καὶ νὰ πεθῇ ὡς λύχνος φαίνων ἐπὶ τῆς λυχνίας καὶ φωτίζων τοὺς ἐν τῷ σκότει διατελοῦντας ἀνθρώπους.

Μετὰ τὴν εἰς τὸ ὕψηλόν τῆς ἱερwsύνης ἀξίωμα ἀνάβασιν αὐτοῦ, ἀναλογιζόμενος τὸ βάρος τοῦ ἀξιώματος καὶ τὴν εὐθύνην, ἣν ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων ἀνέλαβεν· ἀναμετρῶν δὲ τὰς πνευματικὰς αὐτοῦ δυνάμεις, ὡς ταπεινὸς τῷ πνεύματι καὶ ἀπλοῦς τῇ καρδίᾳ, καὶ εὐρίσκων αὐτὰς ἀνεπαρκεῖς πρὸς τὰς ἀνάγκας τῆς ἐκκλησίας, μεγάλους κατέβαλε πόνους καὶ πολλὰς ἀγρυπνίας καὶ προσευχάς, ὅπως φθάσῃ εἰς τὸ μέτρον ἐκεῖνο τῆς τελειότητος, καθ' ὃ ἡδύνατο νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὰς μεγάλας ὑποχρεώσεις, ὧν τὴν ἐκπλήρωσιν ἀνέλαβεν. Ἐμείνει δὲ ἐν τῇ Μονῇ ταύτῃ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος ὁ θεσπέσιος οὗτος ἀνὴρ ἀγωνιζόμενος τὸν πνευματικὸν τῆς ἀρετῆς ἀγῶνα καὶ τύπον καὶ ὑπογραμμὸν τὰς ἐναρέτους αὐτοῦ πράξεις παρέχων εἰς τοὺς συνασκούμενους μοναχοὺς καὶ παρ' αὐτῶν τὰ ὠφέλιμα καὶ σωτήρια διδασκόμενος, δέκα ὁλοκλήρους χρόνους.

Ἐπειτα δὲ ἀποφεύγων τὴν ὁσημέραι διαδιδομένην φήμην τῶν

κατορθωμάτων αὐτοῦ καὶ τοὺς ἀνθρωπίνους ἐπαίνους, ζητεῖ παρὰ τοῦ ἡγουμένου ἄδειαν καὶ ἀποχαιρετήσας τοὺς συνασκητὰς αὐτοῦ καὶ τὸν πνευματοφόρον Γερμανόν, συνασκητὴν τοῦ Ἁγίου Κλήμεντος, τοῦ εἰς τὸ ὅρος Σαγματᾶ ἀσκήσαντος καὶ τελειωθέντος, καὶ παρ' αὐτοῦ σωτηριωδέστατα διδάγματα λαβὼν, ἐξῆλθε τοῦ μοναστηρίου καὶ ὡς διψῶσά τις ἑλαφὸς ἔτρεχε νὰ εὕρῃ τὴν ποθουμένην πνευματικὴν ἡσυχίαν. Πολλὰ δὲ διαμετρήσας διαστήματα καὶ πολλὰ διελθὼν ὄρη ἔφθασεν εἰς τὸν δυτικῶς τοῦ Ἑλικῶνος καὶ μίαν περίπου ὥραν ἄνωθι τῆς ἀρχαίας Βουλίδος κείμενον λόφον, ἐν τῇ τοποθεσίᾳ Δομποῦ, καὶ ἐκεῖ νάϊσκον μικρὸν ἐπ' ὀνόματι τοῦ Σωτῆρος καὶ κελλία τινα ἀνεγείρας, συνήθροισεν ὀλίγους μοναχοὺς καὶ μετ' αὐτῶν ἔμεινεν ἐκεῖ δέκα ἔτη ἀσκῶν τὰ ἔργα τῆς ἀρετῆς καὶ διδάσκων τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ τὰ σωτήρια τῆς μοναδικῆς πολιτείας διδάγματα.

Ἐνταῦθα εὐρίσκόμενος ὁ Ἅγιος καὶ ἀκαμάτως ἐνασκούμενος, ὡς ἄλλος τῆς Λυβίας Ἀντώνιος, τὴν ὄντως ἀγγελικὴν πολιτείαν, καὶ ἑαυτὸν περικρύδων, ὠδήγησε πολλὰς ψυχὰς ἀπολελυμένων ἀνθρώπων εἰς τὸν εὐδιον τῆς σωτηρίας λιμένα. Πλησίον τοῦ ἀσκητηρίου τοῦ Ἁγίου, ἐν τέταρτον τῆς ὥρας περίπου βορειοανατολικῶς, ἐν ἣ θέσει ἀκριβῶς εὐρίσκεται σήμερον τὸ μοναστήριον ὑπῆρχον ὀλίγαι τινὲς οἰκογένειαι ἀλβανικῆς καταγωγῆς καὶ ἡθῶν σκληρῶν καὶ ἀγρίων, ὧν ὁ βίος ἦτο ληστρικὸς καὶ ἐπίφοβος εἰς τοὺς γειτνιαζόντας κατοίκους. Τοὺς ἀγρίους τούτους κατοίκους τοῦ Δομποῦ πλησιάσας ὁ ἅγιος καὶ δι' ἐπαγωγῶν λόγων κατηχήσας, μετέβαλε τὴν σκληρότητα καὶ ἀγριότητα αὐτῶν εἰς ἡμερότητα καὶ μετάνοιαν διὰ τὸν πρότερον ἀγριὸν καὶ σκληρὸν αὐτῶν βίον. Ἐν ᾧ λοιπὸν πρότερον οἱ ἀγριοὶ οὗτοι ἀλβανοὶ ἔφερον μεθ' ἑαυτῶν ὅπλα καὶ μαχαίρας καὶ δι' αὐτῶν ἐζήτουν νὰ εὕρωσι τὴν καθημερινὴν αὐτῶν τροφὴν κλέπτοντες καὶ ἀπειλοῦντες φόνον καὶ κωκώσεις, εὐθὺς ἅμα ἀκούσαντες τὰς ψυχοσωτηρίου τοῦ ἁγίου συμβουλὰς, ἔρριψαν τὰ ὅπλα καὶ ἀντ' αὐτῶν ἔλαβον, ὁ μὲν τὴν ἀξίνην, ὁ δὲ τὸ γεωργικὸν ἄροτρον καὶ ἄλλος ἄλλο ἔργον βιοποριστικὸν καὶ ἐντιμον.

Τὴν φήμην τοῦ Ἁγίου ἀκούοντες προσέτρεχον πολλοὶ ἐκ διαφόρων μερῶν χριστιανοὶ ἐπικαλούμενοι καὶ λαμβάνοντες τὴν βοή-

θειαν αὐτοῦ, ὅστις διὰ τῆς πρὸς τὸν Θεὸν προσευχῆς καὶ τῆς μετὰ δακρύνων ἐπικλήσεως τῆς θείας ἀντιλήψεως, ἐθεράπευε τὰς ἀσθενείας αὐτῶν, ψυχικάς τε καὶ σωματικάς.

Ἄλλ' ἡ μεγάλη τῶν καθ' ἐκάστην προσερχομένων συρροὴ καὶ ἡ πρὸς τοὺς ἀσθενεῖς αὐτῶν συμπάθεια τοῦ Ἀγίου, ἐτάραττεν, ὡς ἦτο ἐπόμενονον, τὴν πνευματικὴν αὐτοῦ γαλήνην, καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἠδύνατο νὰ διατελῇ ἐν ἀδιαλείπτῳ προσευχῇ καὶ νὰ ἐξασκῇ τοὺς πνευματικούς αὐτοῦ ἀγῶνας, τοῦθ' ὅπερ ἐλύπει αὐτὸν καὶ ἐγένετο ἀφορμὴ νὰ ἐγκαταλίπῃ τοὺς τε μαθητάς αὐτοῦ καὶ τὸ μονιδριον, μετὰ δεκαετῇ περίπου ἐν αὐτῷ ἐγκαταβίωσιν, καὶ νὰ καταλάβῃ τὴν βορειοδυτικῶς τοῦ Ἐλικῶνος καὶ δύο ὥρας μακρὰν ἀπὸ τοῦ μονιδρίου αὐτοῦ ἀπέχουσαν κορυφὴν, τὴν σήμερον καλουμένην κελλὶ τοῦ Ἀγίου, ὅπως εὖρη ἐν αὐτῇ τὴν ποθουμένην πνευματικὴν αὐτοῦ ἀνάπαυσιν. Ἐν τῇ μεμονωμένῃ ταύτῃ κορυφῇ, ὡς ὁ Θεοδίτης Ἡλίας, προσκαρτερῶν καὶ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐκκαθάρας, ἤκουσε παρὰ τοῦ Δεσπότου ἡμῶν Χριστοῦ φωνήν, ἣτις ἐκάλεε αὐτὸν νὰ ἀφήσῃ τὴν κορυφὴν ἐκείνην καὶ νὰ καταβῇ εἰς μέρος ἐπίπεδον καὶ ἐκεῖ νὰ κτίσῃ μοναστήριον, ὅπερ θέλει χρησιμεύσει ὡς ἄλλη τις χλοερὰ τῆς ἐρήμου τοῦ Ἰορδάνου ὄσας, ἵνα ἐνταῦθα εὐρίσκωσι πνευματικὸν καταφύγιον οἱ τὴν τύρβην τοῦ κόσμου ἀποφεύγοντες καὶ ἐπιζητοῦντες τὴν ψυχικὴν αὐτῶν σωτηρίαν. Καὶ ἀληθῶς, εὐθὺς ἅμα τῆς φωνῆς τοῦ Κυρίου ἀκούσας, κατέβη ἀπὸ τῆς κορυφῆς καὶ συναθροίσας τοὺς ὀλίγους αὐτοῦ μαθητάς, οὓς ἄλλοτε εἶχεν ἀφήσει, ἀπομακρυνθεὶς ἀπ' αὐτῶν πρὸς ἡσυχίαν πνευματικὴν, ἤρξατο νὰ φέρῃ οἰκοδόμους καὶ νὰ κτίζῃ μοναστήριον, ὅπερ ὁμῶς διὰ τοὺς μεταγενεστέρους μοναχοὺς ἦτο λίαν ἀκατάλληλον, ἔνεκα τῆς φυσικῆς τοῦ τόπου τραχύτητος καὶ τῆς ἀνηλίου αὐτοῦ θέσεως.

Ἐν ᾧ λοιπὸν ὁ Ἅγιος ἐφρόντιζε παντὶ σθένει νὰ ἀποπερατώσῃ τὸ ἔργον, ἐμφανίζεται εἰς αὐτὸν ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος καὶ διατάσσει αὐτὸν νὰ ἀφήσῃ τὴν περαιτέρω οἰκοδομὴν τοῦ μοναστηρίου τούτου, ὡς ἀκατάλληλου ἰόντος εἰς τὰς ἀνάγκας τῶν μεταγενεστέρων, καὶ νὰ κτίσῃ ἄλλο τοιοῦτον, ἐν ᾗ θέσει ὑπάρχει τὸ χωρίον Δομπός. Τὴν διαταγὴν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐκκληρῶν ὁ Ἅγιος, ἔρχεται εἰς τοὺς κατοίκους τοῦ χωρίου Δομποῦ καὶ ἀνα-

κοινῶν ταύτην πείθει αὐτοὺς νὰ ἀφήσωσι τὰς ἑαυτῶν καλύβας καὶ τὸν τόπον αὐτῶν καὶ νὰ ἀποικήσωσιν ἀλλαχοῦ, ἀφ' οὗ λάβωσι τὸ ἀντίτιμον τῆς ἑαυτῶν ιδιοκτησίας.

Μετὰ τὴν ἀγορὰν λοιπὸν ταύτην τῆς τοποθεσίας τῶν Δομποϊτῶν καὶ τῆς ἐντεῦθεν ἀπομακρύνσεως αὐτῶν, μετέβη ὁ ἅγιος εἰς Κωνσταντινουπόλιν καὶ λαβὼν παρὰ τοῦ πατριάρχου ἄδειαν, ἣτις σώζεται καὶ μέχρι τῆς σήμερον, ἤρξατο νὰ ἀνεγείρῃ ναὸν σταυροπηγιακὸν ἐπ' Ὀνόματι τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ καὶ μοναστήριον κατὰ τὴν διαταγὴν, ἣν ἔλαβε παρὰ τῆς Θεοτόκου. Ἄλλ' ὁ μισόκαλος διάβολος θέλων νὰ ματαιώσῃ τὸ θεάρεστον τοῦτο ἔργον, ὅπερ ἤρξατο ὁ Ἅγιος Σεραφεῖμ πρὸς ψυχικὴν τῶν χριστιανῶν ὠφέλειαν, σπεῖρει ζιζάνια εἰς τὰς καρδίας τινῶν ἀνθρώπων καὶ ὁδηγεῖ αὐτοὺς νὰ διαβάλῃσι αὐτὸν ὡς ἀνθρωπὸν ῥαδιοῦργον καὶ ἀπατηλόν. Οἱ ἄνθρωποι λοιπὸν οὗτοι, ὄργανα γενόμενοι τοῦ μισοκάλου διαβόλου, καταγγέλλουσι τὸν Ἅγιον εἰς τὸν ἀλλόθρησκον ἄρχοντα τῆς Λεβαδείας, λέγοντες αὐτῷ ὅτι ῥαδιοῦργός τις καλόγηρος ἐπεισε διὰ τῶν ῥαδιοουργιῶν αὐτοῦ τοὺς ὑπηκόους Δομποῖτας καὶ ἀπεξένωσεν αὐτοὺς ἀπὸ τῆς ιδιοκτησίας αὐτῶν, ἀντὶ εὐτελεστοῦς χρηματικῆς ἀποζημιώσεως.

Τοὺς λόγους τούτους ἀκούσας ὁ ἄρχων τῆς Λεβαδείας ἐξεμάνῃ κατὰ τοῦ Ἀγίου καὶ ἔστειλε τρεῖς τούρκους στρατιώτας νὰ ὁδηγήσωσιν αὐτὸν δεδεμένον εἰς Λεβαδεῖαν ἵνα λάβῃ τὴν πρέπουσαν αὐτῷ τιμωρίαν. Φθάσαντες λοιπὸν οἱ ἐκ Λεβαδείας ἀπεσταλμένοι στρατιῶται εἰς τὸ μέρος, ἐν ᾧ εἰργάζετο ὁ Ἅγιος ἐξύβρισαν αὐτὸν διὰ βαναύσων ὕδρεων καὶ κατήνεγκον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ μέγα κτύπημα, ἔνεκα τοῦ ὁποίου ἐμεινεν ἡμιθανής, διότι τὸ κτύπημα ἦτο τοιοῦτον ὥστε ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ ἐσχίσθη κατὰ μέγα μέρος, καθὼς φαίνεται τὸ σημεῖον καὶ σήμερον ἐπὶ τῆς ἀγίας αὐτοῦ Κάρας. Ἀφ' οὗ δὲ ὁ Ἅγιος συνῆλθεν ὀλίγον ἔδυσαν αὐτὸν καὶ ἀνεχώρησαν μετ' αὐτοῦ εἰς Λεβαδεῖαν, ἐκκληροῦντες τὴν διαταγὴν τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῶν. Καθ' ὁδὸν δέ, ἐπειδὴ τὸ μέρος στερεῖται ὕδατος, οἱ δὲ στρατιῶται διψήσαντες καὶ μὴ εὐρόντες ὕδωρ, τῇδε κακεῖσε διασπαρέντες ἐν τῇ θέσει Παμπλοῦκι, μίαν ὥραν μακρὰν ἀπὸ τοῦ μέρους, ἀφ' οὗ ἀνεχώρησαν συνοδεύοντες τὸν Ἅγιον, ἐπετέθησαν πάλιν κατ' αὐτοῦ καὶ ἠπειλουν νὰ φονεύσωσιν αὐτόν,

διότι ἕνεκα αὐτοῦ ὑποφέρουσι δίψαν καὶ κόπους καὶ κινδυνεύουσι νὰ ἀποθάνωσιν ἐν τῇ ξηρᾷ ταύτῃ ἐρήμῳ. Ἄλλ' ὁ Ἅγιος καίπερ καταβεβλημένος ὢν ὑπὸ τοῦ κόπου καὶ τῶν κακώσεων, καίπερ δριμυτάτους πόρους ὑποφέρων ἐκ τῆς πληγῆς, τὴν ὁποίαν οἱ ἀσπλαγχοὶ οὗτοι στρατιῶται ἐπήνεγκον εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, δὲν ἡγανάκτησε κατ' αὐτῶν, δὲν ἐμνησικάκησε διὰ τὴν σκληρότητα καὶ ἀπανθρωπίαν, μεθ' ἧς προσηνέχθησαν πρὸς αὐτόν, ἀλλὰ μιμούμενος τὸν Σωτῆρα ἡμῶν, ὅστις ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ ἠύχετο ὑπὲρ τῶν σταυρωτῶν αὐτοῦ, ἐζήτησεν ἄδειαν νὰ προσευχηθῇ εἰς τὸν Θεὸν τὸν δυνάμενον νὰ ἀνακουφίσῃ τὴν δίψαν αὐτῶν. Καὶ δὴ λαβὼν τὴν ἄδειαν παρὰ τῶν διψαλέων τούρκων καὶ ἐλευθερωθεὶς ἀπὸ τῶν δεσμῶν ἐγονάτισε καὶ ἠύξατο τῷ Κυρίῳ, ὅπως καὶ ἐνταῦθα δείξῃ τὴν θείαν αὐτοῦ δύναμιν, ἐξάγων ὕδωρ ἐκ τοῦ αὐχμηροῦ ἐκείνου τόπου, ὡς ἐξήγαγέ ποτε ἐκ τῆς σκληρᾶς τοῦ Σιναίου πέτρας, πρὸς δόξαν μὲν τοῦ θείου αὐτοῦ Ὀνόματος, πρὸς ἀπαλλαγὴν δὲ τοῦ ὑπὲρ αὐτοῦ πάσχοντος δούλου. Μετὰ δὲ τὴν προσευχὴν, κτυπήσας τὴν ράβδον αὐτοῦ εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, εἰς τὸν ὁποῖον ἔχυσε πηγὰς δακρύων προσευχόμενος, καὶ ὦ τοῦ θαύματος! ἐξῆλθεν ὕδωρ γλυκὺ καὶ διαυγές, ὅπερ καὶ μέχρι σήμερον ἀναδρύει καὶ ἐξ οὗ πάντες οἱ διαβάται πίνοντες δοξάζουσι τὸν Θεόν, ἀναμνησκόμενοι τὸ ἐξαίσιον θαῦμα, ὅπερ διὰ προσευχῆς τοῦ ὑπὸ τῶν ἀλλοφύλων πάσχοντος δούλου αὐτοῦ ἐπεδείξατο.

Ἀφ' οὗ δὲ οἱ Τούρκοι ἐπιοῦν ἀπὸ τοῦ ὕδατος τούτου καὶ κατέσβεσαν τὴν δίψαν αὐτῶν, ἐπανελάβον πάλιν τὴν ὁδοιπορίαν εὐλαβούμενοι τὸν Ἅγιον καὶ δεικνύοντες μετάνοιαν δι' ὅσα κακὰ προσέξηνσαν εἰς αὐτόν· διότι ἐκ τοῦ θαύματος τούτου ἐπίσθησαν ὅτι ὁ ὑπ' αὐτῶν συνοδευόμενος δὲν ἦτο τοιοῦτος, ὁποῖον εἶχον χαρακτηρίσει οἱ διαβαλόντες αὐτόν. Τὴν πεποίθησιν δ' αὐτῶν ταύτην ἐπεβεβαίωσε καὶ ἕτερον τοῦ Ἁγίου θαῦμα, τὸ ἐξῆς· περίεξ τῆς ὁδοῦ, ἣ ἐπορεύοντο ἐφάνησαν πετώμενα ἄγρια περιστέρια, ἐκ τῶν ὁπίων οἱ τούρκοι ἤθελον νὰ φονεύσωσι πυροβολοῦντες· ἀλλὰ καὶ τοὶ πολλὰ ὅπλα κατ' αὐτῶν ἐκένωσαν, οὐδὲν ὅμως περιστέριον ἐφόνευσαν. Τότε ὁ Ἅγιος εἶπεν εἰς αὐτοὺς νὰ παύσωσι πυροβολοῦντες καὶ αὐτὸς δύναται νὰ δώσῃ εἰς αὐτοὺς ζῶντα περιστέρια. Καὶ ἀληθῶς, προσευχηθεὶς ἤπλωσε τὰς χεῖρας καὶ λαβὼν τρία

περιστέρια, ἔδωκεν ἅνα ἐν εἰς ἕκαστον τῶν τριῶν τούρκων. Οἱ τούρκοι ἰδόντες καὶ τοῦτο τὸ θαῦμα ἐξεπλάγησαν καὶ ἀφήκαν τὸν ἅγιον ἐλεύθερον νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ ἔργον αὐτοῦ καὶ νὰ πράξῃ ὅ,τι βούλεται καὶ ὅ,τι ὁ Θεὸς διατάξῃ αὐτόν.

Καὶ οἱ μὲν τούρκοι ἐξηκολούθησαν τὴν πρὸς τὴν Λεβαδείαν ἄγουσαν, ὁ δὲ ἅγιος Σεραφεῖμ ἐλευθερωθεὶς κατῆλθεν εἰς τὴν Μονὴν καὶ εὐρὼν τοὺς μαθητάς αὐτοῦ βεβυθισμένους εἰς λύπην ἀπαρηγόρητον διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ διδασκάλου καὶ προστάτου αὐτῶν, ἐνεθάρρυνεν αὐτοὺς λέγων ὅτι εἶναι θέλημα Θεοῦ νὰ λάβῃ πέρας τὸ ἔργον, καὶ προτρέπει αὐτοὺς νὰ δοξάσωσι τὸν Θεόν, ὅστις οὐδέποτε ἐγκαταλείπει τοὺς πιστοὺς αὐτοῦ θεράποντας νὰ γείνωσιν ἔρμαιοι τῶν ῥαδιουργιῶν τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων καὶ τῆς θεοποτικῆς τῶν ἰσχυρῶν μανίας, ἀλλὰ διαφυλάττει αὐτοὺς καὶ ἐν αὐταῖς ἔτι ταῖς κρισιμωτάταις στιγμαῖς. Ἀνάγκη λοιπόν, λέγει, τέκνα μου, νὰ ἐργασθῶμεν ἀόκνως, ὅπως λάβῃ πέρας τὸ ἔργον, ὅπερ θεία νεύσει ἡρξάμεθα. Καὶ ἀληθῶς ἐν βραχεῖ χρόνῳ διαστήματι τὸ μὲν ἔργον ἐτελείωσεν, ἡ δὲ ταχύπτερος τῶν ἀρετῶν τοῦ ἁγίου φήμη τὴν ὑφήλιον διαδραμοῦσα συνήθροισε πολλαχόθεν πολλοὺς τοῦ μυστικοῦ τοῦ Κυρίου ἀμπελῶνος ἐργάτας, καὶ οὕτως ἡ τραχεῖα καὶ ἄγονος τοῦ Δομποῦ ἔρημος, ἡ πρότερον ὑπὸ ἀγροίκων καὶ σκληρῶν ἀλβανῶν κατοικουμένη ἀπέβη νῦν πόλις μουσοτραφῆς καὶ εὐάνδρος, διότι ἅμα τῆς Μονῆς συστάσης πανταχόθεν συνέρρευσαν ἄνδρες ἀρετῆς καὶ παιδείας οὐ τῆς τυχοῦσης, ὡς δηλοῦται ἐκ τῶν καλλίστων αὐτῶν ἐκκλησιαστικῶν συγγραμμάτων, ὧν λείψανα περιεσώθησαν εἰς τὴν Μονὴν ἐν μεμβράναις καὶ χάρτῳ γεγραμμένα, τὴν ἐξοχότητα τῶν ἐναρέτων ἐκείνων ἀνδρῶν μαρτυροῦντα. Τοσαύτη δὲ ἦν ἡ εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ ἁγίου Σεραφεῖμ συρροὴ ἀνθρώπων ποθούντων τὴν μοναδικὴν πολιτείαν καὶ τὴν ἀσκήσιν τῶν πνευματικῶν ἀγώνων, ὥστε τὸ ἄρτι οἰκοδομητὸν μοναστήριον ἦτο ἀνεπαρκές διὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν προσελθόντων καὶ καθ' ἑκάστην προσερχομένων φιλερήμων τοῦ Ἁγίου ὁπαδῶν. Τούτου ἕνεκα πολλοὶ καὶ σπουδαῖοι ἄνδρες, λάτραι τῶν μουσῶν καὶ τῆς ἀσκήσεως πιστοὶ θεράποντες, μὴ δυνάμενοι νὰ κορέσωσι τὴν πνευματικὴν αὐτῶν δίψαν, ἀποχωροῦντες ἐκ τῆς Μονῆς ἐρρίπτοντο εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς φίλης αὐτῶν ἐρήμου καὶ

διήρχοντο τὴν ζωὴν αὐτῶν ἐν ἰδιαιτέροις καθίσμασι συγγράφοντες καὶ ἐξασκοῦντες ἀκριβῶς τοὺς κανόνες τῆς μοναδικῆς πολιτείας. Ἐνταῦθα ἄρα ἐφαρμόζεται τὸ προφητικὸν τοῦ μεγαλοφωνοτάτου Ἡσαΐου λόγιον ὅτι «πολλὰ τὰ τέκνα τῆς ἐρήμου μᾶλλον, ἢ τῆς ἐχούσης τὸν ἄνδρα» (νδ'. 1.)

Μετὰ παρέλευσιν δὲ τριῶν ἐτῶν, ἀφ' οὗ τὸ ἔργον ἐτελείωσεν, ἔφθασε καὶ ὁ καιρὸς, καθ' ὃν ὁ πολιότης οὗτος τῆς ἐρήμου καὶ ὁ διδάσκαλος τῆς μοναδικῆς πολιτείας, ὁ Ἅγιος Σεραφεῖμ, ἐμελλε νὰ ἐγκαταλίπῃ τὸν κόσμον τοῦτον καὶ νὰ ἀπέλθῃ εἰς τὴν οὐράνιον αὐτοῦ πατρίδα, ἵνα λάβῃ παρὰ τοῦ μισθαποδότου Θεοῦ τὴν ἀμοιβὴν τῶν διηνεκῶν αὐτοῦ κόπων, οὓς κατέβαλεν ἐπὶ τῆς γῆς πρὸς δοξολογίαν τοῦ θείου αὐτοῦ Ὀνόματος.

Τὸν χρόνον δὲ τῆς τελευτῆς αὐτοῦ προῖδὼν ὁ Ἅγιος, ἐκάλεσε τοὺς φιλάτους αὐτοῦ μαθητάς καὶ μετὰ γλυκείας καὶ ἱλαρᾶς φωνῆς εἶπε πρὸς αὐτοὺς τάδε. «Τέκνα μου ἀγαπητά, ὁ χρόνος τῆς ἐπιγείου ζωῆς μου ἔληξε, τὸν ἀγῶνα, ὃν ὁ Κύριός μοι ἀνέθηκεν ἡγωνίσθην, ὅσον ἡδυνάμην· λοιπὸν ἀπόκειται μοι ἅπαξ ἀποθανεῖν. Μὴ λυπησθε, τέκνα μου ἀγαπητά, διότι ἐγὼ ἀπέρχομαι ἀφ' ὑμῶν, ἀλλὰ χαίρετε καὶ ἀγάλλεσθε ὅτι ἐτελείωσαμεν τὸ ἔργον, ὅπερ θέλει μένει ἐπὶ τῆς γῆς πρὸς δοξολογίαν τοῦ Ὑψίστου τοῦ Θεοῦ Ὀνόματος. Μὴ λησμονήσητε δέ, ἀγαπητά μου τέκνα, τὰ διδάγματα ἐκεῖνα, ἅτινα παρ' ἐμοῦ τοῦ ἀσθενοῦς ἐδιδάχθητε καὶ μὴ ἀφήσητέ ποτε τὸν πνευματικὸν τῆς ἀσκήσεως ἀγῶνα, διότι δι' αὐτοῦ καὶ μόνου ὁ ἄνθρωπος διαπλέων τὸ πολυκύμαντον τοῦ παρόντος βίου πέλαγος δύναται, ὡς διὰ σχεδίας τινὸς νὰ φθάσῃ εἰς τὸν ποθητὸν οὐράνιον λιμένα. Ἡ προσευχή, ἀγαπητά μου τέκνα, εἶναι ἡ γλυκυτάτη μετὰ τοῦ οὐρανίου βασιλέως συνομιλία, ἥτις ἀποβαίνει πνευματικὴ τῆς ψυχῆς τροφή καὶ εἰσοδος εἰς τὴν οὐράνιον βασιλείαν. Μὴ διακόψητε λοιπὸν τὴν προσευχήν, ἀγαπητά μου τέκνα, ὅπως μὴ στερηθῇτε τῆς γλυκυτάτης μετὰ τοῦ Θεοῦ συνομιλίας, ὅπερ οὐδὲν ἄλλο εἶναι εἰμὴ πνευματικὸς τῆς ψυχῆς θάνατος. Μὴ ἀνοίξῃτε τὴν θύραν τῆς ψυχῆς ὑμῶν, ἀγαπητά μου τέκνα, εἰς τὰ βιωτικά, καὶ μὴ καταλάβῃ ἡμᾶς ὁ τύφος τῆς ἐωσφορικῆς ὑπερηφανείας, ἀλλ' ἔστε πάντοτε ταπεινόφρονες καὶ ὀλιγαρκεῖς, μιμούμενοι αὐτὸν τὸν Σωτῆρα ἡμῶν τὸν μὴ ἔχοντα ποῦ

τὴν κεφαλὴν κλίνει, καὶ τὸν ταπεινῶσαντα ἑαυτὸν μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ Σταυροῦ. Μίαν δὲ ἐστὶ ἐντολὴν ἐντέλλομαι ὑμῖν, ἀγαπητά μου τέκνα, καὶ παρακαλῶ νὰ ἐκπληρώσητε αὐτήν· ὅταν ἡ ψυχὴ μου ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ σώματος τούτου, παραλάβετε καὶ θάψατε αὐτὸ εἰς τὸ παλαιὸν μοναστήριον, ὅπου ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος μοι ἀπεκαλύφθη καὶ ἵνα μένη ἄγνωστος ὁ τόπος τῆς ταφῆς μου, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς συρροῆς τῶν ἀνθρώπων.»

Μετὰ τοὺς λόγους τούτους ὁ Ὅσιος Σεραφεῖμ ἠύχθη τὴν τελευταίαν πρὸς τὸν Θεὸν εὐχήν, καὶ εὐλογήσας τοὺς πολυπληθεῖς αὐτοῦ μαθητάς, παρέδωκε τὸ πνεῦμα πρὸς τὸν Θεὸν καὶ Πλάστην, ὃν ἐκ βρεφικῆς αὐτοῦ ἡλικίας ἐπόθησε καὶ ὃν μετ' αὐταπαρνήσεως ἠκολούθησεν, ἀναλαβὼν ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτοῦ τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου καὶ βαδίσας τὴν στενὴν καὶ τεθλιμμένην ὁδόν, ἣν ὁ Κύριος ἔδειξε τοῖς φιλοῦσιν αὐτόν.

Μετὰ δὲ τὴν τελευτὴν τοῦ Ἁγίου παραλαβόντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ εὐλαβῶς καὶ μετὰ δακρύων τὸ καταπεποννημένον ἐκεῖνο ὑπὸ τῆς ἀσκήσεως σῶμα, κατέθεντο αὐτὸ εἰς τὸν τόπον, ὃν αὐτὸς ὁ Ἅγιος ζῶν ὑπέδειξεν αὐτοῖς ἵνα καὶ τοῦτο πληρώσῃ τὴν θεῖαν τοῦ Κυρίου ἀπόφασιν «γῆ εἴ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσῃ». Ἐκεῖ δὲ μοναχὸς τεταγμένος ὑπὸ τῆς ἀδελφότητος ἐφύλαττεν ἐπὶ δύο ὁλόκληρα ἔτη τὸν θεῖον τοῦτον θησαυρὸν, ὃν ὑπὸ τὴν γῆν κατέθεντο, τὸ Σῶμα, λέγω, τοῦ Ἁγίου, ἵνα μὴ ὑπὸ ἱεροσούλου χειρὸς συληθῇ, τοῦθ' ὅπερ ἐγένετο καὶ αἰτία τῆς ταχείας τῶν ἱερῶν τοῦ Ἁγίου λειψάνων ἀνακομιδῆς· διότι καὶ ὑπὸ τὴν γῆν ὄντα τὸν Ἅγιον δὲν ἀφῆκεν ὁ Κύριος ἀμάρτυρον, ἀλλὰ καθὼς ἐν τῇ παρουσίᾳ ζωῇ ἐθαυμάστωσεν αὐτὸν διὰ τῆς θαυματουργικῆς αὐτοῦ χάριτος, οὕτω καὶ κατὰ τὸ διετὲς χρονικὸν διάστημα, καθ' ὃ τὸ ἄπνουν αὐτοῦ Σῶμα ἀνεπαύετο ὑπὸ τὴν γῆν, θεῖον φῶς ἐξ οὐρανοῦ κατερχόμενον ἐφώτιζε τὸν τάφον αὐτοῦ δηλοῦν τὴν πρὸς τὸν Θεὸν παρρησίαν τοῦ Ἁγίου καὶ ὁδηγοῦν πολλοὺς εὐσεβεῖς Χριστιανούς, οἵτινες ἀθρόοι συνερχόμενοι ἐπιπτον ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτοῦ καὶ μετὰ δακρύων ἐπεκαλοῦντο τὴν τούτου βοήθειαν καὶ ἀντίληψιν. Μετὰ δὲ τὴν συμπλήρωσιν τῶν δύο ἐτῶν ἐγένετο ἡ ἀνακομιδὴ τῶν ἱερῶν τοῦ Ἁγίου Σεραφεῖμ λειψάνων, ἅτινα ὡς εὐδῆστατα ῥόδα καὶ κρῖνα ἡδύπνοα μετηνέχθησαν εὐλαβῶς ὑπὸ

τῶν μοναχῶν ἐκ τοῦ παλαιοῦ μοναστηρίου εἰς τὸ διατηρούμενον νῦν μοναστήριον καὶ κατετέθησαν ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ ναοῦ, εἰς ἴδιον τόπον, ὡς κειμήλιον ἱερὸν καὶ θησαυρὸς ἀδάπανος τοῦ μοναστηρίου τούτου, ὅπερ ὁ Ἅγιος μετὰ πολλῶν κόπων καὶ μόχθων ἰδρύσατο εἰς δόξαν Θεοῦ καὶ εἰς ψυχικὴν τῶν χριστιανῶν ὠφέλειαν. Ἐγένετο δὲ ἡ τελευταία τοῦ ἁγίου Σεραφεῖμ τῇ ἑκτη Μαΐου τοῦ χιλιοστοῦ ἑξακοσιοστοῦ δευτέρου ἔτους, ἡμέρᾳ τῆς Μεσοπεντήκοστῆς καὶ ὥρᾳ στ' τῆς μεσημβρίας· ζήσας ἐν ὧν ἔτη 75.

Τοιοῦτος ἐν ὀλίγοις, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ὑπῆρξεν ὁ Ὁσιος Σεραφεῖμ, οὗτινος τὴν μνήμην σήμερον ἑορτάζομεν. Τοιοῦτους ἀγῶνας πνευματικούς κατέβαλεν ὁ ἐν ἀσκηταῖς ἐκλάμπας καὶ κανὼν τῆς ἀρετῆς ἐν αὐτοῖς ἑαυτὸν παρασχὼν πατὴρ ἡμῶν Σεραφεῖμ καὶ διὰ τοῦτο μεγάλης παρὰ τοῦ Θεοῦ ἡγιώθη χάριτος, τοῦ ἀποδιώκειν τὰς ἀσθενείας τῶν ἀνθρώπων καὶ ἄλλα ἐπιτελεῖν θαύματα, ἐξ ὧν ὀλίγα τινὰ θέλομεν διηγηθῆ ὑμῖν πρὸς δόξαν μὲν τοῦ Θεοῦ, τοῦ οὕτω τοὺς ἁγίους αὐτοῦ δοξάζοντος, πρὸς τιμὴν δὲ τοῦ Ἁγίου, οὗτινος τὴν πρὸς τὸν Θεὸν μεσιτείαν εἰς πᾶσαν ἡμῶν ἀνάγκην ἐπικαλούμενοι λαμβάνομεν ταχέως τὴν ἐξ ὕψους ἀντίληψιν καὶ βοήθειαν.

Δεῦτε λοιπὸν καὶ ἡμεῖς, φιλόχριστοι ἑορτασταί, οἵτινες μετὰ χριστιανικῆς εὐλαβείας, ἀφήσατε τοὺς οἴκους ὑμῶν καὶ τὰ ἔργα, καὶ μακρὰν διανύσαντες ὁδὸν, ἤλθετε εἰς τὴν ἐρημίαν ταύτην ἵνα τιμήσῃτε τὸν Ἅγιον Σεραφεῖμ, Δεῦτε ἀκούσατε μετὰ προσοχῆς καὶ χριστιανικοῦ ἐνδιαφέροντος τὰ ὀλίγα ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ θαυμάτων, ἵνα πνευματικὴν ὠφέλειαν κομισάμενοι ἐπανέλθῃτε εἰς τὰς ἐστίας ὑμῶν χαίροντες καὶ ἀγαλλόμενοι.

ΜΕΡΟΣ Β'.

Διήγησις ὀλίγων ἐκ τῶν πολλῶν θαυμάτων τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Σεραφεῖμ, ὅτινα οὗτος ζῶν καὶ μετὰ θάνατον ἐτέλεσεν.

Ὁ ἐν ἁγίοις ἅγιος καὶ ἐν ὁσίοις Ὁσιος πατὴρ ἡμῶν Σεραφεῖμ, οὗτινος τὸν βίον διὰ βραχέων ἐσκιαγραφήσαμεν, ἀποφεύγων, ὡς εἶπομεν, τοὺς ἀνθρωπίνους ἐπαίνους καὶ ὡς ἄλλη τις τρυγὼν φιλέρημος τὰς ἐρήμους διατρέχων πρὸς εὐρεσιν τῆς ποθομένης αὐτῷ πνευματικῆς ἡσυχίας, δὲν ἠδυνήθη νὰ μείνῃ ἀγνωστος τοῖς ἀνθρώποις· διότι αἱ μεγάλαι αὐτοῦ ἀρεταὶ καὶ οἱ διηνεκεῖς πνευματικοὶ ἀγῶνες, δίκην ἡλιακῶν ἀκτίνων διέδραμον τὴν οἰκουμένην πᾶσαν καὶ πανταχόθεν συνέτρεχον, ὡς περὶ τὸ κέντρον, εὐλαβεῖς χριστιανοὶ πνευματικὴν καὶ σωματικὴν παρὰ τοῦ ἁγίου ἀπεκδεχόμενοι βοήθειαν.

Οὕτω λοιπὸν ὁ ἅγιος τεθεὶς παρὰ τοῦ Θεοῦ ὡς λύχνος ἐπὶ τῆς λυχνίας καὶ τὸ φῶς αὐτοῦ ἀπλετον διαχέων, οὐ μόνον ἐφώτιζε τὰς ψυχὰς τῶν εἰς αὐτὸν προσερχομένων διὰ τῶν σωτηρίων αὐτοῦ διδαγμάτων, ἀλλὰ καὶ τὰ σώματα αὐτῶν ἐθεράπευεν ἀπὸ τῶν παντοίων αὐτῶν ἀσθενειῶν.

Πέριξ τῆς Μονῆς, μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν ἀνατολικομεσημβρινῶς μακρὰν αὐτῆς καὶ πλησίον τοῦ χωρίου Χώστια, ὑπάρχει μοναστήριον ἐπ' ὀνόματι τῶν παμμεγίστων Ταξιαρχῶν τιμώμενον. Ἐν τῷ μοναστηρίῳ τούτῳ εἰργάζετο νέος τις καλούμενος Γεώργιος· ἀλλ' ὁ δυστυχὴς οὗτος νέος ἐπειράζετο ὑπὸ τοῦ διαδόλου καὶ πολλοὺς κινδύνους ἕνεκα τούτου, διέτρεχε· διότι ὁ πειράζων διάβολος ἔρριπτεν αὐτὸν ὅτε μὲν εἰς τὸ ὕδωρ, ὅτε δὲ εἰς τὸ πῦρ καὶ ἄλλοτε εἰς ἀποκρήμους τόπους, ὅπως αὐτὸν θανατώσῃ. Μὴ δυνάμενοι δὲ οἱ τοῦ μοναστηρίου ἐκείνου μοναχοὶ νὰ βοηθήσωσιν αὐτὸν, ἀλλὰ τὸυναντίον καὶ ἐφοβοῦντο μὴ ὁ πειράζων τὸν νέον διάβολος ῥίψῃ αὐτὸν εἰς κρημνὸν ἢ εἰς πῦρ καὶ ἀποθάνῃ· γινώ-

σκοντες δὲ τὴν θαυματουργικὴν τοῦ ἁγίου Σεραφεῖμ δύναμιν, ἔφερον καὶ παρέδωκαν αὐτὸν εἰς τὴν προστασίαν τοῦ ἁγίου καὶ ἀνεχώρησαν. Ὁ δὲ ἅγιος τὴν ἐλεεινὴν τοῦ νέου κατάστασιν ἰδὼν ἐδάκρυσε, καὶ ὑψώσας τὰς χεῖρας πρὸς τὰ ἄνω ἐπεκαλέσθη τὴν θείαν συμπάθειαν καὶ τὴν ταχεῖαν τοῦ ἀσθενοῦς θεραπείαν, καὶ, ὡς τοῦ θαύματος, μετὰ τὴν ἐνθερμον τοῦ ἁγίου προσευχὴν ἰάθη ὁ νέος, ὅστις φόρον εὐγνωμοσύνης ἐκπληρῶν ἔμεινε παρὰ τῷ ἁγίῳ ὡς ὑποτακτικός, ὑπηρετῶν αὐτὸν εἰς τὰς καθημερινὰς αὐτοῦ χρεῖας καὶ ἀγωνιζόμενος μετ' αὐτοῦ τοὺς πνευματικούς τῆς ἀσκήσεως ἀγῶνας.

Ἐτερος δὲ ἐκ τοῦ χωρίου Ζέλι, τῆς ἰδίας τοῦ ἁγίου πατρίδος καταγόμενος, ὀνόματι Δῆμος, ἐδαιμονίζετο καὶ αὐτὸς ὁ δυστυχὴς καὶ ὑπὸ τοῦ δαίμονος ἀναγκαζόμενος περιεφέρετο νυκτὸς καὶ ἡμέρας εἰς τόπους ἀποτόμους καὶ μὴ συχναζόμενους ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων. Ἐσχίζε τὰ ἐνδύματά του καὶ περιεπάτει γυμνός, καὶ μάλιστα ἐν ὥρᾳ χειμῶνος, ὅτε τὸ ψῦχος ἦτο δριμύτατον καὶ κρύσταλλοι ἐκρεμῶντο ἐκ τῶν κεράμων τῶν οἰκιῶν. Οἱ δὲ δυστυχεῖς τοῦ Δῆμου γονεῖς ἔτρεχον τῇδε κακεῖσε ἀναζητοῦντες τὸν υἱὸν αὐτῶν, ὃν ὅτε μὲν εὗρισκον ἐξηπλωμένον ἐπὶ τῆς χιόνης γυμνὸν καὶ ἡμιθανῆ, ὅτε δὲ τρέχοντα κατὰ κρημνῶν καὶ ἄλλοτε ἄλλας ἀταξίας ἀσυνειδήτως ποιοῦντα. Τὴν ἐλεεινὴν δὲ τοῦ υἱοῦ αὐτῶν κατάστασιν βλέποντες οἱ δυστυχεῖς γονεῖς ἔκλαιον ἀπαρηγόρητα καὶ ἐτήκοντο, ἅτε μὴ περιμένοντες βελτίωσιν τινα αὐτοῦ ἢ θεραπείαν. Ἀλλ' ἐνῷ ἦτο βεθυθισμένοι εἰς τοιαύτας ἀπελπιστικὰς σκέψεις καὶ οὐδεμίαν ἀνθρωπίνην βοήθειαν ἠλπίζον, ἐσκέφθησαν, πάνυ εὐλόγως, νὰ φέρωσι τὸν υἱὸν αὐτῶν Δῆμον εἰς τὸν ἅγιον Σεραφεῖμ, οὗτινος ἡ φήμη εἶχε διαδοθῇ πανταχοῦ καὶ ἡ θαυματουργικὴ δύναμις ἦτο γνωστὴ τοῖς πᾶσι, καὶ νὰ ζητήσωσι τὴν τούτου βοήθειαν καὶ θεραπείαν τοῦ υἱοῦ αὐτῶν. Μίαν λοιπὸν τῶν ἡμερῶν λαμβάνουσι τὸν πάσχοντα αὐτῶν υἱὸν Δῆμον καὶ ἔρχονται εἰς τὴν Μονήν, ἐπικαλούμενοι μετὰ δακρύων τὴν βοήθειαν τοῦ ἁγίου. Ἀλλ' ὁ Δῆμος μόλις ἰδὼν τὸν ἅγιον ἤρξατο μετὰ ἀγρίων φωνῶν νὰ ὑβρίζῃ αὐτὸν καὶ νὰ ἀποστρέφῃται τὸν ἅγιον πολλὰ δεικνύων ἄτοπα κινήματα. Ὁ δὲ ἅγιος Σεραφεῖμ τὴν ἀγρίαν αὐτοῦ κατάστασιν ἰδὼν καὶ γνωρίσας ὅτι πολὺν χρόνον ὁ δυστυχὴς νέος ἐβασανίζετο ὑπὸ τοῦ

ἀσπλάγχνου δαίμονος, γινώσκων δὲ καλῶς ἐκ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου ὅτι τὸ γένος τοῦτο οὐκ ἐκπορεύεται, εἰμὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ, τὸν μὲν Δῆμον διέταξε νὰ περιορίσωσιν εἰς ἓν κελλίον, αὐτὸς δὲ ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας νηστεύων καὶ προσευχόμενος ἐδέετο τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἐλεήσας τὸ δυστυχὲς πλάσμα ἐκβάλῃ ἐξ αὐτοῦ τὸ βασανίζον αὐτὸ δαιμόνιον. Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν δὲ τῶν τεσσαράκοντα ἡμερῶν, ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ κελλίου τὸν Δῆμον καὶ εἰσαγαγὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν παρέστησεν αὐτὸν ἐνώπιον τῆς Δεσποτικῆς τοῦ Σωτῆρος εἰκόνας, καὶ μετὰ πολὺν χρόνον τοῦ ἁγίου προσευχὴν ἐθεραπεύθη ὁ ὑπὸ τοῦ δαίμονος πολλοὺς χρόνους βασανιζόμενος Δῆμος καὶ ἤρξατο νὰ δοξάζῃ μὲν τὸν Θεόν, νὰ εὐχαριστῇ δὲ τὸν ἅγιον, διότι διὰ τῆς προσευχῆς αὐτοῦ ἐθεραπεύθη, καὶ νὰ διηγῇται ἅπειρα φρικτὰ καὶ φοβερά, ἅτινα ὑπέφερεν ὑπὸ τῶν δαιμόνων βασανιζόμενος. Τοιαῦτα θαύματα καὶ μέχρι σήμερον ἐνεργοῦνται διὰ τῶν ἱερῶν τοῦ ἁγίου Σεραφεῖμ λειψάνων, καὶ πολλοὶ ὑπὸ τοιούτων δεινῶν ἀσθενειῶν κατεχόμενοι καὶ τὴν πρὸς τὸν Θεὸν μεσιτείαν τοῦ ἁγίου ἐπικαλοῦμενοι, λαμβάνουσι τὴν ποθουμένην αὐτῶν ὑγίαν.

Οὐ μόνον δὲ ἀνθρώπους ἐθεράπευεν ὁ ἅγιος Σεραφεῖμ προσευχόμενος, ἀλλὰ καὶ λίθον παρμεγέθη ἀποκοπέντα καὶ καταστροφὴν τῆς νεοδημιουργίας ἐκκλησίας ἀπειλοῦντα ἐσταμάτησε, καὶ σιμῶνος ἀκρίδων ἐξεδίωξε, καὶ καταστρεπτικὰ θηρία ἐθανάτωσεν, ὡς θέλομεν διηγηθῇ κατωτέρω.

Ὅτε ἡ ἐκκλησία τοῦ ἱεροῦ μοναστηρίου ἐκτίζετο, οἱ δὲ τέκτονες ἐκοπτον πέτρας ὀλίγα βήματα ἀνωτὶ τῆς ἐκκλησίας, αἵφνης ἀποκόπτεται ἐκ μιᾶς πέτρας σῶμα ὑπερμέγεθες, ὅπερ κλίναν πρὸς τὰ κάτω, θὰ ἐπιπτε καὶ σπουδαίως θὰ ἐβλαπτε τὴν ἐκκλησίαν, ἀν μὴ εὗρίσκετο πρὸ τῆς ἀποκοπείσης πέτρας ὁ Ἅγιος Σεραφεῖμ, ὅστις ὑψώσας τὴν ῥάβδον αὐτοῦ εἶπε «Παναγία Τριάς, βοήθησον ἡμᾶς» καὶ ὡς τοῦ θαύματος! ἐστάθη ἡ πέτρα ἐπὶ τῆς αὐτῆς κατωφεροῦς θέσεως, ἐν ᾗ λαβοῦσα τὴν ὁρμὴν αὐτῆς ἔμελλεν, ἀνατραπεῖσα, νὰ καταπλακώσῃ καὶ καταστρέψῃ μέγα μέρος τῆς ἐκκλησίας. Ἡ πέτρα αὕτη, ὕψος καὶ πάχος ἔχουσα πλέον τῶν δέκα μέτρων, φαίνεται μέχρι σήμερον στηριζομένη ἐπὶ τῆς ὁρείας αὐτῆς ἄκρας καὶ πρὸς τὰ κάτω κλίνουσα, εἰς μαρτύριον τοῦ θαυμασίου γεγο-

νότος, ὅπερ ἐν ὧσιν ὑφίσταται τὸ μοναστήριον θέλει κηρύττει ἀλαλήτῳ φωνῇ τὴν ἀρετὴν τοῦ Ἁγίου καὶ τὴν μεγάλην αὐτοῦ πρὸς τὸν Θεὸν παρρησίαν.

Ἄλλοτε πάλιν σμῆνος ἀκρίδων καταπεσὼν κατέτρωγε τοὺς περίεξ τοῦ μοναστηρίου καρπούς, ἐπαπειλοῦν καὶ αὐτὰ ἔτι τὰ καρποφόρα δένδρα, οἷον τὰς ἐλαίας, τὰς συκᾶς καὶ ἀμυγδαλέας. Ὁ δὲ Ἅγιος μαθὼν τοῦτο παρὰ τοῦ οἰκονόμου ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ μοναστηρίου καὶ φθάσας εἰς τὸν τόπον, ἐν ᾧ τὸ φθοροποιὸν ἔντομον ἐλυμαίνετο τοὺς καρπούς, ἐγονάτισε καί, προσευξάμενος, ἐχάραξεν εἰς τὸν ἄερα διὰ τῆς ράβδου αὐτοῦ τὸ σημεῖον τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καὶ ἀπῆλθε. Τὴν δὲ ἐπιούσαν ἡμέραν ἔμαθεν ὅτι ὅλον ἐκείνο τὸ σμῆνος τῶν ἀκρίδων ἔφυγε καὶ ἐπνίγη εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἀνατολικῶς τοῦ μοναστηρίου δέκα περίπου λεπτὰ τῆς ὥρας εἶχεν ὁ Ἅγιος τὰ μελισσία αὐτοῦ καὶ ἐπιστάτην νὰ φυλάττῃ καὶ περιποιῇται αὐτά. Ἀλλὰ περίεξ τῶν μελισσῶν ἐνεφύλευε μία ἄρκτος, ἥτις ἐλθοῦσα νυκτὸς ἔφαγεν ἐν μελισσίῳ καὶ πολλὰ ἄλλα ἀνέτρεψε καὶ σπουδαίως ἔδλαψεν αὐτά. Ὁ ἐπιστάτης ἰδὼν τὴν ὑπὸ τῆς ἄρκτου γενομένην ζημίαν, πηγαίνει καὶ καταγγέλλει αὐτὴν εἰς τὸν Ἅγιον, οὗτος δὲ λέγει εἰς αὐτὸν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ καὶ ὁ Θεὸς θέλει ἀποδώσει τὸ καταστρεπτικὸν τοῦτο θηρίον. Τῇ δὲ πρώτῃ τῆς ἐπιούσης ἡμέρας στέλλει δύο μοναχοὺς εἰς τὸ μακρὺ λιθάρι, περίεξ τῆς μάνδρας τῶν μελισσῶν, νὰ ἐκδάρωσι τὴν ἄρκτον, ἣν θέλουσιν εὐρεῖ τεθνηκυῖαν καὶ νὰ φέρωσι τὸ δέρμα αὐτῆς εἰς τὸ μοναστήριον. Οἱ μοναχοὶ τὴν διαταγὴν τοῦ Ἁγίου ἐκπληροῦντες πηγαίνουσιν εἰς τὸν ὠρισμένον τόπον καὶ εὐρόντες τὴν ἄρκτον τεθνηκυῖαν, ὡς εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἅγιος, καὶ ἐκδάραντες αὐτὴν ἔφερον τὸ δέρμα εἰς τὸ μοναστήριον, οὗτινος μέρος ὑπάρχει μέχρι σήμερον, τὸ θαῦμα τοῦ Ἁγίου ἐπιβεβαιοῦν.

Οὐ μόνον δὲ τὰ θηρία τὰ βλάπτοντα τὴν περιφέρειαν καὶ τὰ κτήματα τοῦ μοναστηρίου τιμωρεῖ ὁ Θεὸς διὰ τῆς ἐσχάτης ποινῆς τοῦ θανάτου, ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς ἔτι τοὺς κακοποιούς καὶ αὐθάδεις ἀνθρώπους, οἵτινες μηδὲν ἱερὸν καὶ ὅσιον ἔχοντες ἐπιτίθενται κατὰ τῶν ἐναρέτων καὶ ἁγίων ἀνθρώπων καὶ βαναύσως ἐξυβρίζουσι τὸ τε σχῆμα καὶ τὰς ἀρετὰς αὐτῶν.

Ποιμὴν τις προβάτων ἔχων τὰ ποίμνια αὐτοῦ περίεξ τῆς Μονῆς

προεξέει ζημίαν οὐ μόνον εἰς τὰ σπαρτά, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς κήπους καὶ τὰς ἀμπέλους, ὁ δὲ Ἅγιος μετὰ πραότητος καὶ ἡρεμίας παρητήρησεν εἰς αὐτὸν ἅπαξ, δις καὶ πολλάκις ὅτι τὰ πρόβατα αὐτοῦ προξενούσι ζημίαν εἰς τὴν Μονὴν καὶ εἶναι ἀδικον νὰ ἐπιθυμῇ τὴν ζημίαν αὐτῆς. Οὗτος δὲ ἀντὶ νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸ λάθος αὐτοῦ καὶ νὰ ζητήσῃ συγγνώμην διὰ τὴν προξενηθεῖσαν ζημίαν, τούναντίον ἐξυβρίσει βαναυσότατα τὸν ἅγιον καὶ τὸ ἀγγελικὸν αὐτοῦ σχῆμα, χωρὶς κἂν νὰ σκεφθῇ ὁ ἄθλιος ὅτι οὕτω προσφερόμενος πρὸς τὸν Ἅγιον ποιεῖ ἀντίδικον αὐτὸν τὸν Θεόν, ὅστις δοξάζει τοὺς ἁγίους αὐτοῦ καὶ τιμωρεῖ ἐκείνους, ὅσοι περιφρονοῦσι καὶ χλευάζουσιν αὐτούς. Τὰς βαναύσους δὲ καὶ ἀσεβεῖς τοῦ ἀγερῶχου ποιμένος ὕβρεις ἀκούσας ὁ Ἅγιος ἐλυπήθη σφόδρα καὶ λυπούμενος ἀφῆκεν αὐτὸν νὰ βόσκη τὰ ποίμνια αὐτοῦ ὡς καὶ ὅπου βούλεται. Ἄλλ' ἡ θεία δίκη δὲν ἐπέτρεψε τὴν περαιτέρω ἀδικίαν τοῦ ἀγερῶχου ποιμένος, δὲν ἐσυγχώρησε τὴν αὐθάδειαν αὐτοῦ, μεθ' ἧς προσηνέχθη πρὸς τὸν Ἅγιον, ἐξυβρίσας αὐτὸν καὶ τὸ ἀγγελικὸν αὐτοῦ σχῆμα, ὅπερ καὶ αὐτοὶ οἱ δαίμονες ἐσεβάσθησαν καὶ μετὰ τρόμου βλέποντες τὸν Ἅγιον ἔφευγον ὑπ' αὐτοῦ ἐξορκιζόμενοι, ἀλλ' ἔφθασε ταχέως καὶ αὐστηρότατα ἐτιμώρησε τὸν αὐθάδη διὰ σκληροῦ καὶ πολυδύνου θανάτου. Ἐκτοτε δὲ τὸ φοβερὸν τοῦτο παράδειγμα ὑπ' ὅσιν ἔχοντες οἱ λοιποὶ ποιμένες δὲν ἐτόλμων νὰ παραδιάσωσι τὰ ὅρια τῆς Μονῆς καὶ νὰ εἰσβάλωσιν ἐντὸς τῆς περιφέρειας αὐτῆς πρὸς νομὴν τῶν κτηνῶν αὐτῶν.

Εἶπομεν ἀλλαχοῦ ὅτι ὁ Ἅγιος ἐξεδίωξεν ἐκ τῶν ἀγρῶν τῆς Μονῆς σμῆνος ἀκρίδων ἀπειλοῦν παντελῇ καταστροφῇ. Ἡ φήμη δ' αὐτοῦ αὕτη διεδόθη πανταχοῦ καὶ πάντες ἐγνώριζον ὅτι ὁ ἅγιος Σεραφεῖμ ἔλαβε παρὰ τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν χάριν ταύτην, τοῦ ἀποδιώκειν τὸ φθοροποιὸν τοῦτο ἔντομον. Συνέβη δὲ ποτε, ζῶντος ἔτι τοῦ ἁγίου, νὰ πέσῃ ἄπειρον σμῆνος ἀκρίδων καταστρεπτικῶν εἰς τοὺς ἀγροὺς τῶν Ἀθηναίων καὶ νὰ ἀπειλῇ καταστροφὴν οὐ μόνον εἰς τοὺς ἀγροὺς, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ δένδρα. Τότε οἱ Ἀθηναῖοι ἐνθυμηθέντες τὸν Ἅγιον Σεραφεῖμ καὶ ἐξετάσαντες εὗρον καὶ ἔφερον αὐτὸν ἐπὶ τόπῳ ἵνα ἐκδιώξῃ τὴν ἀπειλοῦσαν τὸν τόπον αὐτῶν ἀκρίδα. Ὁ δὲ ἅγιος Σεραφεῖμ ὁδηγηθεὶς ἦλθεν εἰς τὸ ἐν Πειραιεὶ ἱερὸν τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος μοναστήριον καὶ ἐκεῖ λιτα-

νείας γενομένης ἔψαλεν ἁγιασμόν καὶ ὅτε εἶπε τό: «Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου» καὶ ἔβαλε τὸν Σταυρὸν εἰς τὴν θάλασσαν, ὡ τοῦ θαύματος! ἅπαν τὸ σμῆνος τῶν ἀκρίδων ἐπισωρευθὲν ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἀπεπνίγει. Ἐκ δὲ τοῦ ὕδατος τῆς θαλάσσης, ἐν ᾧ ἔδαπτισθη ὁ τίμιος Σταυρός, λαβόντες πολλοί, οὐ μόνον Χριστιανοί, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν παρευρεθέντων ἀγαρηνῶν, ἔπιον καὶ πολλοὶ ἐθεραπεύθησαν ἀπὸ τῶν χρονίων αὐτῶν νόσων.

Τὸ ὑπερφυῆς τοῦτο θαῦμα βλέποντες οἱ Ἀθηναῖοι καὶ πίνοντες ἐκ τοῦ θαλασσίου ὕδατος, εἰς γλυκὺ μεταβληθέντος, ἐδωρήσαντο εἰς τὸν ἅγιον ἕνα πολύτιμον Σταυρὸν καὶ πολλὰ χρήματα ἔδωκαν αὐτῷ ἵνα χρησιμεύσῃ πρὸς τελειοτέραν τοῦ ναοῦ κατασκευὴν καὶ περικόσμησιν. Ἐκτοτε δὲ καὶ μέχρι σήμερον οἱ Ἀθηναῖοι οὐδέποτε ἐπελάθοντο τοῦ ὑπερφυοῦς τούτου θαύματος, μάλιστα δὲ καὶ ναὸν ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Σεραφεῖμ ὠκοδόμησαν ἐν τῷ ἄνω Φαλήρῳ καὶ τὴν μνήμην αὐτοῦ, τῇ 6 Μαΐου, πανηγυρικῶτα ἐορτάζουσι, κατ' ἐξοχὴν ἢ γεωργικὴ τῶν Ἀθηναίων τάξις, καὶ εἰς πᾶσαν αὐτῶν ἀνάγκην τὴν ταχεῖαν αὐτοῦ ἀντίληψιν ἐπιζητοῦσι, μεταπεμπόμενοι ἐκ τῆς Μονῆς τὴν ἁγίαν αὐτοῦ Κάραν μακρὰν διατρέχοντες ὁδόν.

Ἐνταῦθα δυνάμεθα νὰ σημειώσωμεν πρὸς γνῶσιν τῶν ἀκροατῶν, ὅτι γνωστῆς γενομένης τῆς ἐπὶ τῶν φθοροποιῶν ἀκρίδων θαυματουργικῆς τοῦ ἁγίου Σεραφεῖμ δυνάμεως, δὲν παύονται καὶ μέχρι σήμερον, κατὰ τὴν ἑαρινὴν ἰδίως ὥραν, ὁπότε τὸ φθοροποιὸν τοῦτο ἔντομον μεγάλην προξενεῖ βλάβην εἰς τὰ σπαρτά, τὰς ἀμπέλους καὶ τοὺς βάμβακας, νὰ ζητῶσι πολλαχόθεν τὰ ἱερὰ αὐτοῦ λείψανα, πολλάκις μάλιστα δι' ἀναφορῶν πρὸς τε τὰς διοικητικὰς καὶ τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἀρχάς, ἵνα ἐπὶ τόπῳ ψαλῇ δι' αὐτῶν ἁγιασμός πρὸς ἀποσόδησιν τοῦ καταστροφῆν ἐπαπειλοῦντος τούτου ἐντόμου. Καὶ ἀληθῶς, ἡ θερμὴ τῶν Χριστιανῶν πίστις ἀφ' ἑνὸς καὶ ἡ πρὸς τὸν Θεὸν μεσιτεία τοῦ Ἁγίου ἀφ' ἑτέρου ἐνεργοῦσιν ἀρρήτως τὸ θαῦμα καὶ ἡ ἀκρις ἐξαφανίζεται· διότι κατὰ τὸ θεῖον τοῦ Σωτῆρος λόγιον ἡ ἄνευ διακρίσεως πίστις εἶναι ἐκείνη, ἥτις τὰ πάντα δύναται «ἐὰν ἔχητε πίστιν καὶ μὴ διακριθῇτε... κἀν τῷ ὅρει τούτῳ εἶπητε, ἄρθῃτι καὶ βλήθῃτι εἰς τὴν θάλασσαν, γενήσεται». (Ματθ. κ' 21). Οὐ μόνον δὲ χριστιανοὶ εὐλαβεῖς ἀξιοῦν

ταὶ τῆς θαυματουργικῆς τοῦ ἁγίου ἐνεργείας, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν ἀγαρηνῶν αὐτῶν, ὅτε οὗτοι ἦσαν κύριοι τῆς Ἑλλάδος, πολλοὶ βλέποντες τὴν ἐνέργειαν τοῦ διὰ τῶν ἱερῶν λειψάνων τοῦ Ἁγίου Σεραφεῖμ ψαλλομένου ἁγιασμοῦ, ἐζήτουν καὶ ἐλάμβανον παρὰ τῶν χριστιανῶν ἐκ τοῦ ἁγιασμοῦ τούτου καὶ ραντίζοντες τοὺς ὑπὸ τῆς ἀκρίδος ἐπαπειλουμένους ἀγροὺς αὐτῶν, ἤξιοῦντο καὶ οὗτοι τῆς θαυματουργικῆς ταύτης ἐνεργείας. Ἐν Ἀμαρουσίῳ μάλιστα διηγούνται γέροντες προβεβηκυίας ἡλικίας γεγονός τι λαβὼν χώραν κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτῶν, τὸ ἐξῆς· τοῦρκος τις ἔχων κτῆμα μεγάλης ἐκτάσεως καὶ κατάφυτον ὑπὸ ὀπωροφόρων δένδρων, ὅπερ ὅμως κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀνοιξέως, σμῆνος ἄπειρον ἀκρίδων ἐπιπεδὸν ἐν αὐτῷ ἠπείλει καταστροφὴν οὐ μόνον τῶν τρυφερῶν φύλλων, ἀλλὰ καὶ τῶν κλώνων αὐτῶν καὶ τῶν κορμῶν. Ὁ τοῦρκος εἶχεν ἀκούσει ὅτι οἱ χριστιανοὶ εἰς τοιαύτας περιστάσεις ἐπικαλοῦνται τὴν θεῖαν βοήθειαν διὰ τῶν ἱερῶν αὐτῶν· ἐκάλεσε λοιπὸν καὶ οὗτος τὸν ἑαυτοῦ ἱερέα νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν βοήθειαν τοῦ Μωάμεθ· ἀλλὰ καίπερ ἐπικαλεσαμένου τοῦ ὀθωμανοῦ ἱερέως τὴν ἐπὶ τούτῳ βοήθειαν τοῦ μεγάλου αὐτῶν προφήτου, καίπερ κατὰ πολλὰ βοῶντος ἀπὸ πρωῒας μέχρι δείλης, ἀλλ' ὅμως καὶ ὁ ἱερεὺς οὗτος τοῦ Μωάμεθ ἐπαθεν, ὅ,τι ἐπαθόν ποτε οἱ ἱερεῖς τῆς αἰσχύνης, καθ' ὅτι οὐκ ἦν φωνὴ οὐδὲ ἀκρόασις τῇ προσευχῇ αὐτοῦ. Ὁ δὲ τοῦρκος ἦτο ἐντελῶς ἀπηλπισμένος διὰ τὴν προφανῆ ὑπὸ τῆς ἀκρίδος καταστροφῆν τοῦ κτήματος αὐτοῦ, ὅτε χριστιανός τις ἀνεπτέρωσε τὰς τέως ματαιωθείσας αὐτοῦ ἐλπίδας διὰ τῆς ὑποσχέσεως ὅτι αὐτὸς δύναται νὰ φέρῃ ἱερέα χριστιανόν, ὃστις διὰ τῆς προσευχῆς αὐτοῦ θέλει ἐκδιώξῃ τὴν ἐπαπειλοῦσαν τὸ κτῆμα αὐτοῦ ἀκρίδα. Καὶ ἀληθῶς κατ' αὐτὰς εἶχε κληθῇ εἰς Ἀμαρούσιον διὰ τὴν αὐτὴν ἀνάγκην τῆς ἀκρίδος ἱερεὺς τις ἐκ τοῦ μοναστηρίου τοῦ ἁγίου Σεραφεῖμ φέρων τὴν ἁγίαν αὐτοῦ Κάραν. τὸν ἱερέα τοῦτον εὐρών ὁ χριστιανὸς οὗτος ὠδήγησεν εἰς τὸ κτῆμα τοῦ τούρκου, ἐνθα ἁγιασμοῦ γενομένου ἡ ἀκρις ὕψωθεῖσα ἐγένετο ἄφαντος ἀπὸ τοῦ κτήματος τούτου. Ὁ δὲ τοῦρκος ἰδὼν τὸ ἐξαίσιον τοῦτο θαῦμα τὸν μὲν χριστιανὸν ἱερέα εὐχαρίστησεν, ἔδειρε δὲ ἀνιλεῶς τὸν μύστην τοῦ Μωάμεθ, καὶ ἔκτοτε οὐκ ἐπαυέτό ποτε κηρύττων τὴν πρὸς τὸν ἅγιον Σεραφεῖμ εὐγνωμοσύνην αὐτοῦ.

Καὶ ἄλλα τοιαῦτα παρεμφερῆ θαύματα τοῦ Ἀγίου δυνάμεθα νὰ ἀπαριθμήσωμεν, ἅτινα ὁμῶς ἀποφεύγοντες τὴν μακρηγορίαν παραλείπομεν. Ἐπανερχόμεθα δὲ πάλιν εἰς τὴν διήγησιν τῶν θαυμάτων ἐκείνων, ἅτινα αὐτὸς ὁ Ἅγιος ζῶν ἐτέλεσεν.

Ἀφ' οὗτου ὁ ἅγιος ἠγόρασε τοὺς ἀγροὺς καὶ τὴν λοιπὴν τῶν Δομποϊτῶν περιφέρειαν διώρισε γεωργοὺς ἐκ τῶν μοναχῶν καὶ ἐπιστάτας νὰ καλλιεργῶσι τοὺς καλλιεργησίμους τόπους σπερρόντες αὐτοὺς σῖτον, κριθὴν καὶ ὄσπρια ἄνδρα, διότι ἄλλο προϊὼν δὲν παράγει ὁ τόπος ἕνεκα ἐλλείψεως ὕδατος καὶ γῆς καταλλήλου· ἀλλ' εἶχε παραγγεῖλει αὐτοῖς ῥητῶς κατὰ τὰς παραμονὰς τῶν ἑορτῶν νὰ ἀφίνωσιν ἐνωρὶς τὰς ἑαυτῶν ἐργασίας καὶ νὰ ἔρχονται εἰς τὴν Μονὴν νὰ παρευρίσκονται καὶ αὐτοὶ μετὰ τῶν ἄλλων μοναχῶν εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ἑσπερινοῦ. Ἐν δὲ Σάββατον, ἐπειδὴ δὲν ἐπρόφθασαν νὰ τελειώσωσιν τὸ σπαρὲν χωράφιον μέχρι τῆς ὥρας τοῦ ἑσπερινοῦ, παρέτειναν τὴν ἐργασίαν αὐτῶν, παραβάντες τὴν ἐντολὴν τοῦ ἁγίου· εἰς δὲ τὴν ἐρώτησιν αὐτοῦ, ὅταν ἐζήτησε τὸν λόγον τῆς βραδύτητος, εἶπεν ὁ οἰκονόμος ὅτι: «ἐπειδὴ ὀλίγον χωράφι ἔμενεν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἠθέλομεν νὰ χάσωμεν ἄλλην ἡμέραν, διὰ τοῦτο ἐμείναμεν νὰ τελειώσωμεν καὶ τὸ ὀλίγον ἐκεῖνο τεμάχιον». Ὁ δὲ ἅγιος μειδιάσας εἶπεν «ἄς ἦναι εὐλογημένον, ἀλλὰ μὴ ἐπαναλάβητε ἄλλοτε τὸ τοιοῦτον». Τῇ δὲ ἐπαύριον διατάττει τὸν οἰκονόμον νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ χωράφιον καὶ νὰ θέσῃ σημεῖα εἰς τὸ μετὰ τὸν ἑσπερινὸν σπαρὲν τεμάχιον ἵνα γνωρίζηται. Ὅτε δὲ ἐφθασεν ὁ καιρὸς τοῦ θερισμοῦ, τότε ὁ Ἅγιος ἐπῆγε μετὰ τοῦ Οἰκονόμου εἰς τὸ σημειωθὲν χωράφιον καὶ διέταξε τοὺς θεριστὰς νὰ θέσωσι πῦρ ἵνα κατακαῇ, λέγων ὅτι εἶναι ἀδικον νὰ ἐνωθῇ ὁ καρπὸς αὐτοῦ μετὰ τοῦ καρποῦ τοῦ ἄλλου χωραφίου, καθ' ὅσον ὁ Θεὸς εὐλογεῖ τὴν ἐργασίαν τῶν ἐργασίμων ἡμερῶν καὶ οὐχὶ τὴν ἐργασίαν τῶν ἑορτῶν· διότι αἱ ἑορταὶ καθιερώθησαν ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας πρὸς δοξολογίαν τοῦ Θεοῦ καὶ λατρείαν αὐτοῦ καὶ οὐχὶ πρὸς βιωτικὰς ἐργασίας. Ὁ δὲ οἰκονόμος καὶ οἱ λοιποὶ μοναχοὶ ἐδίσταζον νὰ θάλωσι πῦρ, λέγοντες ὅτι, ἐὰν εἰς τὸ σημειωθὲν μέρος βάλῃσι τὸ πῦρ, αὐτὸ διαδοθὲν θέλει καύσει καὶ τὸ ἄλλο χωράφιον, μεθ' οὗ συνέχεται. Ἀλλ' ὁ Ἅγιος πεπεισμένος ὦν ὅτι μόνον ἡ ἐργασία

τῆς ἑορτῆς θέλει καῇ, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ ἐργασία τῆς ἄλλης ἡμέρας, ἐπέμενε διατάσων αὐτοὺς νὰ ὑπακούσωσιν εἰς τὴν διαταγὴν αὐτοῦ. Τότε ὁ οἰκονόμος ὑπακούων εἰς τὴν προσταγὴν τοῦ Ἀγίου ἔλαβε τὸ πῦρ καὶ ἔβαλεν αὐτὸ μετὰ τρέμουσαν χεῖρα εἰς τὸ σημειωθὲν μέρος, οὕτινος καέντος ἐσδέσθη τὸ πῦρ χωρὶς νὰ βλάβῃ ποσῶς τὸ λοιπὸν ἐσπαρμένον χωράφιον, μεθ' οὗ συνέχεται.

Ἀριστον ἀληθῶς, ἀδελφοί, παράδειγμα, ἐπιβεβαιοῦν τὴν ἀγιότητα τῶν ἑορτῶν, τὰς ὁποίας ὀφείλομεν νὰ τιμῶμεν ἐπισκεπτόμενοι τὰς ἐκκλησίας καὶ προσφέροντες τὴν λατρείαν ἡμῶν πρὸς τὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ Πλάστην καὶ εὐχαριστοῦντες αὐτῷ δι' ὅσα ἀγαθὰ ἐδωρήσατο καὶ ἐξακολουθεῖ δωρούμενος ἡμῖν. Μὴ λησμονῶμεν, ἀδελφοί, ὅτι ὁ Θεὸς τελειώσας τὸ ἔργον τῆς δημιουργίας ἀνεπαύθη τῇ ἐβδόμῃ ἡμέρᾳ, ἀγιάσας αὐτὴν καὶ εἰπὼν, ὅτι «ἐξ ἡμέραι εἰσὶν, ἐν αἷς δεῖ ἐργάζεσθαι καὶ μὴ τῇ ἡμέρᾳ τοῦ σαββάτου». Τιμῶμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς, ἀδελφοί, τὰς ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας καθιερωμένας ἀγίας τῶν ἑορτῶν ἡμέρας ἵνα εὐλογήσῃ τὰ ἔργα ἡμῶν ὁ Θεὸς καὶ παράσῃ ἡμῖν πλοῦσι τὰ ἑαυτοῦ ἐλέη.

Ἀλλ' ἐπανελθωμεν πάλιν εἰς τὴν διήγησιν ἡμῶν. Τὴν φήμεν τοῦ Ἀγίου καὶ τὰ κατορθώματα αὐτοῦ ἀκούοντες ἔτρεχον πανταχόθεν εὐλαβεῖς χριστιανοὶ καὶ ἤρχοντο εἰς τὴν Μονὴν οἱ μὲν νὰ ἰδῶσι καὶ προσκυνήσωσι τὸν Ἅγιον, οἱ δὲ ὑπὸ ἀσθενείας τινὸς κατεχόμενοι νὰ λάβωσι παρ' αὐτοῦ θεραπείαν τῆς ἀσθενείας αὐτῶν. Μίαν δὲ τῶν ἡμερῶν ἐν ᾗ δύο χριστιανοὶ Θηβαῖοι, εὐλαβεῖς κινούμενοι, ἤρχοντο πρὸς τὴν Μονὴν ἵνα ἐπισκεφθῶσι τὸν Ἅγιον καὶ λάβωσι τὴν εὐλογίαν αὐτοῦ, ἀπήντησαν καθ' ὁδὸν ἀγαρηνόν τινα στρατιώτην, ὅστις καὶ αὐτὸς ἤρχετο εἰς τὴν Μονὴν, ὅχι βεβαίως χάριν προσκυνήσεως, ἀλλὰ κυρίως χάριν διασκεδάσεως· διὸ καὶ ἐβίαζε τοὺς Θηβαίους χριστιανοὺς νὰ σπεύσωσιν ἵνα προφθάσωσι καὶ ἐξαναγκάσωσι τὸν καλόγηρον νὰ παρασκευάσῃ αὐτοῖς φαγητὰ καὶ νὰ ζητήσωσι παρ' αὐτοῦ καὶ ποδοκόπι. Οἱ χριστιανοὶ Θηβαῖοι ἀκούσαντες ταῦτα ἐξεπλάγησαν καὶ ἐλεεινολογήσαντες τὴν αὐθάδειαν τοῦ ἀγαρηνοῦ στρατιώτου, προέτρεπον αὐτὸν νὰ μὴ κακολογῇ τὸν Ἅγιον καὶ νὰ μὴ ζητῇ παρ' αὐτοῦ φαγητὰ καὶ ποτὰ ἐκλεκτά, διότι εἰς τὰ μοναστήρια πηγαίνουσι νὰ προσκυνήσωσι καὶ νὰ λάβωσι ψυχικὴν ὠφέλειαν καὶ οὐχὶ νὰ διασκεδάσωσιν.

Ἄλλ' ὁ ἀγαρηνὸς οὐδεμίαν προσοχὴν ἔδιδεν εἰς τὰς ὁρθὰς τῶν χριστιανῶν παρατηρήσεις, ἀλλὰ καὶ ἐχλεύαζεν αὐτοὺς ὡς μωροὺς καὶ ἀνοήτους. Ὅτε δὲ ἔφθασαν εἰς τὴν Μονὴν, οἱ μὲν χριστιανοὶ Θηβαῖοι καταβάντες ἀπὸ τῶν ἵππων αὐτῶν εἰσῆλθον εἰς τὴν ἐκκλησίαν νὰ προσκυνήσωσιν, ὁ δὲ ἀγαρηνὸς στρατιώτης μάτην προσεπάθει νὰ καταβῇ ἀπὸ τοῦ ἵππου καὶ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν Μονὴν ἵνα ἐκδιᾷσῃ τὸν καλόγηρον νὰ παρασκευάσῃ τὰ ἐκλεκτὰ αὐτοῦ φαγητὰ· διότι ἡ θεία δίκη, ὁ ἄγρυπνος οὗτος ὀφθαλμός, ἐτιμώρησε τὴν αὐθάδειαν αὐτοῦ καὶ ἐκράτει αὐτὸν δεδεμένον πρὸς παραδειγματισμὸν τῶν ἄλλων. Τότε ὁ Ἅγιος ἰδὼν αὐτὸν οὕτω καθήμενον ἐπὶ τοῦ ἵππου καὶ μὴ δυνάμενον νὰ καταβῇ ἀπ' αὐτοῦ, πλησιάζει αὐτὸν τὸν χαιρετᾷ καὶ λέγει αὐτῷ νὰ πεζεύσῃ, καὶ ὦ τοῦ θαύματος! ὁ μὴ δυνάμενος πρότερον νὰ κινηθῇ ἐπέζευσεν εὐθὺς ἀπὸ τοῦ ἵππου καὶ εὐχαριστήσας τὸν Ἅγιον εἰσῆλθεν εἰς τὴν Μονήν. Ἀντὶ δὲ νὰ ζητήσῃ φαγητὰ καὶ ποτὰ ἐκλεκτὰ, ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἀγίου καὶ ἐζήτει παρ' αὐτοῦ συγχώρησιν διὰ τὴν πρότερον αὐθάδειαν αὐτοῦ καὶ ἀσέβειαν, ἣν, ἀγνοῶν, ἔδειξε πρὸς αὐτόν. Ἐκτοτε δὲ δὲν ἔπαυε κηρύττων στεντορία τῇ φωνῇ μετὰ φρίκης καὶ φόβου πολλοῦ τὸ συμβεβηκὸς καὶ ἐξυμνῶν τὴν πραότητα καὶ ἀμνησικακίαν τοῦ Ἀγίου.

Ἀλλὰ καὶ ἕτερα παρόμοια ἔχομεν νὰ ἀναγράψωμεν εἰς δόξαν μὲν τοῦ Θεοῦ, εἰς τιμὴν δὲ τοῦ Ἀγίου, ὅστις καὶ μετὰ τὴν εἰς οὐρανοὺς ἀνάβασιν αὐτοῦ οὐκ ἐπαύσατό ποτε ἐπαγρυπνῶν καὶ φυλάττων τὸ ἱερὸν αὐτοῦ μοναστήριον, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐπέτρεψεν εἰς τοὺς κατὰ καιρὸν τυράννους νὰ ἐκδιᾷσωσι καὶ κατεδαφίσωσιν αὐτό, ὡς πολλοὶ ἐξ αὐτῶν διενόηθησαν καὶ διαταγὰς τοιαύτας ἐξέδωκαν.

Ὅτε ὁ Ὀδυσσεὺς Ἀνδρῶστος, ὁ ἥρως ἐκεῖνος τῆς ἐθνοσωτηρίου ἐπαναστάσεως, ἦτο διοικητὴς τοῦ Ἀλῆ πασᾶ καὶ περιήρχετο ὡς τοιοῦτος τὴν ἐπαρχίαν τῆς Λεβαδείας, ἦλθε καὶ εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ ἁγίου Σεραφεῖμ ἀπειλῶν τοὺς μοναχοὺς καὶ διανοούμενος νὰ κακοποιήσῃ αὐτοὺς καὶ λάβῃ παρ' αὐτῶν χρήματα καὶ δῶρα ἀναγκαστικῶς. Καὶ ἐν πρώτοις ἐζήτησε παρ' αὐτῶν ἄμνὸν ἐψημένον, ὃν οἱ δυστυχεῖς μοναχοὶ παρασκευάσαντες καὶ τράπεζαν παραθέντες ἔθεσαν ἐπ' αὐτῆς, αὐτοὶ δὲ περιδεῶς ἰστάμενοι ἀνέμε-

νον ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν τὴν κατ' αὐτῶν διαταγὴν τοῦ ἀρχηγοῦ νὰ ὑποστῶσι τὰς διατεταγμένας βασάνους, ἀλλ' αἴφνης ὁ ἀρχηγὸς μεταβάλλεται, καὶ ἀντὶ νὰ φάγῃ ἐκ τοῦ παρασκευασθέντος ἄμνου, ὠθεῖ τὴν τράπεζαν καὶ ἀπέρχεται νὰ κοιμηθῇ· διότι μόλις παρετέθη τὸ κρέας τοῦ ἄμνου, ἠκούσθη ὡς ἐκ θαύματος ἐκ τῆς ἐψημένης τοῦ ἄμνου κεφαλῆς φωνὴ προβάτου καὶ διὰ τοῦτο θυμωθεὶς ἢ καὶ φοβηθεὶς ὁ Ὀδυσσεὺς δὲν ἠθέλησε νὰ φάγῃ· τὴν ἐξενεχθεῖσαν ταύτην φωνὴν ἤκουσαν καὶ πάντες οἱ τε ὁμοτράπεζοι καὶ οἱ παριστάμενοι στρατιῶται καὶ μοναχοί, ἐξ ὧν ἠκούσαμεν καὶ κατεχωρήσαμεν τὸ γεγονός. Ὁ δὲ Ἀθανάσιος Διάκος, ὁ τῆς Ἀλαμάνας ἥρως, ὃν ὁ Ὀδυσσεὺς εἶχε μεθ' ἑαυτοῦ, ἐρωτηθεὶς παρὰ τοῦ Ὀδυσσεῶς εἶπεν ὅτι εἶναι θαῦμα τοῦ ἁγίου καὶ προστάτου τῆς Μονῆς, διότι ἴσως εἶχες σκοπὸν νὰ κακοποιήσῃς τοὺς μοναχοὺς, τοῦθ' ὅπερ ὁ ἅγιος δὲν ἠνέχθη νὰ συμβῇ εἰς τὴν Μονὴν αὐτοῦ. Τὴν δὲ ἐπιούσαν ἀνεχώρησε λίαν πρωὶ ἐκ τῆς Μονῆς νῆστις καὶ προχωρήσας μέχρι τοῦ Παμπλουκίου. ἔνθα ὑπάρχει ναὸς τοῦ ἁγίου εἰς μνήμην τοῦ ἐξαίσιου γεγονότος, ὅτε ὁ ἅγιος προσευχθεὶς ἐξήγαγεν ὕδωρ ἐκ τοῦ αὐχμηροῦ ἐκείνου τόπου, ἔπεσε χαμαὶ ταραττόμενος ὑπὸ σφοδροτάτου ῥίγους, εἰς δὲ τοὺς περὶ αὐτὸν ἔλεγεν ὅτι ὁ ἅγιος τοῦ μοναστηρίου τούτου εἶναι φοβερός πρόμαχος αὐτοῦ, διότι πολλὰ ἔπαθον τὴν παρελθοῦσαν νύκτα καὶ τώρα βλέπω ὅτι ἡ τιμωρία τοῦ Ἀγίου εἶναι αὕτη, ἡ ὁποία με ταράττει, ἀλλ' ἄς με γλυτώσῃ ὁ ἅγιος Σεραφεῖμ καὶ ποτὲ δὲν θὰ ζητήσω οὐδὲ μίαν βελόνην. Καὶ ἀληθῶς, ἔκτοτε ὁσάκις ἤρχετο ὁ Ὀδυσσεὺς εἰς τὴν Μονὴν οὐ μόνον δὲν ἐζήτει τι, ἀλλ' οὐδὲ κρέας ἔτρωγεν, εἰμὴ μόνον ὀσπρια καὶ χόρτα.

Ἄλλοτε πάλιν, ὅτε οἱ τοῦρκοι κυριεύσαντες τὴν ἐπαρχίαν Λεβαδείας καὶ ἅπασαν σχεδὸν τὴν στερεὰν Ἑλλάδα, ἠπειλοῦν λεηλασίαν καὶ παντελῇ καταστροφὴν εἰς τὰ μέρη, ἅτινα ἐκυρίευν, τότε οἱ μὲν μοναχοὶ φοβούμενοι τὰς κακώσεις τῶν ἀγρίων τούτων δεσποτῶν, κατέφυγον εἰς τὴν Πελοπόννησον, οἱ δὲ τοῦρκοι κύριοι τῆς Μονῆς γενόμενοι, ἀφ' οὗ ἔλαβον, ὅ,τι εὔρον ἐν αὐτῇ ἠθέλησαν νὰ κατεδαφίσωσι καὶ τὸν ναόν. Ἀλλὰ μόλις εἰσῆλθον ἐντὸς αὐτοῦ βλέπουσιν ἰστάμενον εἰς τὸ μέσον τοῦ ναοῦ ὡς φοβερόν τινα γίγαντα τὸν προστάτην αὐτοῦ, Ὅσιον Σεραφεῖμ, ὅστις ἔχων

ύψουμένην τὴν ῥάβδον αὐτοῦ ἠτένισε πρὸς αὐτοὺς δι' ἀπειλητικοῦ βλέμματος καὶ οἶονεῖ θάνατον ἀπειλῶν ἔνευσεν αὐτοῖς νὰ ἐξέλθωσιν ἐκ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ μηδεμίαν βλάβην ποιοῦντες εἰς αὐτόν. Οἱ τοῦρκοι δὲ ἰδόντες τὸν ἅγιον οὕτως ἀπειλοῦντα αὐτοὺς καὶ νοήσαντες ὅτι οὗτος εἶναι ὁ προστάτης τοῦ μοναστηρίου τούτου ἔντρομοι ἐξῆλθον τοῦ ναοῦ καὶ μετὰ φόβου διηγῆθησαν τοῖς λοιποῖς τὸ παράδοξον τοῦτο θαῦμα. Ἐπὶ τοσοῦτο δὲ ἐφοβήθησαν, ὥστε ὅχι μόνον ἀπέσχον τοῦ μελετωμένου σχεδίου αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ διέταξαν ἕνα μοναχὸν ἐκεῖ εὐρεθέντα νὰ ἀνάπτη τὴν κανδύλαν τοῦ Ἀγίου. Ἐπειδὴ ὁμως οἱ τοῦρκοι καὶ περ φοβηθέντες ἐκ τοῦ ἐξαισίου τούτου τοῦ ἁγίου θαύματος, ἀνέμενον ἐν τῇ Μονῇ, ἕτερον θαῦμα ἀκολουθεῖ τῷ πρώτῳ. Σύννεφον πυκνὸν καλύπτει τὸ μοναστήριον τῇ πρώτῃ τῆς ἄλλης ἡμέρας καὶ ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ ἠκούοντο ἐν τῷ χώρῳ ἀκριβῶς τοῦ μοναστηρίου, οὐχὶ δὲ καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ, ἔνθα αἰθρία κατεῖχε τὴν ἀτμοσφαῖραν καὶ λαμπράς ἔρριπτε τὰς ἀκτῖνας αὐτοῦ ὁ ἥλιος, χάλαζα δὲ ὡσεὶ ἄμμος πίπτουσα ἐθραυε τὰς κεράμους τῶν κελλιῶν θάνατον ἀπειλοῦσα τοῖς ἐν ταῖς κελλιῖαις διεσπαρμένοις τούρκοις, φόβος δὲ καὶ τρόμος κατέλαβε πάλιν αὐτοὺς καὶ ἐδέοντο τοῦ ἁγίου νὰ παύσῃ τὴν ὀργὴν αὐτοῦ καὶ θέλουσι φύγει χωρὶς νὰ προξενήσωσι ζημίαν τινὰ εἰς τὸ μοναστήριον. Ὁ δὲ ἀρχηγὸς αὐτῶν, ὁ κατ' αὐτοὺς Μπολούκμπας, φωνὰς ἀγρίας ἐκφέρων ζητεῖ παρ' αὐτῶν βοήθειαν, διότι ὁ καλόγηρος τοῦ μοναστηρίου, ὡς ἔλεγεν αὐτός, ἐννοῶν τὸν Ἅγιον, δὲν ἀφίνει αὐτὸν νὰ ἡσυχάσῃ, ἀλλ' ἀνιλεῶς βασανίζει αὐτὸν ἀπειλῶν θάνατον, ἐὰν δὲν ἐξέλθῃ μετὰ τῶν στρατιωτῶν αὐτοῦ ἐκ τοῦ μοναστηρίου μηδεμίαν προξενῶν εἰς αὐτὸ βλάβην.

Ταῦτα βλέποντες οἱ τοῦρκοι καὶ ἀπελπισθέντες περὶ τῆς λεηλασίας καὶ κατεδάφσεως τοῦ μοναστηρίου, φοβούμενοι δὲ μὴ ἡ περαιτέρω ἐν αὐτῷ διαμονὴ αὐτῶν προξενήσῃ εἰς αὐτοὺς θάνατον, ἐξῆλθον μετὰ τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῶν καὶ ἐπορεύθησαν τὴν εἰς Λεβαδεῖαν ἄγουσαν. Φθάσαντες δὲ εἰς Παμπλοῦκι εὐρίσκουσιν ἕτερον τοῦρκον ἐκ Λεβαδείας ἀπεσταλμένον καὶ ἐρχόμενον πρὸς τὴν Μονὴν, ἔντρομον καὶ περιδεῇ, ὅστις ἐρωτῶμενος ὑπὸ τοῦ Μπολούκμπας τὴν αἰτίαν τοῦ μεγάλου αὐτοῦ φόβου, ἤρξατο νὰ διηγῆται μετὰ διακεκομμένης ἀπὸ τοῦ φόβου φωνῆς ὅτι, μόλις φθάσας εἰς

τὸ πλησίον ἐκεῖ πηγᾷ, τοῦτο εἶναι τὸ ἐκ θαύματος τοῦ Ἀγίου ἀναβλύσαν ὕδωρ, καὶ ἀπλώσας νὰ λάβῃ ὕδωρ ἵνα πλυθῇ, κατὰ τὴν θρησκευτικὴν τῶν τούρκων συνήθειαν, εὐθὺς ἐμφανίζεται καλόγηρος τις, ἐννοῶν καὶ οὗτος τὸν ἅγιον, καὶ δι' ἀπειλητικοῦ βλέμματος λέγει εἰς αὐτὸν «μιαρὲ, δὲν σὰς ἀρκεῖ ὅτι ἡρημώσατε τὸν οἶκόν μου, ἀλλ' ἦλθες νὰ μολύνῃς καὶ τὸ ὕδωρ, ὅπερ ὁ Θεὸς ἐξήγαγε νὰ πίνωσιν οἱ διαβάται;» Οὐδεμίαν δὲ προσοχὴν ἔδωκεν εἰς τὸ κατ' αὐτοῦ προταθὲν ὄπλον, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ ἀγέρωχος τοῦρκος ἐζήτησε νὰ φονεύσῃ αὐτὸν, μὴ δειλιάσας τὸ πρῶτον, ἀλλ' ἀταράχως εἶπε «μὴ ἐγγίξεις τὸ ὄπλον σου, ἀλλὰ σπεῦσον κατὰβα εἰς τὴν Μονὴν καὶ εἰπὲ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους νὰ ἐκκενώσωσι τὸ μοναστήριόν μου, διότι ἄλλως δὲν θὰ μείνῃ κανεὶς ἐξ αὐτῶν.» Ταῦτα ἀκούσας, ἐξηκολούθει διηγούμενος ὁ ὑπὸ τοῦ φόβου κατεχόμενος τοῦρκος, καὶ ἐννοήσας ὅτι ὁ ἐνώπιόν μου ἐμφανισθεὶς δὲν ἦτο ἀπλοῦς καλόγηρος, ἀλλὰ προστάτης καὶ πρόμαχος τοῦ μοναστηρίου, οὕτινος τὴν ἐρήμωσιν καὶ κατεδάφισιν ἐπεδιώκαμεν, ἐφοβήθη καὶ τρέμων ἔσπευδον νὰ εἰδοποιήσω καὶ ὑμᾶς νὰ ἀφήσῃτε τὸ μοναστήριον τοῦτο καὶ νὰ ἀπέλθῃτε εἰς ἄλλο μέρος ἵνα μὴ πάθῃτε κανὲν κακόν. Τότε λαβὼν ὁ Μπολούκμπας μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὸν τοῦρκον τοῦτον πηγαίνει εἰς Λεβαδεῖαν καὶ παρουσιασθεὶς ἐνώπιον τοῦ Βοεβόδα Μουφτῆ μπέη διηγῆθη μετὰ φρίκης καὶ φόβου τὰ συμβεβηκότα καὶ προέτρεψε τὸν Μουφτῆ μπέη νὰ ἀπόσχῃ ἀπὸ τοῦ μοναστηρίου τοῦ ἁγίου Σεραφεῖμ, διότι ὁ ἅγιος οὗτος εἶναι φοβερὸς φύλαξ τοῦ μοναστηρίου αὐτοῦ καὶ δὲν ἐπιτρέπει εἰς κανένα νὰ βλάβῃ αὐτό. Καὶ ἀληθῶς, τὸ μοναστήριον τοῦτο οὐδεμίαν βλάβην ὑπέστη καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς τουρκοκρατίας ἀλλ' εὐρίσκεται ὡς ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ ἁγίου ἂν καὶ πολλάκις οἱ τοῦρκοι διενόηθησαν καὶ ἀπεφάσιον τὴν κατεδάφισιν αὐτοῦ.

Πολλοὶ δὲ ἐκ τῶν ἡμετέρων ὀπλαρχηγῶν ἐρχόμενοι εἰς τὴν Μονὴν κατὰ τὴν ἐθνοσωτήριον ἐπανάστασιν, καὶ τὴν βοήθειαν τοῦ ἁγίου Σεραφεῖμ ἐπικαλούμενοι, εὕρισκον αὐτὸν βοηθὸν καὶ ἀντιλήπτορα εἰς τὰς κατὰ τῶν τούρκων ἐκστρατείας αὐτῶν.

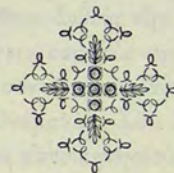
Ὅτε ὁ ἥρως τῆς ἐπαναστάσεως, Γεώργιος ὁ Καραϊσκάκης, ἐκστρατεύσας ἐκ Σαλαμῖνος καὶ τὴν Δομβραϊνὰν διαβάς ἐπορεύετο πρὸς τὴν Ἀράχοβαν, τὴν ἐπὶ τῆς δυτικῆς κλιτύος τοῦ Παρνασσοῦ

κειμένην Κωμόπολιν, ὅπως προκαταλάβῃ τὰ ἐπίκαιρα αὐτῆς μέρη, ὁπόθεν ἔμελλε νὰ διέλθῃ ὁ ἐχθρὸς μεταβαίνων εἰς Ἀμφισσαν πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῶν ὑπὸ τοῦ Πανουριᾶ καὶ Δυοδουνιώτου πολιορκουμένων τούρκων, ἤλθεν εἰς τὴν Μονὴν καὶ μετὰ Χριστιανικῆς εὐλαθείας ἀσπασάμενος τὴν τοῦ Ἁγίου εἰκόνα, ἐπεκαλέσατο μετὰ δακρύων τὴν βοήθειαν αὐτοῦ καὶ ἀντίληψιν ἐπὶ τοῦ μελετωμένου αὐτοῦ σχεδίου. Καὶ ἀληθῶς ὑπὸ τοιούτου θρησκευτικοῦ αἰσθήματος κατεχόμενος ὁ ἀείμνηστος Καραϊσκάκης, δὲν ἐψεύσθη τῶν ἐλπίδων, δὲν ἀπέτυχε τῶν σχεδίων αὐτοῦ, ἀλλ' ἐλθὼν εἰς Ἀράχοβαν καὶ πόλεμον κατὰ τῶν ἐχθρῶν συγκροτήσας, ἐπέτυχον πάντα αὐτοῦ τὰ σχέδια καὶ ἐστέφθησαν οἱ ἄγωνες αὐτοῦ διὰ λαμπρᾶς νίκης, ἣν ἤρατο κατὰ τοῦ στρατηγικωτάτου καὶ ἰκανωτάτου ἐχθροῦ Μουσταμπέη, οὕτινος τὸ πολυάριθμον στράτευμα ἐξηφάνισε τὴν δὲ κεφαλὴν αὐτοῦ τοῦ ἀρχηγοῦ δεῖγμα τῆς στρατηγικῆς αὐτοῦ ἐσχότητος καὶ μαρτύριον τῆς τῶν Ἑλλήνων νίκης ἐπεμψεν εἰς τὴν Κυβέρνησιν.

Τὴν λαμπρὰν δὲ ταύτην νίκην ἀποδίδων ὁ χριστιανικώτατος Καραϊσκάκης εἰς τὴν θείαν ἀντίληψιν, ὅπου πάντοτε ἐστήριζε τὰς ἐλπίδας αὐτοῦ· εὐγνωμο νῶν δὲ εἰς τὸν ἅγιον Σεραφεῖμ, οὕτινος τὴν πρὸς τὸν Θεὸν μεσιτείαν πρὸς εὐόδωσιν τῆς ἐκστρατείας αὐτοῦ ἐπεκαλέσατο ἐκ τῆς Μονῆς τότε διελθὼν, μετὰ τὰ λαμπρὰ αὐτοῦ κατορθώματα καθ' ὅλην τὴν εἰς τὴν στερεὰν Ἑλλάδα στρατηγικὴν αὐτοῦ πορείαν, ἐπέστρεψε πάλιν ἐκ τῆς αὐτῆς Μονῆς καὶ τὸν Ἅγιον εὐχαριστήσας, ἔδραμε διὰ τῆς Ἑλευσίνος εἰς Πειραιᾶ, ὅπου ἡ φωνὴ τῆς πατρίδος ἐκάλει αὐτὸν ἵνα καὶ ἐκεῖ δοξάσῃ τὰ ἑλληνικὰ ὅπλα καὶ ἐπισφραγίσῃ τὴν πατριωτικὴν αὐτοῦ αὐταπάρησιν διὰ τοῦ ἐνδόξου αὐτοῦ θανάτου.

Τοιαῦτά εἰσιν, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, τὰ θαύματα τοῦ Ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Σεραφεῖμ, οὕτινος τὴν μνήμην ἑορτάζοντες συνήλθομεν ἐνταῦθα, ἵνα δοξάσωμεν τὸν Θεὸν τὸν οὕτω τοὺς ἁγίους αὐτοῦ δοξάζοντα. Τοιαύτης χάριτος ἡξιώθη παρὰ τοῦ Θεοῦ ὁ τὸν Θεὸν ἀγαπήσας καὶ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ὑπὲρ αὐτοῦ τιθέμενος ἅγιος Σεραφεῖμ καὶ διὰ τοῦτο ζῶν καὶ μετὰ θάνατον οὐκ ἐπαύσατο θαυματουργῶν καὶ παρέχων τὴν ἑαυτοῦ βοήθειαν καὶ ἀντίληψιν εἰς πάντας τοὺς εὐλαβῶς αὐτὸν ἐπικαλουμένους. Τοιοῦτον λοιπὸν καὶ

ἡμεῖς, φιλόχριστοι ἑορτασταί, πρέσβυν πρὸς τὸν Θεὸν ἔχοντες, Δεῦτε παρακαλέσωμεν αὐτὸν ἵνα πρεσβεύσῃ πρὸς τὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ Πλάστην, ὅπως ὁδηγήσῃ ἡμᾶς εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν καὶ ἀξιώσῃ τῆς οὐρανίου αὐτοῦ βασιλείας, ἣς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.



ΕΥΧΗ

**Εἰς τὸ εὐλογῆσαι ἀγρὸν ὑπὸ φθοροποιῶν
ἐντόμων βλαπτόμενον.**

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ Δημιουργὸς καὶ προνοητὴς πάσης τῆς φύσεως ὁ διὰ τῶν μεγάλων φωστήρων καὶ τῶν λοιπῶν ἀστέρων τὸν οὐρανὸν κατακοσμήσας, χλόη δὲ καὶ χόρτῳ καὶ ποικιλίᾳ σπερμάτων κατὰ γένος καὶ πᾶσιν ἄνθεσι τὴν γῆν ἐξωραΐσας καὶ εὐλογῆσας αὐτήν, ὥστε παράγειν καρποὺς κατὰ καιρὸν τεπληρωμένους πρὸς ἀπόλαυσιν μὲν καὶ συντήρησιν πάσης πνοῆς, πρὸς δοξολογίαν δὲ τοῦ ἁγίου σου Ὁνόματος. Σοῦ δεόμεθα καὶ Σὲ παρακαλοῦμεν ἐπίβλεψον ἐξ ἁγίου κατοικητηρίου σου ἐπὶ τὸν ἀγρὸν τοῦτον τοῦ δούλου σου (δεῖνος) καὶ εὐλόγησον καὶ διαφύλαξον αὐτὸν ἀπὸ παντὸς κακοῦ, ἀπὸ πάσης βλάβης τῶν φθοροποιῶν ἐντόμων, φανερῶν τε καὶ ἀφανῶν, ὧν τὰ ὀνόματα Σὺ αὐτὸς ἐπίστασαι. Κόπασον τὴν δυσκρασίαν τῶν ἀνέμων καὶ εἰς εὐκραεῖς αὐτοὺς μετέβαλε, ἵνα, διὰ τῆς παντεπόπτου προνοίας σου καὶ τῆς παντοκρατορικῆς σου δυνάμεως, αὐξάνωσιν οἱ βλαστοὶ καὶ πλουσίως παρέχωσι τοὺς καρποὺς αὐτῶν. Πρεσβεΐαις τῆς Παναχράντου σου Μητρός. Δυνάμει τοῦ Τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ τοῦ Τιμίου ἐνδόξου Προφήτου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου· τῶν ἁγίων ἐνδόξων καὶ Πανευφύμων Ἀποστόλων· τῶν ἁγίων ἐνδόξων μεγάλων μαρτύρων Τρύφωνος, Εὐσταθίου καὶ Ἰουλιανοῦ τοῦ Ὁσίου καὶ θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Σεραφεῖμ· τῶν ἁγίων καὶ δικαίων θεοπατόρων Ἰωακείμ καὶ Ἀννης καὶ πάντων τῶν ἁγίων. Ὅτι Σὺ εἶ ὁ εὐλογῶν καὶ ἁγιάζων τὰ σύμπαντα Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ Σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρί, καὶ τῷ Παναγίῳ, καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν, καὶ ἀεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΕΥΧΗ

**Εἰς τὸ εὐλογῆσαι ποιήμην ὑπὸ κυνορραϊστῶν
(τσυμπουρίων) κατατρυχομένην.**

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Δέσποτα Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐξουσίαν ἔχων πάσης κτίσεως, σοῦ δεόμεθα, καὶ σὲ παρακαλοῦμεν· ὡς ἡλόγησας καὶ ἐπλήθυνας τὰ ποιήμια τοῦ πατριάρχου Ἰακώβ, εὐλόγησον καὶ τὰ ποιήμια ταῦτα τοῦ δούλου σου (δεῖνος) καὶ πλήθυνον καὶ ἐνδυνάμωσον αὐτά, καὶ ποιήσον αὐτά εἰς χιλιάδας, καὶ ῥῦσαι ταῦτα ἐκ τῆς καταδυναστείας τοῦ διαβόλου καὶ πάσης ἐπιβουλῆς ἐχθρῶν καὶ αὐρας θανατικῆς καὶ λοιμικῆς νόσου. Ἐλευθέρωσον ταῦτα ἐκ τῶν ἀπορροφόντων τὸ αἷμα αὐτῶν κυνορραϊστῶν καὶ τῶν ἄλλων ὀχληρῶν παρασίτων, καὶ δὸς αὐτοῖς ὑγίαν καὶ εὐτροφίαν. Περιφρουρήσον ταῦτα δι' ἁγίων ἀγγέλων σου, πᾶσαν ἀσθένειαν, πάντα φθόνον, ἢ βασκανίαν καὶ πειρασμὸν φαρμακείας καὶ γοητείας ἐξ ἐνεργείας ἐπερχομένης τοῦ διαβόλου ἀποδιώκων ἐξ αὐτῶν. Ὅτι σοῦ ἐστιν ἡ βασιλεία, καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα τοῦ Πατρός, καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΕΥΧΗ

**Λεγομένη εἰς πᾶσαν θανατηφόρον ἀσθένειαν
καὶ βλάβην κτηνῶν**

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν ὁ ἐλεήμων καὶ Πανάγαθος, ὁ πᾶσαν τὴν νοητὴν καὶ αἰσθητὴν Κτίσιν ἐν σοφίᾳ δημιουργήσας, ὁ τοὺς οἰκτιρμούς σου ἐκχέων ἐπὶ πάντα τὰ ὑπὸ σοῦ δημιουργη-

θέντα. Ὁ διὰ τῆς παναγάθου Προνοίας σου πάντων προνοῶν καὶ πάντων κηδόμενος τῶν κτισμάτων σου, αὐλῶν, ὕλικῶν, λογικῶν, ἀλόγων, ἐμψύχων, ἀψύχων, ἀπὸ τῶν πρώτων ἕως τῶν ἐσχάτων. Οὐδὲν γὰρ ἀπρονόητον, οὐδὲ ἡμελημένον παρὰ Σοὶ τῷ Ποιητῇ καὶ προνοητῇ τοῦ παντός, Σὺ γάρ, εἴ ὁ ἀνοίγων τὴν χεῖρά σου, καὶ ἐμπιπλῶν πᾶν ζῶον εὐδοκίας. Σὺ εἶ, ὁ ἐξανατέλλων χόρτον τοῖς κτήνεσι καὶ χλόην, ἕνεκα τῆς δουλείας τῶν ἀνθρώπων. Σὺ εἶ, ὁ πάλαι τὰς τῶν ζῶων ἀγέλας τοῦ Ἰσραὴλ ἀνωτέρας διαφυλάξας τῆς θανατηφόρου πληγῆς τῶν πρωτοτόκων ζῶων τῶν Αἰγυπτίων. Σὺ εἶ ὁ καὶ διὰ τῶν ἁγίων σου μαρτύρων Μοδέστου, Μάμαντος καὶ Χαραλάμπους τὰς τῶν κτηνῶν ἀγέλας τῶν ἐπικαλουμένων τὴν βοήθειαν αὐτῶν ἀνωτέρας παντὸς κακοῦ διαφυλάξας τῇ παντοκρατορικῇ σου δυνάμει.

Σοῦ τοίνυν δεόμεθα, Δέσποτα πανάγαθε καὶ ποιητὰ τοῦ παντός, καὶ σὲ ἱκετεύομεν τὸν τῆς ζωῆς πάσης αἵτιον. Ἐπάκουσον ἡμῶν δεομένων σου καὶ ἀπέλασον πᾶσαν θανατηφόρον ἀσθένειαν ἀπὸ τῶν κτηνῶν τῶν δούλων σου τῶν ἐπικαλουμένων τὴν σὴν βοήθειαν.

Ναί, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τοῖς ἰδίῳις σπλάγχνοις ἐπικαμπτόμενος, οἰκτεῖρον τὰ δεινῶς πάσχοντα ταῦτα κτήνη, τὰ διὰ τῶν μυκηθμῶν καὶ ἀνθρώπων φωνῶν ἐλεεινῶς τὸ πάθος καὶ τὴν ὀδύνην αὐτῶν ἐξαγγέλλοντα καὶ τοὺς λογικοὺς εἰς συμπάθειαν τούτων ἔλκοντα, καὶ δὸς αὐτοῖς τὴν ὑγίαν. Ἵνα διὰ τῆς εὐεξίας αὐτῶν εὐπορῶσι μὲν οἱ δοῦλοί σου, οἱ τὴν σὴν βοήθειαν ἐπικαλούμενοι, δοξάζεται δὲ τὸ πανάγιον Ὄνομά Σου, τοῦ Πατρός, καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, νῦν, καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΕΥΧΗ

Εἰς τὸ εὐλογῆσαι Μελίτσια.

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Δέσποτα Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐξουσίαν ἔχων πάσης κτίσεως καὶ πάσης πνοῆς. Σοῦ δεόμεθα καὶ σὲ παρακαλοῦμεν· ὡς εὐλόγη-

σας τὰς εἰσόδους τοῦ πατριάρχου Ἰακώβ, εὐλόγησον καὶ τὰς εἰσόδους καὶ ἐξόδους τῶν μελισσῶν τούτων τοῦ δούλου σου (δεῖνος) καὶ διαφύλαξον αὐτὰ ἀπὸ πάσης ἀσθενείας καὶ βλάβης, ἀπὸ παντὸς πονηροῦ βλέμματος καὶ πάσης βασκανίας ἢ γλωσσαλγίας κακῶν καὶ περιέργων ἀνθρώπων. Μὴ εἰσέλθῃ δὲ εἰς τὰς κυψέλας αὐτῶν Κάμπη, Σκωληκοκάμπη, Σφήξ, Ὄφίς, Μῦς, Σκορπίος καὶ εἴ τι ἕτερον ἔντομον ἢ ἑρπετὸν παρακωλύον τὴν διάβασιν αὐτῶν καὶ θάνατον αὐτοῖς ἀπειλοῦν. Ἵνα ἀβλαβῇ διαιτῶμενα πολυπλάσιον ἀποδώσωσι τὸν καρπὸν αὐτῶν ἐν παντὶ καιρῷ, εἰς δοξολογίας μὲν φωταγωγίαν τοῦ ἁγίου σου Ὀνόματος, εἰς βοήθειαν δὲ καὶ εὐημερίαν τοῦ κτήτορος αὐτῶν. Πρεσβείαις τῆς πανυπερβουλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας τῶν ἁγίων Λαυρεντίου, Κοδράτου, Μοδέστου, Ἀγαπίου, τῶν ἁγίων τεσσαράκοντα μαρτύρων, τοῦ Ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Σεραφεῖμ καὶ πάντων τῶν ἁγίων τῶν ἀπ' αἰῶνός σοι εὐαρεστησάντων. Ἀμήν.

ΕΥΧΗ

**Τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Ὑπατίου, ἐπισκόπου
Γαγγρῶν, λεγομένη εἰς πᾶσαν περίστασιν.**

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ποιήσας τὸν οὐρανόν, τὴν γῆν, τὴν θάλασσαν καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς. Ὁ πλάσας τὸν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα σὴν καὶ ὁμοίωσιν, παραπεσόντα δὲ αὐτὸν ἀναστήσας ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας καὶ ζωὴν αἰώνιον αὐτῷ δωρησάμενος. Ὁ πάντων τὰς προσευχὰς εἰσακούων καὶ πληρῶν αὐτῶν τὰ αἰτήματα. Ὁ διὰ τοῦ ἁγίου σου Ὑπατίου τὴν σὴν βοήθειαν ἐπαγγελλόμενος πᾶσι τοῖς τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐπικαλουμένοις. Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ καὶ ἀναξίου δού-

λου σου ἐπικαλουμένου τὴν πρὸς Σὲ μεσιτείαν τοῦ ἁγίου σου τούτου Ὑπατίου. Ἀλλ' ἐπάκουσον καμοῦ δεομένου σου καὶ ἐξαπόστειλον τὴν ἐξ ὕψους βοήθειάν σου ἐπὶ τὸν οἶκον τοῦ δούλου (δεῖνος), ἀπέλασον ἀπ' αὐτοῦ πᾶσαν γοητείαν καὶ φαρμακείαν, πᾶσαν στανικὴν ἐνέργειαν, πᾶσαν διατάραξιν τῆς ἐν τῷ οἴκῳ εἰρήνης πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν. Μὴ ἐπέλθῃ δὲ ἐν τῷ οἴκῳ τούτῳ ὄφίς, ἢ ἔχιδνα, ἢ σκορπίος, ἢ μήρμυξ, ἢ μῦς, ἢ φθεῖρ, ἢ κόρις, ἢ κώνωψ, ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων βλαβερῶν ἢ ὀχληρῶν ἑρπετῶν καὶ ἐντόμων ἀλλ' ἀποδίωξον αὐτὰ εἰς τὰς ἐαυτῶν τρώγλας καὶ κατοικίας, αἷς ὥρισας αὐτοῖς κατοικεῖν καὶ διαιτᾶσθαι. Εὐλόγησον τὸν οἶκον τοῦτον τοῦ δούλου σου (δεῖνος), καὶ ἐμπλησον τὰ ταμεῖα αὐτοῦ οἴτου, οἴνου, ἐλαίου καὶ παντὸς ἀγαθοῦ. Εὐλόγησον πάντας τοὺς κατοικοῦντας ἐν τῷ οἴκῳ τούτῳ καὶ κατεύθυνον τὰ δαήματα αὐτῶν πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθόν. Πρεσβείαις τῆς Παναχράντου σου Μητρός. Τῶν ἁγίων ἱερομαρτύρων Ὑπατίου καὶ Χαραλάμπους τοῦ Ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Σεραφεῖμ. Τῶν ἁγίων μαρτύρων Τρύφωνος, Εὐσταθίου καὶ Ἰουλιανοῦ καὶ πάντων τῶν ἁγίων. Ἀμήν.

ΕΥΧΗ

Λεγομένη εἰς τοὺς ἐν διαστάσει διατελοῦντας.

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Δέσποτα φιλόανθρωπε, Βασιλεῦ τῶν αἰώνων καὶ Δημιουργὲ τῶν ἀπάντων. Ὁ τὸ μεσότοιχον τῆς ἔχθρας καταλύσας καὶ εἰρήνην τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων δωρησάμενος. Σοῦ δεόμεθα καὶ σὲ παρακαλοῦμεν ἐπιδε ἐπὶ τὸν οἶκον τοῦτον τοῦ δούλου σου (δεῖνος), καὶ ἐπίχεε ἐν αὐτῷ τὴν εὐλογίαν σου. Ἐπανάγαγε τὴν διαταραχθεῖσαν εἰρήνην καὶ ἐμφύτευσον εἰς τὰς καρδίας τῶν ἐν αὐτῷ οἰκούντων τὴν πρὸς ἀλλήλους ἀγάπην. Ἐπιδαψίλευσον ἐν αὐτοῖς γαλήνην πνευματικὴν

καὶ πολιτεῖαν, ἀνεπιδοῦλευτον. Ἴνα, ἐν τῇ ψυχικῇ ταύτῃ διατε-
 λούντες γαλήνην, ἀπολαύωσι τῶν οἰκείων ἀγαθῶν καὶ δοξάζωσι Σὲ
 τὸν Μόνον τῆς ἀγάπης Θεὸν καὶ Πατέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰη-
 σοῦ Χριστοῦ, ᾧ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις, νῦν
 καὶ αἰεὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΕΥΧΗ

Λεγομένη εἰς πᾶσαν νέαν ἐπιχείρησιν.

Τοῦ Κυρίου Δεηθῶμεν.

Δέσποτα, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἀρρήτῳ φιλαν-
 θρωπία τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἐπισκεψάμενος καὶ πᾶσι τοῖς δεο-
 μένοις Σου τὴν Σὴν εὐλογίαν ἐπιδαφιλεύσας. Σοῦ δεόμεθα καὶ
 Σὲ παρακαλοῦμεν, ἔπιδε καὶ νῦν ἐπὶ τὸν δοῦλόν σου (τόν δε), τὸν
 ἐλόμενον, ἐν τῷ κράτει τῆς ἰσχύος Σου, τραπῆναι εἰς ἐργασίαν
 πρὸς πορισμὸν καὶ εὐλόγησιν αὐτόν τε καὶ τὰ ἔργα αὐτοῦ· τήρη-
 σον αὐτὸν ἀνεπηρέαστον παντὸς κακοῦ, ἐπιδαφιλεύων αὐτῷ τε καὶ
 τοῖς ἐνταῦθα ἐργαζομένοις εἰρήνην, ἀγάπην καὶ ὁμόνοιαν· παρέχε
 τῷ δούλῳ σου (τῷ δε) πλούσια τὰ ἐλέη Σου καὶ κατεύθυνον τὰ δια-
 θέματα αὐτοῦ πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθόν. Ὅτι Θεὸς ἐλέους καὶ οἰ-
 κτιρῶν καὶ φιланθρωπίας ὑπάρχεις, καὶ Σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμ-
 πομεν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ Σου Πατρί, καὶ τῷ παναγίῳ, καὶ ἀγαθῷ,
 καὶ ζωοποιῷ Σου Πνεύματι, νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν
 αἰώνων. Ἀμήν.

